

Adventbudskapet

av Ellen G White

originaltitel: Early Writings

Sidtal efter 1933 utgåvan. (2012 utg i parentes)

ellenwhite.se

Innehållsförteckning

Erfarenheter och syner

Inledning	(6)	15
Min första syn	(8)	19
Den första verksamheten	(11)	22
<i>Texterna som visades på kortet i synen</i>	(13)	29
Efterföljande syner	(16)	41
Beseglingen	(18)	46
Guds kärlek till sitt folk	(20)	50
Himlens krafter skakas	(21)	53
Den öppna och den stängda dörren	(21)	54
Vår tro prövas	(23)	59
Till den lilla hjorden	(24)	62
De sista plågorna och domen	(26)	67
De 2300 dygnens avslutning	(27)	70
Plikter inför nödens tid	(28)	72
Hemlighetsfulla knackningar	(30)	76
Guds budbärare	(31)	79
Vilddjurets märke	(32)	83
Blinda leder blinda	(34)	88
Förberedelse för ändens tid	(35)	90
Bön och tro	(36)	94
Insamlingstiden	(37)	96
<i>Till läsaren av denna bok</i>	(38)	101
Ellen G Whites drömmar	(39)	103
William Millers dröm	(40)	107
Tillägg	(42)	111
Synen en bild av en andlig verklighet, inte verkligheten själv	(46)	120
Ansvarsfull förvaltning av medel för Guds verk	(46)	131
Ordning i evangeliets verk	(48)	135
Särskilda åtgärder	(50)	139
Trohet vid församlingsmöten	(56)	144
Till de oerfarna	(58)	149
Guds gåva till människor	(62)	153

Andliga gåvor

Inledning av R F Cottrell	(63)	161
Andliga gåvor -utdrag från tidiga skrifter		
Satans fall	(69)	175
Människans fall	(70)	178
Frälsningsplanen	(71)	180
Kristi första ankomst	(72)	186
Kristi verksamhet	(75)	193
Kristi förklaring	(76)	198
Kristus blir förrådd	(78)	202
Rättegången mot Kristus	(79)	207
Kristi korsfästelse	(82)	211
Kristi uppståndelse	(85)	215
Kristi himmelfärd	(90)	223
Kristi lärjungar	(90)	236
Stefanus död	(93)	245
Saulus omvändelse	(94)	248
Judarna beslutar döda Paulus	(95)	251
Paulus besöker Jerusalem	(97)	256
Det stora avfallet	(98)	261
Laglöshetens hemlighet	(100)	265
Döden är inte ett evigt liv i plågor	(102)	271
Reformationen	(104)	277
Församlingen och världen förenade	(106)	282
William Miller	(107)	286
Den första ängelns budskap	(110)	290
Den andra ängelns budskap	(112)	297
En illustration av Adventrörelsen	(114)	301
En annan illustration	(116)	307
Helgedomen	(118)	314
Den tredje ängelns budskap	(120)	319
En fast plattform	(122)	325
Spiritism	(124)	330
Girighetens karaktärsdrag	(126)	336
Sällningen	(127)	340
Babylons synder	(129)	345
Det höga ropet	(132)	350
Det tredje budskapet avslutas	(133)	353
Nödens tid	(134)	358
De heligas befrielse	(135)	361
De heligas belöning	(137)	365
Jorden ödeläggs	(137)	366
Den andra uppståndelsen	(138)	369
Den andra döden	(140)	373
Tillägg	(141)	

Erfarenheter och syner

Inledning

På förfrågan från kära vänner har jag samtyckt till att ge en kortfattad skildring av mina erfarenheter och syner i hopp om att de skall bli till tröst och uppmuntran för Guds ödmjuka och förtröstansfulla barn.

Jag blev omvänd vid elva års ålder, och när jag var tolv år blev jag döpt och medlem i Metodistsamfundet. (*Ellen Gould Harmon föddes i Gorham, Maine, den 26 nov 1827*) Då jag var tretton år hörde jag William Miller när han höll sin andra föredragsserie i Portland, Maine. Jag insåg då att jag inte var redo att möta Jesus. När en inbjudan gavs till församlingsmedlemmar och syndare att komma fram för förbön, tog jag vara på första tillfället, eftersom jag visste att det måste till ett stort verk i mig för att göra mig passande för himlen. Jag törstade efter full och fri frälsning, men visste inte hur jag skulle få den.

År 1842 besökte jag regelbundet adventfolkets möten i Portland, Maine, och jag trodde fullt och fast att Herrens ankomst var nära. Jag längtade efter full frälsning och att vara i fullständig harmoni med Guds vilja. Dag och natt kämpade jag för att få denna ovärderliga skatt som inte kan köpas för all världens rikedomar. När jag böjde knä i bön till Gud om denna välsignelse, fick jag insikt om att det var min plikt att följa med till bönemötet och be. Jag hade aldrig förr bett offentligt och jag drog mig därför undan denna plikt av rädsla för att jag skulle bli förvirrad. Varje gång jag i min ensamhet närmade mig Gud i bön påmindes jag om denna försummade plikt. Efter hand slutade jag därför att be och försjönk i ett dystert sinnestillstånd som till slut blev djup förtvivlan.

I detta tillstånd befann jag mig i tre veckor, utan att en enda ljusstråle trängde igenom de tjocka, mörka molnen omkring mig. Jag fick då två drömmar som gav mig en svag glimt av ljus och hopp. (*Dessa två drömmar berättas om på sidorna 28-29.*) Efter det anförtrödde

jag mig åt min mor som var mycket förstående. Hon förklarade för mig att jag inte var förtappad och rådde mig att besöka broder Stockman som då predikade för adventfolket i Portland. Jag hade stort förtroende för honom, eftersom han var en hängiven och omtyckt Kristi tjänare. Hans ord gjorde intryck på mig och gav mig hopp. Jag återvände hem och sökte Herren på nytt och lovade att jag skulle göra och lida vad som helst bara hans välbehag vilade över mig. Åter igen blev jag påmind om min plikt att be offentligt. Samma kväll skulle det hållas ett bönemöte. Jag besökte mötet och när de andra böjde knä för att be, knäböjde jag bävande tillsammans med dem. Efter att två eller tre hade bett, började jag be innan jag ens var medveten om det, och Guds löften framstod nu för mig som en mängd dyrbara pärlor som man kunde få genom att bara be om dem. Den tyngd och själsångest som jag så länge hade känt lämnade mig medan jag bad och Guds välsignelse kom över mig som en stilla dagg. Jag gav Gud äran för vad jag kände, och längtade efter mer. Jag kunde inte bli nöjd förrän jag var fylld av Guds fullhet. Outsäglich kärlek till Jesus fyllde min själ. Den ena vågen av härlighet efter den andra sköljde över mig till dess min kropp blev alldeles stel. Allt utom Jesus och härligheten försvann för mig och jag var inte medveten om vad som hände omkring mig.

Jag förblev i detta kroppsliga och själsliga tillstånd en lång stund och när jag blev medveten om min omgivning igen tycktes allting vara förändrat. Det var som om allting log och prisade Gud och var nytt och förhärligat. Nu var jag villig att bekänna Jesus var som helst. Under sex månader fanns det inte ett enda moln som förmörkade mitt sinne. Min själ drack dagligen djupt ur frälsningens källa. Jag trodde att de som älskade Jesus också skulle älska hans ankomst. Därför gick jag till mötet och talade om vad Jesus hade gjort för mig och vilken fullhet tron på Herrens ankomst gett mig. Ledaren avbröt mig och sade: "Genom metodismen". Men jag kunde inte ge metodismen äran, eftersom det var Kristus och hoppet om hans snara återkomst som hade gjort mig fri.

De flesta i min fars familj trodde fullt och fast på Kristi återkomst, och på grund av att vi vittnade om denna härliga tro blev sju av oss samtidigt uteslutna ur Metodistkyrkan. Profetens ord blev då ytterst dyrbara för oss:

”Era bröder som hatar er och stöter bort er för mitt namns skull, de säger: ’Må Herren förhårliga sig, så att vi får se er glädje.’ Men de skall komma på skam” (Jes. 66:5).

Från den tiden och fram till december 1844 upplevde jag samma glädje, samma prövningar och samma besvikelser som mina kära vänner bland adventfolket omkring mig.

Vid den här tiden besökte jag en av våra trossystrar. På morgonen böjde vi knä runt familjealtaret. Det var ingenting särskilt med denna bönestund och vi var bara fem personer där, alla kvinnor. Medan jag bad kom Guds kraft över mig på ett sätt jag aldrig upplevt tidigare. Jag blev insvept i Guds härlighet och tyckte mig stiga högre och högre upp från jorden. Jag fick där se något av adventfolkets vandring till den heliga staden, som skall beskrivas här nedan.

Min första syn

(Denna syn gavs strax efter den stora missräkningen år 1844, och publicerades första gången år 1846. Endast ett fåtal framtida händelser blev visade då. Senare syner har varit mer fullständiga. Se Tillägg, s 107.” Min första syn”.)

Eftersom Gud har visat mig adventfolkets vandring till den heliga staden och den rika belöning som de skall få som väntar på sin Herres återkomst från bröllopet, torde det vara min plikt att ge er en kort beskrivning av det som Gud har uppenbarat för mig. De heliga har många prövningar att gå igenom. Men våra vedermödor, som endast varar ett ögonblick, kommer att väga lätt mot den obeskrivligt stora och eviga härligheten, eftersom vi inte söker de synliga tingen. De synliga tingen är kortvariga och tillhör denna tid, medan de ting som inte syns nu är eviga.

Jag har försökt lämna en god redogörelse och föra med mig några få druvor från det himmelska Kanaan, för vilket många vill stena mig liksom församlingen i öknen ville stena Josua och Kaleb för den redogörelse de gav. (4 Mos 14:10). Jag försäkrar er, mina bröder och systrar i Herren, att det är ett gott land och vi är i stånd att dra dit upp och ta det i besittning.

Medan jag bad vid familjealtaret kom den Helige Ande över mig och det föreföll mig som om jag lyftes upp, högt över denna mörka värld. Jag vände mig om för att söka efter adventfolket i världen, men kunde inte finna det. Då sade en röst till mig: ”Titta en gång till, men litet högre upp”. Jag riktade då blicken uppåt och såg en rak, smal stig som var upplyft högt över jorden. På denna stig vandrade adventfolket fram mot staden som låg vid stigens borte ända. Bakom dem vid stigens början fanns ett klart ljus, vilket en ängel förklarade för mig vara midnattsropet. Detta lyste upp hela stigen och gav ljus för deras fötter så att de inte skulle snubbla och falla. Om de höll blicken stadigt på Jesus var de trygga, eftersom han gick strax framför dem och ledde dem mot staden. Men några blev snart trötta och sade att det var lång väg kvar till staden och att de hade förväntat sig vara där för länge sedan. Då uppmuntrade Jesus dem genom att lyfta sin strålande härlighets högra arm. Från den kom det ljus som omstrålade adventskaran, och de ropade då: ”Äran tillhör Gud!”

Andra förkastade besinningslöst ljuset bakom sig och sade att det inte var Gud som hade fört dem dit där de var. (Se Tillägg, s 107. ”Beskrivning av framtida händelser”.) Då slocknade ljuset bakom dem och lämnade deras fötter i fullständigt mörker. De snubblade, förlorade riktmärket och Jesus ur sikte och föll av stigen ner i den mörka, ogudaktiga världen under dem.

Snart hörde vi Guds röst likt brusets från stora vattenmassor. Den kungjorde dagen och stunden för Jesu ankomst för oss. De levande heliga, de 144 000, kände igen rösten och förstod vad som sades, medan de ogudaktiga trodde att det kom från åska och jordbävning.

Samtidigt som Gud meddelade tiden, utgöt han sin Helige Ande över oss. Våra ansikten började lysa och stråla av Guds härlighet, som Moses ansikte sken när han kom ner från berget Sinai.

Alla 144 000 var beseglade och fullkomligt förenade. På deras pannor stod skrivet: "Gud, det nya Jerusalem" och Jesu nya namn på en underbart strålande stjerna. Vårt lyckliga, heliga tillstånd förbittrade de ogudaktiga som rusade emot oss för att utöva våld och kasta oss i fängelse. Vi räckte då, i Jesu namn, ut våra händer och de föll hjälplösa till marken. Det var då Satans synagoga förstod att det var oss som Gud hade älskat, vi som kunde två varandras fötter och hälsa bröderna med en helig kyss. Då tillbad de vid våra fötter.

Snart riktades våra blickar mot öster där ett litet svart moln visade sig. Det var ungefär hälften så stort som en manshand och vi visste alla att det var Människosonens tecken. I högtidlig tystnad betraktade vi molnet som kom närmare. Det växte och blev allt ljusare tills det blivit ett stort och vackert vitt moln. Den undre delen såg ut att brinna som eld. Över molnet välvde sig en regnbåge och runt omkring det fanns tiotusen änglar som sjöng den mest underbara sång. Uppe på molnet satt Människosonen. Hans hår var vitt och dess lockar vilade på hans axlar. På huvudet bar han många kronor. Hans fötter liknade eld. I den högra handen höll han en skarp lie och i den vänstra en silvertrumpet. Hans ögon var som eldslågor då han utforskade sina barn. Allas ansikten bleknade, och deras ansikten som Gud hade förkastat, mörknade. Då ropade vi alla: "Vem skall kunna bestå? Är min klädnad fläckfri?" Änglarna slutade sjunga, och en stund rådde en tryckande tystnad, till dess att Jesus sade: "De som har rena händer och rena hjärtan skall bestå. Min nåd är nog för er". Detta fick våra ansikten att lysa upp och glädje fyllde varje hjärta. Änglarna slog an en högre ton och började åter igen sjunga, medan molnet alltmer närmade sig jorden.

Jesu silvertrumpet ljöd medan han kom närmare ned med molnet som var insvept i flammande eld. Han riktade blicken på de

avsomnade heligas gravar, lyfte därefter upp sina händer, såg upp mot himmelen, och ropade: "Vakna! Vakna! Vakna! Stå upp alla ni som sover i mullen!" Därpå följde en stor jordbävning. Gravarna öppnades och de döda stod upp, iklädda odödlighet. När de 144 000 kände igen sina vänner som döden tagit ifrån dem, ropade de: "Äran tillhör Gud!" I samma ögonblick blev vi förvandlade och lyftes upp tillsammans med dem i luften för att möta Herren.

Tillsammans steg vi alla upp på molnet, och i sju dagar färdades vi uppåt tills vi kom till glashavet. Där tog Jesus fram kronorna och med sin egen högra hand satte han dem på våra huvuden. Han gav oss också harpor av guld och segerpalmer. Här på glashavet stod de 144 000 i en fullkomlig fyrkant. Några av dem hade kronor som strålade mycket starkt, andra hade kronor som lyste mindre. Några kronor verkade vara tunga av stjärnor, medan andra bara hade några få. Alla var emellertid fullkomligt nöjda med den krona som de hade fått. Alla var klädda i underbart vita mantlar som räckte från axlarna ned till fötterna. Vi var omgivna av änglar när vi gick över glashavet fram till stadens pärleport. Där lyfte Jesus upp sin mäktiga och strålande arm, tog tag i porten, svängde upp den på sina glittrande gångjärn och sade till oss: "Ni har gjort era kläder rena i mitt blod och stått fasta i min sanning. Gå in!" Vi gick då alla in och kände oss ha full rätt att vara i staden.

Där inne såg vi livets träd och Guds tron. Ut ifrån tronen flöt en flod av rent vatten, och på båda sidor om floden stod livets träd. På ena sidan stod en trädstam och på den andra en annan trädstam. Båda stammarna var av rent, genomskinligt guld. Först trodde jag att jag såg två träd, men då jag såg efter en gång till upptäckte jag att de var sammanvuxna i toppen till ett träd. Livets träd växte på båda sidor om livets flod. Dess grenar böjde sig ned till platsen där vi stod, och dess frukt var härlig. Den såg ut som guld, blandat med silver.

Vi satte oss alla ned under trädet för att betrakta denna underbara plats. Då kom bröderna Fitch och Stockman fram till oss. (se

Tillägg, s 108. "Bröderna Fitch och Stockman".) De hade predikat evangelium om riket, och Gud hade lagt dem i graven för att bevara dem. De frågade nu vad vi hade upplevt medan de sovit i sina gravar. Vi försökte påminna oss våra svåraste prövningar, men i jämförelse med den obeskrivligt stora och eviga härligheten som omgav oss här, kunde vi inte ge uttryck för någon. I stället utbrast vi alla: "Äran tillhör Gud! Himlen kostar inte för mycket!" Därefter spelade vi på våra underbara harpor och himlens salar genljöd av dess klang.

Med Jesus i spetsen for vi alla från staden ner till denna jord. Vi kom ned på ett stort och mäktigt berg, men berget kunde inte bära Jesus, utan gick sönder så att det bildades en stor slätt. Sedan vände vi våra blickar uppåt och såg den stora staden komma ned från himlen. Den hade tolv grundstenar och tolv portar, tre på varje sida, och en ängel fanns vid varje port. Vi ropade då alla: "Staden, den stora staden kommer ned från himlen, från Gud!" Staden placerades på den plats där vi stod. Sedan började vi betrakta de underbara ting som fanns utanför staden. Där såg jag de vackraste hus som gav intryck att vara av silver. De vilade på fyra pelare, vilka var infattade med de allra vackraste pärlor. I dessa hus skulle de heliga bo. I varje hus fanns en hylla av guld. Jag såg många av de heliga gå in i husen, ta av sig sina strålande kronor och lägga dem på dessa hyllor. Sedan gick de ut på fälten omkring husen för att göra något med jorden - men inte på samma sätt som vi måste bearbeta jorden här. Å, nej. Ett underbart ljus sken omkring deras huvuden och de jublade och ärade Gud utan uppehåll.

Jag såg ett annat fält, fullt av alla slags blommor. När jag plockade dem utbrast jag: "Dessa kommer aldrig att vissna!" Sedan såg jag en underbart vacker äng med högt gräs. Det var levande grönt och glänste som av silver och guld där det stod och vajade stolt till kung Jesus ära. Därefter kom vi in på ett fält som var fullt av alla slags djur. Där fanns lejon, lamm, leoparder och vargar, alla i fullkomlig sämja. Vi passerade genom flocken och de följde fridfullt efter oss. Så kom vi in i en skog, men den var inte som de

mörka skogar vi har här. Å, nej! Den var ljus och mycket vacker. Trädens grenar vajade av och an och vi utbrast: "Vi kommer att tryggt kunna bo i vildmarken och sova i skogen!" Vi fortsatte genom skogen, eftersom vi var på väg till Sions berg.

Medan vi vandrade framåt träffade vi en annan skara som också beundrade platsens härligheter. Jag lade märke till en röd kant på deras kläder. Deras kronor var strålande och deras kläder var snövita. När vi hälsade på dem frågade jag Jesus vilka de var. Han sade att de var martyrer som blivit dödade för hans skull. Med dem följde en stor skara barn som också de hade en röd kant på sina kläder.

Sions berg låg alldeles framför oss och på berget fanns ett underbart vackert tempel. Omkring Sions berg låg sju andra berg där det växte rosor och liljor. Jag såg de små barnen klättra eller, om de så ville, använda sina små vingar för att flyga upp till bergens toppar och plocka dessa blommor som aldrig skulle vissna. Runt omkring templet växte träd av alla slag och förskönade platsen. Där fanns buxbom, gran, tall, olivträd, myrten, granäppelträd och fikonsträd. Fikonträden dignade under tyngden av de lagom mogna fikonen - allt detta gjorde platsen oändligt härlig. Just som vi skulle gå in i det heliga templet höjde Jesus sin vackra röst och sade: "Bara de 144 000 får gå in här". Och vi ropade: "Äran tillhör Gud!"

Detta tempel vilade på sju pelare, alla av genomskinligt guld och var infattade med de vackraste pärlor. Jag kan inte beskriva allt det underbara som jag såg där. Å, om jag ändå kunde tala Kanaans språk så jag kunde beskriva litet av härligheten i den bättre världen! Här såg jag stentavlor med namnen på de 144 000 ingraverade med bokstäver av guld. När vi hade beundrat templets skönhet gick vi ut. Jesus lämnade oss och gick till staden. Snart hörde vi åter hans vänliga stämma säga: "Kom hit mitt folk. Ni har kommit ut ur den stora bedrävelsen och har gjort min vilja och lidit för mig. Kom in till måltiden. Jag skall fästa upp min mantel och betjäna er". Vi ropade: "Äran tillhör Gud!" och gick in i staden. Där såg jag ett bord av

rent silver. Det var många mil långt, men ändå kunde vi se hela bordet. Jag såg frukten från livets träd, manna, mandel, fikon, granatäpplen, vindruvor och många andra slags frukter. Jag bad Jesus om lov att få äta av frukten. Han sade: ”Inte ännu. De som äter av frukten i detta land återvänder sedan aldrig till jorden. Förblir du trogen skall du snart både få äta av frukten på livets träd och dricka av vattnet ur livets källa”. Han fortsatte: ”Du måste vända tillbaka till jorden och berätta för andra vad jag har uppenbarat för dig”. Sedan förde en ängel mig varsamt tillbaka till denna mörka värld. Ibland känns det som om jag inte skulle kunna stanna här längre. Allting på jorden verkar så dystert. Jag känner mig mycket ensam här, eftersom jag har sett ett bättre land. Ack, om jag hade vingar som en duva, så skulle jag flyga bort och finna ro.

Den första verksamheten

När synen var över verkade allting så förändrat. Någoting dystert vilade över allt jag såg. Å, hur mörk var inte denna värld för mig! Då jag fann att jag var här, grät jag och greps av hemlängtan. Jag hade sett en bättre värld och den här världen tilltalade mig inte längre. Jag berättade om synen för vår lilla grupp av troende i Portland och de trodde fullt och fast på att den var från Gud. Detta var en mäktig tid av kraft och evighetens allvar vilade över oss. Ungefär en vecka senare gav Herren mig ännu en syn. I den visade han mig de provningar som jag måste gå igenom. Han gjorde klart för mig att jag måste berätta för andra vad han hade uppenbarat för mig, och att jag skulle få möta starkt motstånd och utstå andliga kval när jag gjorde detta. Men ängeln sade: ”Guds nåd är tillräcklig för dig. Han skall hålla dig uppe”.

Efter denna syn blev jag mycket bekymrad. Jag var bara sjutton år och min hälsa var mycket dålig. Jag visste att många hade fallit på grund av högmod och att om jag på något sätt blev högmodig skulle Gud lämna mig och jag skulle säkerligen gå förlorad. Jag lade fram detta inför Gud i bön och bad honom enträget att lägga bördan på någon annan. Jag

förstod inte hur jag skulle kunna bära den. Jag låg länge på knä och bad, men det enda ljus jag kunde få var: ”Gör känt för andra vad jag har uppenbarat för dig”.

I min nästa syn bad jag Herren allvarligt att han skulle bevara mig från högmod om jag måste gå och berätta vad han hade visat mig. Han visade mig då att han hört min bön och att om det uppstod någon risk för att jag skulle bli högmodig skulle han lägga sin hand på mig och jag skulle drabbas av sjukdom. Ängeln sade: ”Förkunnar du budskapen samvetsgrant och håller ut intill änden, så skall du få äta av frukten från livets träd och dricka vatten ur livets flod”.

Snart spred sig överallt ett rykte att synerna var en följd av hypnos. (*Se Tillägg, s 108. ”Hypnos”.*) Många adventister tvekade inte att tro detta och sprida ryktet vidare. En läkare som var en känd hypnotisör sade till mig att mina syner var hypnotiskt framkallade och att jag var en person som var lätt att hypnotisera. Han sade att också han kunde hypnotisera mig och ge mig en syn. Jag talade då om för honom att Herren hade visat mig i synen att hypnos kommer från djävulen och avgrunden, och att den snart skulle hamna där tillsammans med dem som använde sig av den. Jag tillät honom försöka hypnotisera mig om han kunde. Han försökte på olika sätt i över en halv timme, men sedan gav han upp. Genom tro på Gud kunde jag stå emot hans inflytande. Det påverkade mig inte det minsta.

Fick jag en syn under ett möte var det många som sade att det var överspändhet och att någon hypnotiserade mig. Jag gick då ensam ut i skogen och bad, där ingen annan än Gud kunde höra eller se mig. Ibland kunde Gud vid sådana tillfällen ge mig en syn. Det glädde mig och jag kunde berätta vad Gud hade uppenbarat för mig i min ensamhet där ingen dödlig människa kunnat påverka mig. Då var det några som påstod att det handlade om självhypnos. Å, tänkte jag, har det gått så långt att de som uppriktigt söker Gud i ensamhet, för att få del av hans löften och frälsning, skall bli beskyllda för att stå under hypnosens fördärliga och själsförödande inflytande? Ber vi vår gode Fader i himlen om

”bröd”, för att sedan bara få en ”sten” eller en ”skorpion”? Det sårade mig och gav mig en sådan själsångest att jag var nära att förtvivla. Många ville få mig att tro att den Helige Ande inte existerade. De sade att alla erfarenheter som Guds heliga män haft bara hade varit hypnos eller förvillelser från Satan.

Vid den här tiden förekom en del fanatism i staten Maine. Några upphörde med allt arbete och uteslöt alla som inte godtog deras syn på detta, samt på några andra punkter som de ansåg vara religiösa plikter. Gud visade mig deras villfarelser i syner och sände mig till sina vilseledda barn för att visa dem deras misstag. Men många förkastade budskapet helt och beskyllde mig för att ha anpassat mig efter världen. Å andra sidan blev jag av dem, som bara till namnet var adventister, beskylld för att själv vara fanatisk. Jag blev falskt och av några elakt anklagad för att vara ledare för den fanatism som jag i verkligheten arbetade för att få bort. Upprepade gånger fastställdes olika tidpunkter för Herrens ankomst och dessa idéer försökte man påtvinga bröderna. Men Herren visade mig att alla dessa tidpunkter skulle gå förbi, eftersom nödens tid måste komma före Kristi ankomst. Varje fastställd tid som kom och gick förbi försvagade Guds folks tro. På grund av mitt budskap, jämförde man mig med den onde tjänaren som säger i sitt hjärta: ”Min Herre kommer icke så snart”.

Allt detta vilade tungt på mitt sinne och i förvirringen som rådde frestades jag ibland att tvivla på min egen erfarenhet. Under familjeandakten en morgon kom Guds kraft över mig. Jag fick då för mig att jag blivit påverkad av hypnos och motsatte mig Guds kraft. Jag blev genast slagen med stumhet och förlorade några ögonblick medvetandet för omgivningen runt mig. Jag insåg min synd i att ha tvivlat på Guds makt och förstod att jag därför hade blivit stum, men också att jag skulle få tillbaka talförmågan inom tjugofyra timmar. Ett kort hölls upp framför mig där det, med guldbokstäver, stod skrivet ett femtiotal texter med kapitel och verser ur Bibeln. (*Dessa texter finns på sid 8*) Då jag kommit ut ur synen gav jag tecken om att få griffeltavlan. På den skrev jag att jag var stum

och vad jag hade sett, och att jag ville ha den stora Bibeln. Jag tog Bibeln och slog med lätthet upp alla de texter som jag hade sett på kortet. Jag var stum hela den dagen, men tidigt nästa morgon fylldes min själ av glädje och min tungas band löstes för att prisa Gud. Efter denna erfarenhet vågade jag inte mer tvivla på Guds kraft, eller för ett ögonblick sätta mig emot den, oavsett vad andra tänkte om mig.

År 1846 besökte min syster och jag Fairhaven, Massachusetts (hon brukade följa med mig på resorna vid den tiden). Där gav vi oss ut på en färd i segelbåt tillsammans med syster A och broder G, för att besöka en familj på West Island. Det hade nästan blivit kväll då vi startade färden. När vi bara hade seglat ett litet stycke slog vädret plötsligt om till storm. Det åskade och blixtrade och regnet öste ner. Det såg ut som om vi med säkerhet skulle gå förlorade om inte Gud räddade oss.

Jag böjde knä i båten och började ropa till Gud om räddning. Medan de upprörda vågorna sköljde över båten fick jag en syn. Jag såg att förr skulle varenda droppe i havet torka bort än att vi skulle omkomma, eftersom mitt arbete nyss hade börjat. Då jag kommit ut ur synen var all min rädsla borta och vi sjöng och prisade Gud. Vår lilla båt var för oss som ett flytande Betel.

Redaktören för tidskriften *The Advent Herald* hade sagt att mina syner var kända för ”att vara en följd av hypnos”. Men jag frågar: Hur kunde det vara fråga om hypnos vid ett tillfälle som detta? Broder G hade fullt upp med att manövrera båten. Han försökte få stopp på den genom att kasta i ankaret, men det fick inget fäste. Vår lilla farkost kastades omkring på vågorna och drev med vinden, och det var så mörkt att vi inte kunde se fören av båten från aktern. Till slut fäste ankaret och broder G ropade på hjälp. Det fanns bara två hus på ön och det visade sig att vi kommit i närheten av det ena, men inte det som vi skulle besöka. Hela familjen hade gått och lagt sig och sov utom en liten flicka som lyckligtvis hörde ropet på hjälp ute från sjön. Hennes far kom snart ut i en liten båt och hjälpte oss i land. Största delen av den natten

tillbringade vi med tacksägelse och lovprisningar till Gud för hans underbara godhet mot oss.

Texterna som visades på kortet i synen

”Och se, du skall bli stum och inte kunna tala förrän den dag detta sker, därför att du inte trodde mina ord, som skall gå i uppfyllelse när tiden är inne” (Luk. 1:20).

”Allt vad Fadern har är mitt. Därför sade jag att han skall ta av det som är mitt och förkunna för er” (Joh. 16:15).

”Och de uppfylldes alla av den helige Ande och började tala främmande språk, allteftersom Anden ingav dem att tala” (Apg. 2:4).

”Och nu, Herre, se hur de hotar oss, och hjälp dina tjänare att frimodigt predika ditt ord, genom att du räcker ut din hand för att bota och låta tecken och under ske genom din helige tjänare Jesu namn. När de hade slutat att be, skakades platsen där de var samlade, och de uppfylldes alla av den helige Ande och predikade frimodigt Guds ord” (Apg. 4:29-31).

”Ge inte det heliga åt hundarna och kasta inte era pärlor för svinen. De trampar ner dem och vänder sig om och sliter sönder er. Bed och ni skall få, sök och ni skall finna, bulta och dörren skall öppnas för er.

Ty var och en som ber, han får, och den som söker, han finner, och för den som bultar skall dörren öppnas. Vem bland er ger sin son en sten, när han ber om bröd, eller en orm, när han ber om en fisk?

Om ni som är onda förstår att ge era barn goda gåvor, hur mycket mer skall då inte er Fader i himlen ge det som är gott åt dem som ber honom. Därför, allt vad ni vill att människorna skall göra er, det skall ni också göra dem. Detta är lagen och profeterna. Akta er för de falska profeterna, som kommer till er

klädda som får men i sitt inre är rovlystna vargar” (Matt. 7:6-12, 15).

”Ty falska messiasgestalter och falska profeter skall träda fram och göra stora tecken och under för att om möjligt bedra även de utvalda” (Matt. 24:24).

”Liksom ni tog emot Kristus Jesus som Herren, så lev i honom och låt er rotas och uppbyggas i honom och befästas i tron i enlighet med den undervisning ni fått, och överflöda i tacksägelse. Se till att ingen rövar bort er med sin tomma och bedrägliga filosofi, byggd på mänskliga traditioner och stadgar och inte på Kristus” (Kol. 2:6-8).

”Kasta därför inte bort er frimodighet, som ger stor lön. Ni behöver uthållighet för att göra Guds vilja och få vad han har lovat. Ty ännu en kort liten tid, så kommer han som skall komma, och han skall inte dröja.

Min rättfärdige skall leva av tro. Och vidare: Men om han drar sig undan finner min själ ingen glädje i honom. Men vi hör inte till dem som drar sig undan och går förlorade. Vi hör i stället till dem som tror och vinner sina själar” (Heb. 10:35-39).

”Den som har kommit in i hans vila får vila sig från sina gärningar, liksom Gud vilade från sina. Låt oss därför ivrigt sträva efter att komma in i den vilan, så att ingen kommer på fall som de och blir ett exempel på olydnad. Ty Guds ord är levande och verksamt. Det är skarpare än något tveeggat svärd och tränger igenom, så att det skiljer själ och ande, led och märg, och det är en domare över hjärtats uppsåt och tankar” (Heb. 4:10-12).

”Jag är övertygad om att han som har börjat ett gott verk i er också skall fullborda det intill Kristi Jesu dag. Lev nu bara på ett sätt som är värdigt Kristi evangelium, så att jag, vare sig jag besöker er eller inte, får höra att ni står fasta i en och samme ande och i ett och samma sinne kämpar för tron på evangelium utan att på något sätt låta er skrämmas av motståndarna. Det blir för dem ett tecken på att de går förlorade, men för er ett tecken på att ni blir frälsta, och det av Gud. Ty för Kristi

skull har ni fått nåd, inte bara att tro på honom utan också att lida för hans skull” (Fil. 1:6, 27-29).

”Ty Gud är den som verkar i er, både vilja och gärning, för att hans goda vilja skall ske. Gör allt utan att klaga och tveka, så att ni blir fläckfria och rena, Guds oskyldiga barn mitt ibland ett falskt och fördärvat släkte, bland vilka ni lyser som stjärnor i världen” (Fil. 2:13-15).

”Till sist, bli starka i Herren och i hans väldiga kraft. Tag på er hela Guds vapenrustning, så att ni kan stå emot djävulens listiga angrepp. Ty vi strider inte mot kött och blod utan mot furstar och väldigheter och världshärskare här i mörkret, mot ondskans andemakter i himlarna. Tag därför på er hela Guds vapenrustning, så att ni kan stå emot på den onda dagen och behålla fältet, sedan ni fullgjort allt. Stå alltså fasta, spänn på er sanningen som bälte kring era höfter och kläd er i rättfärdighetens pansar och sätt som skor på era fötter den beredskap som fridens evangelium ger. Tag dessutom trons sköld. Med den kan ni släcka den ondes alla brinnande pilar. Tag emot frälsningens hjälm och Andens svärd som är Guds ord. Gör detta under ständig åkallan och bön och bed alltid i Anden. Vaka därför och håll ut i bön för alla de heliga” (Ef. 6:10-18).

”Var i stället goda och barmhärtiga mot varandra och förlåt varandra, liksom Gud i Kristus har förlåtit er” (Ef. 4:32).

”Ni har renat era själar genom att lyda sanningen, så att ni älskar varandra uppriktigt som bröder. Älska då varandra uthålligt av rent hjärta” (1 Pet. 1:22).

” ’Ett nytt bud ger jag er, att ni skall älska varandra. Så som jag har älskat er skall också ni älska varandra. Om ni har kärlek till varandra, skall alla förstå att ni är mina lärjungar’ ” (Joh. 13:34, 35).

”Pröva er själva om ni lever i tron, prova er själva! Eller vet ni inte med er att Jesus Kristus är i er? Gör ni inte det, består ni inte provet” (2 Kor. 13:5).

”Efter den nåd som Gud gav mig har jag som en kunnig byggmästare lagt grunden, och en annan bygger nu på den. Men var och en bör se till hur han bygger. Ty någon annan grund kan ingen lägga än den som är lagd, Jesus Kristus. Om någon bygger på den grunden med guld, silver och dyrbara stenar eller med trä, hö och halm, så skall det visa sig vad var och en har byggt. Den dagen kommer att visa det, eftersom den uppenbaras i eld, och hur vars och ens verk är skall elden pröva” (1 Kor. 3:10-13).

”Ge akt på er själva och på hela den hjord som den helige Ande har satt er som ledare över, till att vara herdar i Guds församling som han har köpt med sitt eget blod. Jag vet att när jag har lämnat er, skall rovlystna vargar komma in bland er, och de skall inte skona hjorden. Ja, ur er egen krets skall män träda fram och förvränga sanningen för att dra lärjungarna över på sin sida” (Apg. 20:28-30).

”Jag är förvånad över att ni så hastigt avfaller från honom som har kallat er genom Kristi nåd och vänder er till ett annat evangelium, fast det inte finns något annat. Däremot är det några som skapar förvirring bland er och vill förvränga Kristi evangelium. Men om det än vore vi själva eller en ängel från himlen som predikade evangelium för er i strid med vad vi har predikat, så skall han vara under förbannelse. Det vi redan har sagt säger jag nu än en gång: om någon predikar evangelium för er i strid med vad ni har tagit emot, så skall han vara under förbannelse” (Gal. 1:6-9).

” ’Därför skall allt vad ni har sagt i mörkret höras i ljuset, och vad ni har viskat i örat inne i kammaren skall ropas ut på taken. Till er, mina vänner, säger jag: Var inte rädda för dem som dödar kroppen men sedan inte kan göra något mer. Jag vill visa er vem ni skall frukta. Frukta honom som har makt att döda och sedan kasta i Gehenna. Ja, jag säger er: Honom skall ni frukta. Säljs inte fem sparvar för två öre? Och inte en enda av dem är bortglömd hos Gud. Ja, till och med alla hårstrån på ert huvud är räknade. Var inte rädda. Ni är mer värda än många sparvar’ ” (Luk. 12:3-7).

”Det står skrivet: *Han skall befalla sina änglar att skydda dig, och De skall bära dig på händerna, så att du inte stöter din fot mot någon sten*” (Luk. 4:10, 11).

”Ty Gud som sade: ’Ljus skall lysa fram ur mörkret’, han har låtit ljus lysa upp våra hjärtan, för att kunskapen om Guds härlighet, som strålar fram i Kristi ansikte, skall sprida sitt sken. Men denna skatt har vi i lerkärl, för att den väldiga kraften skall vara Guds och inte komma från oss. Vi är på allt sätt trängda men inte utan utväg, rådvilla men inte rådlösa, förföljda men inte övergivna, nerslagna men inte utslagna” (2 Kor. 4:6-9).

”Ty vår nöd, som varar ett ögonblick och väger lätt, bereder åt oss på ett oändligt rikt sätt en härlighet, som väger tungt och varar i evighet. Vi riktar inte blicken mot det synliga utan mot det osynliga. Ty det synliga är förgängligt, men det osynliga är evigt”. (2 Kor. 4:17, 18).

”Med Guds makt blir ni genom tron bevarade till den frälsning som finns beredd och skall uppenbaras i den sista tiden. Gläd er därför, om ni nu en kort tid måste utstå prövningar av olika slag. Äktheten i er tro är långt värdefullare än guld som är förgängligt, fastän det håller provet i eld, och den tron skall visa sig bli till lov, pris och ära, när Jesus Kristus uppenbarar sig” (1 Pet. 1:5-7).

”Nu lever vi, när ni står fasta i Herren” (1 Tess. 3:8).

” ’Tecken skall följa dem som tror detta. I mitt namn skall de driva ut onda andar. De skall tala med nya tungor. De skall ta ormar i händerna, och om de dricker något dödligt gift skall det inte skada dem. De skall lägga händerna på sjuka, och de skall bli friska’ ” (Mark. 16:17, 18).

”Hans föräldrar svarade: ’Vi vet att han är vår son och att han föddes blind. Men hur han nu kan se, det vet vi inte, och inte heller vet vi vem som har öppnat hans ögon. Fråga honom själv. Han är gammal nog och kan svara för sig.’ Föräldrarna svarade så, därför att de var rädda för judarna. Redan då hade judarna

kommit överens om att den som bekände Jesus som Messias skulle uteslutas ur synagogan. Därför gav hans föräldrar detta svar: ’Han är gammal nog att svara för sig. Fråga honom själv.’ De kallade för andra gången till sig mannen som hade varit blind och sade till honom: ’Ge Gud äran! Vi vet att den mannen är en syndare.’ Han svarade: ’Om han är en syndare vet jag inte. Men ett vet jag, att jag som var blind nu ser.’ De frågade honom: ’Vad gjorde han med dig? Hur öppnade han dina ögon?’ Han svarade: ’Jag har redan sagt er det, men ni har inte hört på. Varför vill ni höra det en gång till? Kanske ni också vill bli hans lärjungar?’ ” (Joh. 9:20-27).

” ’Och vad ni än ber om i mitt namn, skall jag göra, för att Fadern skall bli förhärligad i Sonen. Om ni ber om något i mitt namn, skall jag göra det. Om ni älskar mig, håller ni fast vid mina bud’ ” (Joh. 14:13-15).

” ’Om ni förblir i mig och mina ord förblir i er, så be om vad ni vill, och ni skall få det. Min Fader förhärligas, när ni bär rik frukt och blir mina lärjungar’ ” (Joh. 15:7, 8).

”Och se, i deras synagoga fanns nu en man som hade en oren ande, och han skrek: ’Vad har vi med dig att göra, Jesus från Nasaret? Har du kommit för att fördärva oss? Jag vet vem du är, du Guds Helige.’ Men Jesus sade strängt till anden: ’Tig och far ut ur honom!’ ” (Mark. 1:23-25).

”Ty jag är viss om att varken död eller liv, varken änglar eller furstar, varken något som nu är eller något som skall komma, varken makter, höjd eller djup eller något annat skapat skall kunna skilja oss från Guds kärlek i Kristus Jesus, vår Herre” (Rom. 8:38, 39).

” ’Skriv till församlingens ängel i Filadelfia: Så säger den Helige och Sanne, han som har Davids nyckel, han som öppnar så att ingen kan stänga, och stänger så att ingen kan öppna: Jag känner dina gärningar. Se, jag har låtit en dörr stå öppen för dig, en dörr som ingen kan stänga, ty din kraft är ringa och du har hållit fast vid mitt ord och inte förnekat mitt namn. Se, jag överlämnar åt dig några

från Satans synagoga, några som säger att de är judar men inte är det utan ljuger. Jag skall få dem att komma och falla ner inför dina fötter, och de skall förstå att jag har dig kär. Eftersom du har bevarat mitt ord om uthållighet, skall jag bevara dig och rädda dig ur prövningens stund, som skall komma över hela världen och sätta dess invånare på prov. Jag kommer snart. Håll fast det du har, så att ingen tar din krona. Den som segrar skall jag göra till en pelare i min Guds tempel, och han skall aldrig lämna det. På honom skall jag skriva min Guds namn och namnet på min Guds stad, det nya Jerusalem, som kommer ner från himlen, från min Gud, och mitt eget nya namn. Den som har öron må höra vad Anden säger till församlingarna' ” (Upp. 3:7-13).

”Det är de som inte har befläckt sig med kvinnor. De är jungfrur, dessa som följer Lammet vart det än går. De är friköpta från människorna som en förstlingsfrukt åt Gud och Lammet. I deras mun har det inte funnits någon lögn. De är fläckfria” (Upp. 14:4, 5).

”Men vi har vårt medborgarskap i himlen, och därifrån väntar vi Herren Jesus Kristus som Frälsare” (Fil. 3:20).

”Vänta alltså tåligt, bröder, tills Herren kommer. Se, hur jordbrukaren tåligt väntar på jordens dyrbara skörd, tills den får höstregn och vårregn. Var också ni tåliga och styrk era hjärtan, ty Herrens ankomst är nära” (Jak. 5:7, 8).

”Han skall förvandla vår bräckliga kropp, så att den blir lik den kropp han har i sin härlighet. Ty han har makt att lägga allt under sig” (Fil. 3:21).

”Och jag såg, och se: ett vitt moln, och på molnet satt en som liknade Människosonen. På sitt huvud hade han en krona av guld och i sin hand en skarp skära. Och en annan ängel kom ut från templet och ropade med hög röst till honom som satt på molnet: 'Räck ut din skära och skörda! Skördetiden har kommit, ty jordens gröda är mogen.' Han som satt på molnet räckte då ut sin skära över jorden, och jorden skördades. En annan ängel kom ut från

templet i himlen. Också han hade en skarp skära” (Upp. 14:14-17).

”Alltså finns det en sabbatsvila kvar för Guds folk” (Heb. 4:9).

”Och jag såg den heliga staden, det nya Jerusalem, komma ner från himlen, från Gud, redo som en brud, som är smyckad för sin brudgum” (Upp. 21:2).

”Och jag såg, och se: Lammet stod på Sions berg och med Lammet etthundrafyrtiofyra tusen som hade hans namn och hans Faders namn skrivna på sina pannor” (Upp. 14:1).

”Och han visade mig en flod med livets vatten, klar som kristall. Den går ut från Guds och Lammets tron. Mitt på stadens gata, på båda sidor om floden, står livets träd som bär frukt tolv gånger, varje månad bär det frukt, och trädets blad ger läkedom åt folken. Och ingen förbannelse skall finnas mer. Guds och Lammets tron skall stå i staden, och hans tjänare skall tjäna honom. De skall se hans ansikte, och hans namn skall stå skrivet på deras pannor. Någon natt skall inte finnas mer, och de behöver inte någon lampas sken eller solens ljus. Ty Herren Gud skall lysa över dem, och de skall regera som kungar i evigheternas evigheter” (Upp. 22:1-5).

Efterföljande syner

Medan bröderna var församlade i Topsham, Maine, en sabbat år 1847, gav Herren mig följande syn som jag skall återge här.

Vi kände börens ande i ovanlig grad och medan vi bad kom den Helige Ande över oss. Vi kände en stor glädje. Jag förlorade snart medvetandet om jordiska ting och omslöt av Guds härlighet i en syn. Jag såg en ängel komma flygande med hög fart till mig och förde mig med hast från jorden till den heliga staden. I staden såg jag ett tempel som jag gick in i. Jag gick in genom en dörr innan jag kom fram till det första förhänget. Detta förhänge var uppdraget, och jag gick in i det heliga. Här såg jag rökelsealtaret, ljusstaken

med sju lampor och bordet med skådebröden. Efter att jag sett härligheten i det heliga drog Jesus upp det andra förhänget och jag gick in i det allra heligaste.

I det allra heligaste såg jag en ark. Överdelen och sidorna var av renaste guld, och vid båda kortsidorna stod en vacker kerub som bredde ut sina vingar över arken. De vände sina ansikten mot varandra och deras blickar var riktade nedåt. Mellan änglarna stod ett rökelsekar av guld och över arken, där änglarna stod, fanns ett obeskrivligt strålande ljus av härlighet som liknade en tron, på vilken Gud satt. Jesus stod vid arken och då de heligas böner kom upp till honom steg rök upp från rökelsen i rökelsekaret, och Jesus bar fram denna rökelse tillsammans med deras böner till sin Fader.

I arken fanns guldsålen med manna, Arons stav som bar knoppar, och stentavlorna som var lagda ihop som en bok. Jesus öppnade stentavlorna och jag såg de tio buden som Gud hade skrivit på tavlorna med sitt finger. På den ena tavlan fanns fyra bud skrivna och på den andra sex. De fyra buden på den första tavlan sken starkare än de andra sex. Men det fjärde budet, sabbatsbudet, överglänste dem alla. Sabbaten blev särskilt avskild att hållas för att ära Guds namn. Det heliga sabbatsbudet var underbart att skåda - det omstrålades av ett härligt ljus. Jag såg att sabbatsbudet inte blev fastspikat vid korset. Hade det blivit det så skulle också de andra nio buden ha blivit det. Vi skulle då haft frihet att bryta mot alla buden, likaväl som att bryta mot det fjärde budet. Jag såg att Gud inte hade ändrat sabbaten, eftersom Gud aldrig förändras. Men påven har ändrat sabbaten från den sjunde till den första dagen i veckan, eftersom han var den som förutsågs skulle förändra tider och lagar.

Jag såg att om Gud hade ändrat sabbaten från den sjunde till den första veckodagen, så skulle han också ha förändrat ordalydelsen i sabbatsbudet. Det fjärde av de bud som var skrivna på stentavlorna, och som nu ligger i arken i det allra heligaste i det himmelska templet, skulle i så fall haft följande ordalydelse: Den första dagen i veckan är

Herrens, din Guds, sabbat. Men jag såg att det hade samma ordalydelse som då det blev skrivet med Guds finger på stentavlorna och överlämnades till Mose på Sinai: "...den sjunde dagen är Herrens, din Guds, sabbat" (2 Mos. 20:10). Jag såg att den heliga sabbaten är och skall förbli det som skiljer Guds sanna Israel från de otroende. Sabbaten är det stora ämne som skall förena Guds kära, väntande heligas hjärtan.

Jag såg att Gud har barn som inte har fått insikt om sabbaten och inte håller den. De har inte förkastat ljuset om den. Därför blev vi, vid början av nödens tid, fyllda av den Helige Ande och gick ut för att förkunna sabbaten mera fullständigt. (Se *Tillägg, s 31. "Sabbaten i den sista tiden"*) Detta förbittrade kyrkosamfundet och dem som bara till namnet var adventister, (Se *Tillägg, s. 108, "Adventister till namnet"*) eftersom de inte kunde motbevisa sanningen om sabbaten. Vid denna tid insåg alla Guds utvalda tydligt att vi hade sanningen, och de trädde fram och utstod förföljelsen tillsammans med oss. Jag såg svärd, hungersnöd, farsoter och stor förvirring i landet. De ogudaktiga ansåg att det var vi som var orsaken till straffdomarna som kom över dem. De samlade sig och rådslag om hur de skulle utplåna oss från jorden, eftersom de menade att det onda då skulle upphöra.

Under nödens tid flydde vi alla från städer och byar, men var förföljda av de ogudaktiga som med svärd bröt sig in i de heligas hem. De lyfte svärdet för att döda oss, men det bröts sönder som ett strå och föll till marken. Vi ropade nu alla både dag och natt efter befrielse, och ropen steg upp inför Gud. Solen gick upp, månen stod stilla och floderna upphörde att flyta. Mörka, tunga moln kom fram och stötte samman, men där fanns en klar plats av oföränderlig härlighet. Därifrån hördes Guds röst som brusade från stora vattenmassor, och den skakade himmel och jord. Himlen öppnade sig, slöt sig och var i oordning. Bergen skakade som asplöv i vinden. Stenar och klippblock kastades omkring överallt. Havet kokade som i en gryta och kastade upp stenblock på land.

När Gud tillkännagav dagen och stunden för Jesu ankomst och förkunnade för sitt folk det eviga förbundet, talade han en mening och gjorde därefter ett uppehåll medan orden rullade fram över jorden. Guds Israel stod med sina blickar riktade uppåt och lyssnade till orden när de gick ut från Jahves mun och rullade ut över jorden som det starkaste åskmuller. Det var en högtidlig stämning som ingav fruktan och respekt. Vid slutet av varje mening utropade de heliga: "Äran tillhör Gud!" Deras ansikten var upplysta och strålade av Guds härlighet liksom Moses ansikte sken då han kom ner från Sinai. De ogudaktiga kunde inte se på dem på grund av den härlighet som de utstrålade. Då den eviga välsignelsen uttalades över dem som ärat Gud genom att hålla hans sabbat helig, hördes ett mäktigt segerrop över vilddjuret och dess bild.

Därpå började jubelåret då landet skulle vila. Jag såg den gudfruktige slaven triumferande resa sig och skaka av sig de bojor som band honom, medan hans ogudaktige herre var förvirrad och inte visste vad han skulle göra. Det berodde på att de ogudaktiga inte kunde förstå det som Gud talade. Snart visade sig det stora vita molnet. Det såg underbarare ut än någonsin. På det satt Människosonen. Först kunde vi inte se Jesus på molnet, men då det kom närmare jorden kunde vi se hans älskliga gestalt. Då detta moln först visade sig var det Människosonens tecken på himlen.

Guds Sons röst uppväckte de heliga som var avsomnade och klädde dem i odödlig härlighet. De levande heliga blev förvandlade på ett ögonblick och hämtades, tillsammans med de uppståndna, upp på en vagn av moln. Den såg obeskrivligt vacker ut då den färdades uppåt. På vagnens båda sidor satt vingar och under den fanns hjul. Då vagnen for uppåt ropade hjulen: "Helig", och då vingarna rörde sig, ropade de: "Helig", och den heliga änglaskaran omkring molnet ropade: " 'Helig, helig, helig är Herren Gud, den Allsmäktige' " (Upp. 4:8)! De heliga på molnet ropade: "Äran tillhör Gud!" och vagnen for upp till den heliga staden. Jesus öppnade den gyllene stadens portar och förde oss in. Här blev vi hälsade välkomna eftersom

vi hade hållit "Guds bud" (Upp. 14:13) och hade "rätt till livets träd" (Upp. 22:14).

Beseglingen

Vid början av den heliga sabbaten den 5 januari 1849 var vi samlade till bön tillsammans med broder Beldens familj i Rocky Hill, Connecticut. Medan vi bad kom den Helige Ande över oss, och jag blev i en syn förd in i det allra heligaste där jag såg att Jesus fortfarande höll förbön för Israel. Nedtill på hans klädnad fanns en bjällra och ett granatäpple. Jag såg att Jesus inte skulle lämna det allra heligaste förrän varenda människas öde var avgjort, antingen till frälsning eller undergång. Guds vrede kunde inte utgjutas förrän Jesus hade fullbordat sin tjänst i det allra heligaste, tagit av sig sin prästerliga skrud och iklätt sig hämndens klädnad. Då kommer Jesus att lämna sin plats mellan Fadern och människorna, och Gud kommer inte längre att tåla, utan skall utgjuta sin vrede över dem som har förkastat hans sanning.

Jag såg att nationernas vrede, Guds vrede och domen av de döda, var distinkt åtskilda och olika företeelser, som följde kronologiskt efter varandra. Jag såg också att Mikael ännu inte trätt upp och att nödens tid, en sådan som aldrig tidigare förekommit, ännu inte hade börjat. Nationerna håller nu på att vredgas. Men när vår överstepräst har fullbordat sin tjänst i helgedomen skall han träda fram och ta på sig hämndens klädnad. Sedan kommer de sju sista plågorna att utgjutas.

Jag såg att de fyra änglarna skulle hålla tillbaka de fyra vindarna tills Jesu verk i helgedomen var färdigt. Sedan skall de sju sista plågorna utgjutas. Dessa plågor blev anledning till att de ogudaktiga blev än mer förbittrade på de rättfärdiga. De ogudaktiga menade att vi var orsaken till att Guds straffdomar hade kommit över dem, och att om de bara kunde utrota oss från jorden så skulle plågorna upphöra. Ett dekret sändes ut om att de heliga skulle dödas. Det blev

anledning till att de heliga ropade efter befrielse både dag och natt.

Detta var Jakobs nödtid. Alla heliga ropade då i själsångest och blev befriade genom Guds röst. De 144 000 jublade och deras ansikten lystes upp av Guds härlighet. Sedan fick jag se en skara som jämrade sig i ångest. På deras kläder stod skrivet med stora bokstäver: ”Du är vägd på en våg och befunnen för lätt”. Jag frågade vem denna skara var. Ängeln svarade: ”Dessa är de som en gång har hållit sabbaten, men övergivit den”. Jag hörde dem ropa med hög röst: ”Vi har trott på din ankomst och förkunnat den med iver!” Medan de talade föll deras blickar på deras kläder. De såg då vad som var skrivet på dem och de jämrade sig högt. Jag såg att de hade druckit av de djupa vattnen och smutsat ner resten av vattnet genom att trampa sabbaten under fötterna. Detta var orsaken till att de vägts på en våg och befunnits för lätta.

Ängeln som följde med mig förde mig nu åter till staden där jag såg fyra änglar komma flygande mot stadens port. Dessa änglar skulle just visa fram det gyllene kortet för ängeln som fanns vid porten, då jag fick se en annan ängel hastigt komma flygande från den plats som var härligast av alla. Jag hörde honom ropa med hög röst till de andra änglarna och såg honom vinka med någonting i sin hand. Jag bad ängeln som följde mig att förklara det jag såg. Han sade att jag inte kunde få se mera just då, men att han skulle visa mig betydelsen av detta senare.

På sabbatseftermiddagen hade en av deltagarna i vår grupp blivit sjuk och ville att vi skulle be för honom så att han blev frisk. Vi förenade oss då i bön till den store Läkaren som aldrig har misslyckats med att bota någon sjukdom. Medan den läkande kraften kom ned och botade den sjuke föll Anden över mig och jag fick en syn.

Jag såg fyra änglar som hade ett arbete att utföra på jorden och som var på väg att fullborda det. Jesus var klädd i sin prästerliga dräkt och såg med medömkan på kvarlevan av sitt folk. Han lyfte sina händer och ropade med en röst som var full av djupt medlidande:

”Mitt blod, Fader, mitt blod, mitt blod, mitt blod!” Därefter såg jag ett obeskrivligt klart ljus sprida sig omkring Jesus. Ljuset gick ut från Gud som satt på den stora vita tronen. Sedan såg jag en ängel med en fullmakt från Jesus. Denne ängel flög med hast fram till de fyra änglar som hade ett arbete att utföra på jorden. Han hade något i sin hand som han vinkade med, och han ropade med hög röst: ”Vänta! vänta! vänta! vänta! till dess Guds tjänare har blivit tecknade med insegel på sina pannor”.

Jag frågade ängeln som var med mig om betydelsen av vad jag hört, och vad de fyra änglarna stod i begrepp att göra. Han sade att det var Gud som hållit tillbaka makterna och att han hade anförtrott åt sina änglar att kontrollera händelsernas utveckling på jorden. De fyra änglarna hade makt från Gud att hålla tillbaka de fyra vindarna, som de just skulle släppa lösa. Men medan deras händer höll på att lösa de fyra vindarna och dessa just skulle till att blåsa, såg Jesus med sina kärleksfulla ögon på den kvarleva av sitt folk som ännu inte var besegrad. Därefter lyfte han sina händer till Fadern och återopade sitt utgjutna blod för dem. En annan ängel fick då befallning om att snabbt flyga bort till de fyra änglarna och be dem hålla tillbaka vindarna till dess att Guds tjänare var tecknade med den levande Gudens insegel på sina pannor.

Guds kärlek till sitt folk

Jag har sett vilken stor och öm kärlek Gud har till sitt folk. Jag såg änglar sväva över de heliga med sina vingar utbredda omkring dem. Var och en av de heliga hade en ängel som följde dem. Om de heliga grät av missmod eller var i någon fara flög änglarna, som ständigt vakade över dem, med hast upp till himlen och meddelade detta. Då slutade änglarna i staden att sjunga. Därefter gav Jesus en annan ängel i uppdrag att fara ned till jorden för att uppmuntra, vaka över och söka hindra de heliga från att lämna den smala vägen. Men om de inte brydde sig om dessa änglars vaksamma omsorg och inte lät sig uppmuntras av dem, utan fortsatte på fel väg,

blev änglarna ledsna och grät. De flög då tillbaka till himlen med denna information, och alla änglar i staden grät. Sedan sade de med hög röst: "Amen". Men om de heliga fäste blicken på belöningen som väntade dem och ärade Gud genom att prisa honom, bar änglarna de glada nyheterna till staden. Då spelade änglarna i staden på sina gyllene harpor och sjöng med hög röst: "Åran tillhör Gud!" och de himmelska salarna genljöd av deras vackra sånger.

I den heliga staden råder fullkomlig ordning och harmoni. Alla änglar som har i uppdrag att besöka jorden har ett gyllene kort som de visar upp för änglarna vid stadsportarna när de går in och ut. Himlen är en underbar plats. Jag längtar efter att komma dit och se min älskade Frälsare som gav sitt liv för mig, och jag längtar efter att bli förvandlad till hans härliga avbild. Å, om jag hade ord som kunde beskriva den tillkommande världens härlighet! Jag törstar efter de levande vattenströmmarna som ger liv och glädje åt vår Guds stad.

Herren lät mig också se andra världar. Jag fick vingar och en ängel följde mig från staden till en plats som var ljus och underbar. Gräset där var levande grönt och fåglarna sjöng en ljuvlig sång. Invånarna var av alla storlekar. De var ädla, majestätiska och kärleksfulla, och bar Jesu uttryckliga avbild. Deras ansikten strålade av helig glädje, ett uttryck för den frihet och lycka som rådde där. Jag frågade en av dem varför de var så mycket kärleksfullare än de som levde på jorden. Svaret lydde: "Vi har levt i fullkomlig lydnad för Guds bud och har inte fallit genom olydnad, som de har gjort som bor på jorden". Sedan fick jag se två träd. Det ena av dem var mycket likt livets träd som fanns i staden. Båda trädens frukter såg härliga ut, men de kunde bara äta av frukten på det ena trädet. De hade möjlighet att äta av bådas frukt, men var förbjudna att äta av det ena. Ängeln som var med mig sade då: "Ingen här har smakat av den förbjudna frukten. Om de gjorde det skulle de falla".

Sedan blev jag fördd till en värld som hade sju månar. Där såg jag den trogne Enok som hade

blivit levande förvandlad. Han bar en mycket vacker palmkvist i sin högra hand. På varje blad stod skrivet: "Seger". Omkring huvudet hade han en skinande vit krans som bar löv, och mitt på varje löv stod skrivet: "Renhet". Omkring kransen satt ädelstenar som hade olika färger. De sken klarare än stjärnorna och reflekterade sitt ljus på bokstäverna så att de framträdde starkare. Bak på hans huvud hade han ett band som höll ihop kransen och på bandet stod det skrivet: "Helighet". På kransen satt en vacker krona som lyste klarare än solen. Jag frågade honom om det var hit han blev fördd när han lämnade jorden. Han svarade: "Nej, staden är mitt hem. Jag är här på besök". Men han gick omkring som om han varit fullkomligt hemmastadd här.

Jag bad ängeln som var med mig att han skulle låta mig stanna kvar på denna plats. Jag orkade inte med tanken på att återvända till vår mörka värld igen. Då sade ängeln: "Du måste återvända, men om du förblir trogen skall du, tillsammans med de 144 000, få förmånen att besöka alla världarna och få se Guds underbara skapelseverk.

Himlens krafter skakas

Den 16 december 1848 gav Herren mig en syn om skakandet av himlens krafter. Jag såg att när Herren sade "himlen", när han talade om tecken i Matteus, Markus och Lukas, så menade han himlen, och när han sade "jorden" menade han jorden. Himlens krafter är solen, månen och stjärnorna. Dessa råder i himlarna. Jordens krafter är de som råder på jorden. Himlens krafter kommer att omvälvas vid ljudet av Guds röst. Solen, månen och stjärnorna kommer att flyttas ur sina lägen. De kommer inte att försvinna, men de kommer att skakas om av Guds röst.

Mörka, tunga moln kom fram och kolliderade mot varandra. Atmosfären delade sig och rullades åt sidan. Vi kunde då se genom det öppna området i Orion. Det var därifrån vi hörde Guds röst. Den heliga staden skall komma ned genom denna öppning. Jag såg att jordens makter nu håller på att skakas om och

att händelserna utspelar sig i tur och ordning. Först skall krig, rykten om krig, svärd, hungersnöd och pest skaka jordens makter. Därefter skall Guds röst få solen, månen och stjärnorna och även jorden att bäva. Jag såg skakandet av Europas makter. Men det är inte, som några lär, detsamma som skakningen av himlens krafter, utan det är skakandet av de vredgade nationerna.

Den öppna och den stängda dörren

Sabbaten den 24 mars 1849 hade vi ett fint och mycket intressant möte tillsammans med bröderna i Topsham, Maine. Den Helige Ande blev utgjuten över oss, och jag blev i Anden förd till den levande Gudens stad. Där blev jag visad att Guds bud och Jesu Kristi vittnesbörd angående den stängda dörren inte kan skiljas åt. Det var när dörren hade öppnats till det allra heligaste i den himmelska helgedomen, där arken med de tio buden finns, som det klart visade sig hur viktiga Guds bud är. Det var också då Guds folks tro på sabbaten skulle prövas. Denna dörr öppnades inte förrän år 1844 då Jesu medlartjänst var avslutad i det heliga. Jesus stod då upp och stängde dörren till det heliga. Sedan öppnade han dörren till det allra heligaste och gick innanför den andra förlåten. Där står han nu vid arken och det är dit in som Israels tro nu når.

Jag såg att Jesus hade stängt dörren till det heliga, och att ingen kan öppna den. Han har också öppnat dörren till det allra heligaste, och ingen kan stänga den (Upp. 3:7, 8). (*Se Tillägg, s 31. "Den öppna och den stängda dörren". och s. 109.*) Ända sedan Jesus öppnade dörren till det allra heligaste, där arken är, har ljuset från budorden nått Guds folk och deras tro på sabbatsfrågan har blivit prövad.

Jag såg att den prövning som nu pågår angående sabbaten kunde inte börja förrän Jesu medlartjänst var avslutad i det heliga och han hade gått innanför den andra förlåten. Det innebär att de kristna som inte hållit den rätta sabbaten och som avsomnat innan dörren

öppnades till det allra heligaste, kan vila i sitt hopp. De hade inte ljus över den rätta sabbaten som vi nu har, eftersom det inte kom förrän midnattsropet avslutades och dörren öppnades i den sjunde månaden 1844. Jag såg att Satan frestade några av Guds folk på denna punkt. Eftersom så många goda kristna har avsomnat i tron utan att ha hållit den rätta sabbaten, tvivlar de på att den skulle vara en prøvosten för oss nu.

Fiender till sanningen för vår tid har försökt öppna dörren till det heliga som Jesus har stängt, och försökt stänga dörren till det allra heligaste som Jesus öppnade år 1844. Men det är i det allra heligaste som arken står, vilken innehåller de två stentavlorna där de tio buden är skrivna med Jahves finger.

Under denna beseglingens tid använder Satan alla medel för att hålla Guds folks tankar borta från sanningen för vår tid och få dem att tvivla. Jag såg att Gud drog ett skyddande täckelse över sitt folk för att bevara det under nödens tid. Var och en som stod fast i sanningen och hade ett rent hjärta blev beskyddad av den Allsmäktige.

Satan visste detta och därför arbetade han med stor kraft för att få så många som möjligt att tvivla och bli osäkra på sanningen. Jag såg att de mystiska knackningarna i New York och på andra platser var Satans verk. Sådana företeelser kommer att bli allt vanligare. De framträder under en religiös täckmantel för att invagga de förvillade i större säkerhet och för att, om möjligt, dra Guds folks tankar och intresse till sig för och få dem att tvivla på den Helige Andes undervisning och kraft. (*Se Tillägg, s 31. "Spiritistiska manifestationer" och s. 109 "De mystiska knackningarna".*)

Jag såg att Satan verkade genom ombud på många olika sätt. Han verkade genom predikanter som hade förkastat sanningen och blivit så vilseledda att de trodde på lögnen och kommer att gå förlorade. Medan dessa predikade eller bad kunde det hända att några människor hjälplöst föll omkull. Detta skedde inte genom den Helige Andes kraft, utan genom den kraft som Satan andades över dessa ombud, och som han genom dem förde

vidare till folket. Det fanns några som bekände sig vara adventister, men som hade förkastat sanningen för vår tid. När de predikade och bad eller samtalade med folk använde de sig av hypnos för att vinna medlemmar. Folket glädde sig åt detta inflytande, eftersom de trodde att det var av den Helige Ande. Några som använde sig av hypnos var till och med så förmörkade av Satans förvillelse att de trodde den var Guds kraft, som de hade fått för att använda. De hade gjort Gud helt och hållet till en som dem själva, och hans kraft hade inget värde för dem.

En del av Satans medhjälpare utövade fysisk påverkan på några av de heliga - sådana som inte lät sig vilseledas och föras bort från sanningen genom sataniskt inflytande. Å, om alla kunde få en inblick i detta såsom Gud uppenbarade det för mig! De skulle då känna till mer av Satans listiga metoder och vara på sin vakt. Jag såg att Satan, just i denna beseglingens tid, arbetade på detta sätt för att förvirra, bedra och vilseleda Guds folk. Jag såg några som inte stod fasta i sanningen för vår tid. Deras knän skälvde och deras fötter slant eftersom de inte stod stadigt på sanningens grund. Den allsmäktige Gudens skyddande täckelse kunde inte dras över dem, eftersom de var så ostadiga.

Satan använde alla sina konster för att behålla dem i detta tillstånd tills beseglingen var över och täckelset hade dragits över Guds folk. De bedragna lämnades då utan skydd för hans förtärande vrede under de sju sista plågorna. Gud har börjat dra sitt skyddande täckelse över sitt folk och det kommer snart att täcka alla dem som skall skyddas på vedergällningens dag. Gud skall verka med kraft för sitt folk, men Satan skall också få tillåtelse att påverka.

Jag såg att mystiska tecken och under och falska reformrörelser skulle öka i antal och utbreda sig. De reformer som jag såg var inte reformer som ledde bort från villfarelse till sanning. Ängeln som var med mig bad mig att se efter om jag kunde finna den nöd för själars frälsning som fanns förut. Jag såg mig

omkring, men kunde inte se denna själanöd eftersom tiden för deras frälsning var förbi.

(Författaren till dessa ord förstod dem inte på det sättet att frälsningens dag var förbi för alla syndare. Vid tiden då detta skrevs arbetade hon själv för syndares frälsning, och det fortsatte hon med till sin död. Det sätt hon förstod det på framgår av följande två citat. Det första blev publicerat år 1854 och det andra 1888:

"De 'falska reformrörelser' som här åsyftas skall träda fram allt tydligare i framtiden. Synen syftar särskilt på dem som har hört och förkastat ljuset angående läran om Kristi återkomst. De har överlämnats åt kraftiga förvillelser. Sådana kommer inte längre att ha 'en börda för syndares själar' som tidigare. De har förkastat adventtron och blivit överlämnade åt satans villfarelser. Därför har 'tiden för deras frälsning gått förbi'. Detta har dock ingenting att göra med dem som ännu inte har hört och kunnat förkasta undervisningen om Kristi andra ankomst".

"Det är farligt att handla lättsinnigt med den sanning som har överbevisat vårt förstånd och rört våra hjärtan. Vi kan inte ostraffat förkasta de varningar som Gud i sin nåd sänder oss. Ett budskap från himlen sändes till världen på Noas tid, och människornas frälsning var beroende av om de tog emot detta budskap. Eftersom de förkastade varningen drogs Guds Ande bort ifrån detta syndiga släkte och de omkom i flodens vatten. På Abrahams tid upphörde nåden att vädja till de ogudaktiga invånarna i Sodom. Alla, med undantag av Lot, hans hustru och deras två döttrar, blev förtärda av elden som sändes från himlen.

På samma sätt var det på Kristi tid. Guds Son sade till de otrogna judarna: 'Se, ert hus kommer att stå öde' (Matt. 23:38). Med en hänsyftning på de yttersta dagarna förklarar samma gudomliga makt angående dem som 'inte tog emot sanningen och älskade den, så att de kunde bli frälsta': 'Därför sänder Gud en kraftig villfarelse över dem, så att de tror på lögnen och blir dömda, alla dessa som inte har trott på sanningen, utan njutit av orättfärdigheten' (2 Tess. 2:10-12). När de förkastar hans ords undervisning, tar Gud bort sin Ande och överlämnar dem åt de förvillelser som de älskar".)

Vår tro prövas

Under denna prövningens tid måste vi uppmuntra och trösta varandra. Satans frestelser är större nu än någonsin förut, eftersom han vet att hans tid är kort. Mycket snart kommer varje människas slutliga öde att avgöras - antingen till liv eller död. Vi har

inte tid att gräva ned oss i modlöshet och prövningar. Vi måste hålla modet uppe under allt vårt lidande och sätta hela vår förtröstan till Jakobs Gud, den Allsmäktige. Herren har visat mig att hans nåd är tillräcklig för alla våra prövningar, och trots att de är större än någonsin tidigare kan vi övervinna varje frestelse bara vi helt förtröstar på Gud. Genom hans nåd skall vi avgå med seger.

Om vi övervinner våra prövningar och vinner seger över Satans frestelser, prövas samtidigt vår tro som är dyrbarare än guld. Tron blir därmed starkare och vi är bättre rustade att möta nya prövningar. Men om vårt mod sjunker och vi ger efter för Satans frestelser blir vi svagare och går miste om kampens belöning. Vi kommer då att vara sämre förberedda för nya prövningar. På detta sätt blir vi allt svagare tills Satan har tagit oss till fånga under sin vilja.

Vi måste vara iklädda hela Guds vapenrustning och varje ögonblick vara beredda att ta upp striden mot mörkrets makter. När frestelser och prövningar angriper oss, låt oss då ta vår tillflykt till Gud och kämpa med honom i bön. Han kommer inte att visa bort oss tomhänta, utan ge oss nåd och styrka till att segra och bryta fiendens makt. Å, att alla kunde se detta i sitt rätta ljus och tåligt lida såsom goda Jesu stridsmän! Då skulle Israel gå framåt i Guds väldiga kraft och vara starka i honom.

Gud har visat mig att han gav sitt folk en bitter bägare att dricka för att rena och luttra dem. Det är en bitter dryck, men den kan göras ännu bittrare genom att de knotar och klagar. De som tar emot bägaren på det sättet måste dricka ännu en, eftersom den första inte hade åsyftad verkan på hjärtat. Har inte heller den andra någon inverkan måste de få ännu en, och ännu en, till dess att den önskade verkan inträder, annars förblir deras hjärtan orena. Jag såg att denna dryck kan göras mindre bitter genom tålmod, uthållighet och bön, och att den har sin åsyftade verkan på dem som tar emot den på så sätt. Därigenom blir Gud ärad och förhärligad.

Det är ingen ringa sak att vara en kristen, att tillhöra Gud och bli godtagen av honom. Herren har visat mig några som säger sig tro sanningen för vår tid, men som inte lever i harmoni med sin bekännelse. De har en fromhetens standard som är alldeles för låg, och de saknar i hög grad den helighet som Bibeln lär. Några ägnar sig åt tomma och opassande samtal. Andra låter sin självskhet råda. Vi kan inte behaga oss själva - leva och handla som världen, ha dess erkännande och umgås med dem som är världsliga - och samtidigt förvänta oss att få regera med Kristus i härlighet.

Vi måste dela Kristi lidanden här om vi skall få del av hans härlighet i den kommande världen. Om vi söker främja våra egna intressen, hur vi bäst kan behaga oss själva, i stället för att behaga Gud och befrämja hans dyrbara, angelägna verk, vanäras vi honom och det heliga verk vi säger oss älska. Vi har bara en kort tid kvar att verka för Gud. Ingenting borde vara för kärt att offra för att frälsa Jesu förskingrade och sargade hjord. De som nu går i förbund med Gud genom offer, kommer snart att hämtas hem för att få del av en rik belöning och besitta ett nytt kungarike i evigheternas evigheter.

Låt oss därför leva helt för Herren och, genom ett ordningsamt liv och ett gudfruktigt tal, visa att vi har varit med Jesus och är hans ödmjuka och anspråkslösa efterföljare! Vi måste arbeta medan dagen varar. När ångestens och nödens mörka natt kommer är det för sent att verka för Gud. Jesus är nu i sitt heliga tempel och tar emot våra offer, våra böner och våra syndabekännelser. Han förlåter alla Israels överträdelser, så att de kan bli utplånade innan han lämnar helgedomen. När Jesus lämnar helgedomen kommer de som är heliga och rättfärdiga att förbli heliga och rättfärdiga, eftersom alla deras synder då har blivit utplånade och de har blivit beseglade med den levande Gudens insegel. Men de som är orena och orättfärdiga kommer att förbli orena och orättfärdiga, eftersom det då inte längre finns någon överstepräst i helgedomen som frambär deras offer, deras bekännelser och deras böner inför Faderns tron. Vad som skall göras för att

rädda själar från den kommande vredesstormen, måste därför göras innan Jesus lämnar det allra heligaste i den himmelska helgedomen.

Till den lilla hjorden

Kära syskon! Den 26 januari 1850 gav Herren mig en syn som jag skall återge här. Jag såg att en del av Guds folk är omtöcknade, sömniga och bara till hälften vakna. De förstår inte den tid som vi lever i. De förstår inte heller att mannen med "sopkvasten" har kommit, (*Se William Millers dröm s.29*) och att några riskerar att bli bortsopade. Jag bad Jesus frälsa dem och skona dem ännu en liten tid, och låta dem se vilken fruktansvärd fara de befinner sig i så att de kan göra sig redo innan det blir för sent. Ängeln sade: "Ödeläggelsen kommer som en mäktig stormvind". Jag bad ängeln förbarma sig över dem som älskade denna världen och frälsa dem som inte ville lösgöra sig från sina jordiska ägodelar. Jag bad om nåd för dem som inte ville offra något så att budbärarna kunde öka takten i sitt arbete med att föda de hungriga fåren, som höll på att dö av brist på andlig föda.

När jag såg arma människor dö av brist på sanningen för vår tid, medan några som sade sig tro sanningen lät dem dö genom att hålla tillbaka medel som var nödvändiga för att främja Guds verk, blev synen allt för smärtsam för mig och jag bad ängeln ta bort den. Jag såg att när Guds verk krävde något av deras egendom, gick de bedrövade bort liksom den unge mannen som kom till Jesus (Matt. 19:16-22). Men ödeläggelsen skall snart komma och fullständigt förstöra deras egendom. Snart är det för sent att uppoffra jordiska ägodelar och samla en skatt i himlen.

Därefter såg jag den underbare Återlösaren, skön och kärleksfull. Jag såg hur han lämnade härlighetens rike och kom till denna mörka, ensliga värld för att ge sitt dyrbara liv i döden. Han var den rättfärdige som gav sitt liv för de orättfärdiga. Han utstod det grymmaste hån och lät sig piskas. Han bar den hopvridna törnekronan och svettades stora blodsdroppar i örtagården, under det att tyngden av hela

världens synder vilade på honom. Ängeln frågade: "Varför gjorde han detta?" Jag såg och visste att det var för vår skull. Det var för våra synder han led allt detta för att han med sitt dyrbara blod skulle kunna köpa oss tillbaka till Gud.

Åter igen fick jag se dem som inte ville ställa sina jordiska ägodelar till förfogande för att frälsa själar som håller på att gå förlorade, men som kan bli räddade genom att få tillgång till sanningen. Medan Jesus ännu står inför Fadern och återoppar sitt blod, sitt lidande och sin död för dem, står Guds budbärare och väntar, redo att ge dem den frälsande sanningen så att de kan bli beseglade med den levande Gudens insegel. Några av dem som säger sig tro på sanningen för vår tid har till och med svårt att ge budbärarna av Guds egna pengar som han har lånat dem att förvalta.

Jesu lidande och hans kärlek som var så stor att han gav sitt liv för människorna, blev åter framställda för mig. Jag såg också deras liv som bekände sig vara Kristi efterföljare och var ägare av jordiska rikedomar, men ändå ansåg det vara en allt för stor uppoffring att understödja frälsningsverket. Ängeln frågade: "Kan sådana komma in i himlen?" En annan ängel svarade: "Nej, aldrig, aldrig, aldrig! De som inte intresserar sig för Guds sak på jorden, kan aldrig sjunga sången om återlösningens kärlek därovan". Jag såg att det verk som Herren med hast höll på att utföra på jorden, snart skulle avslutas i rättfärdighet. Budbärarna måste skynda sig i sitt arbete med att söka upp den utspridda hjorden. En ängel frågade: "Är alla budbärare?" En annan ängel svarade: "Nej, nej. Guds budbärare har ett budskap".

Jag såg att Guds verk har blivit motarbetat och vanärat av några som har rest omkring utan något budskap från Gud. (*Se Tillägg, s 34. "Ansvarsfull förvaltning". Och s. 109 "Budbärare utan budskap"*.) Sådana kommer att få avlägga räkenskap inför Gud för varje krona de använt till sina resor, då det inte varit deras plikt att resa. Dessa pengar kunde i stället ha blivit till hjälp i Guds verk. Själar har fått svälta och dö av brist på den andliga

föda som Guds kallade och utvalda budbärare kunde ha gett dem om de haft ekonomiska möjligheter. Jag såg att de som har krafter att arbeta med sina händer, och på så sätt kan hjälpa till att stödja verket, var lika ansvariga för sina krafter som andra för sin egendom. (Se Tillägg, s 34. "Ansvarsfull förvaltning".)

Den mäktiga sällningen har börjat och kommer att fortsätta tills alla de har blivit utsållade som inte är villiga att ta en frimodig och orubblig ställning för sanningen och uppoffra sig för Gud och hans verk. Ängeln frågade: "Tror ni att någon kommer att tvingas uppoffra någonting? Nej, nej! Alla gåvor måste vara frivilliga. Åkern kommer att kosta allt". Jag ropade till Gud att han måtte bevara sitt folk, av vilket några var utmattade och döende. Sedan såg jag den Allsmäktiges straffdomar komma med hast, och jag bad ängeln tala till folket på sitt eget språk. Men han sade: "All Sinais åska och alla dess blixtar kan inte påverka dem som inte vill låta sig påverkas av Guds ords tydliga sanningar. Inte heller skulle en ängels budskap kunna väcka dem".

Därefter såg jag Jesu härlighet och skönhet. Hans kläder var vitare än det vitaste vitt. Ord kan inte beskriva hans härlighet och upphöjda skönhet. Alla, ja, alla som håller Guds bud, kommer att gå in genom portarna i staden och ha rätt till livets träd. För alltid kommer de att vara hos den underbare Jesus, vars ansikte lyser klarare än solen vid middagstid.

Min uppmärksamhet riktades på Adam och Eva i lustgården. De åt av den förbjudna frukten på trädet och drevs ut ur lustgården. Det flammande svärdet sattes därefter vid livets träd för att de inte skulle äta av dess frukt och bli odödliga syndare. Livets träd skulle föreviga odödligheten. Jag hörde en ängel fråga: "Vem ur Adams släkte har gått förbi det flammande svärdet och ätit av frukten på livets träd?" Jag hörde en annan ängel svara: "Inte en enda av Adams släkte har gått förbi det flammande svärdet och ätit av trädets frukt. Därför finns det inte heller någon odödlig syndare. Den människa som syndar skall dö en evig död, en död som varar för evigt och från vilken det inte finns något

hopp om uppståndelse. När det har skett kommer Guds vrede att vara stillad.

"De heliga skall bo i den heliga staden och regera som kungar och präster i ett tusen år. Därefter skall Jesus tillsammans med dem stiga ned på Olivberget, vilket skall sönderdelas och bli en stor slätt där Guds paradiset kommer att stå. Resten av jorden skall inte renas förrän vid slutet av de tusen åren då de ogudaktiga döda skall uppstå och omringa staden. De ogudaktigas fötter kommer aldrig att vanhelga den nya jorden. Gud skall låta eld falla ned från himlen och förtära dem. Han skall bränna upp både rot och grenar. Satan är roten och hans barn är grenarna. Samma eld som kommer att förtära de ogudaktiga skall även rena jorden".

De sista plågorna och domen

Vid generalkonferensen i Sutton, Vermont, i september 1850, då de som trodde på sanningen för vår tid var samlade, fick jag en syn. Jag såg att de sju sista plågorna kommer att utgjutas efter det att Jesus har lämnat helgedomen. Ängeln sade: "Det är Guds och Lammets vrede som föranleder de ogudaktigas undergång och död. Guds röst kommer att göra de heliga mäktiga och fruktansvärda som en armé under sin fana. Men det är inte då som de skall verkställa den föreskrivna straffdomen. Domen blir verkställd vid slutet av de tusen åren".

Efter det att de heliga har blivit iklädda odödlighet, blivit uppräckta tillsammans med Jesus, och efter att de har tagit emot sina harpor, sina kläder och sina kronor och gått in i staden, då först sätter sig Jesus och de heliga ned till doms. Böckerna öppnas - det är livets bok och dödens bok. Livets bok innehåller de heligas goda gärningar, och dödens bok innehåller de ogudaktigas onda gärningar. Dessa böcker jämförs med lagboken, Bibeln, och i överensstämmelse med den blir människan dömd. Tillsammans med Jesus avkunnar de heliga sin dom över de ogudaktiga döda: "Se", sade ängeln, "de heliga sitter tillsammans med Jesus till doms

och dömer de ogudaktiga efter de gärningar som dessa har begått. Det straff var och en blir tilldelad, då domen verkställs, skrivs bredvid deras namn". Jag såg att detta var de heligas uppgift, vilken de tillsammans med Jesus skulle utföra under de tusen åren i den heliga staden, innan den kommer ned till jorden.

Vid slutet av de tusen åren lämnar Jesus tillsammans med änglarna och alla de frälsta den heliga staden. Medan de är på väg ner till jorden, uppstår de ogudaktiga döda. De som "genomborrat honom" (Upp. 1:7), och som då är uppståndna, kommer att brista ut i jämmerrop eftersom de på långt håll ser Jesus komma i all sin härlighet tillsammans med änglarna och de heliga. De kommer att se märkena efter spikarna i hans händer och fötter, och se var de stack spjutet i hans sida. Märkena efter spikarna och spjutet kommer då att vara hans härlighet. Det är vid slutet av de tusen åren som Jesus ställer sig på Olivberget som då sönderdelas och blir en stor slätt. De som då tar till flykten är de ogudaktiga som just har blivit uppväckta från döden. Därefter kommer den heliga staden ned och placerar sig på slätten. Då ingjuter Satan sin ande i de ogudaktiga. Han muntrar upp dem med att hären inne i staden är fåtalig medan hans egen här är stor, och att de kan ta över staden genom att besegra de heliga.

Under det att Satan samlade sin här, befann sig de heliga i staden där de betraktade skönheten och härligheten i Guds paradiset. Jesus gick framför dem som deras anförare. Plötsligt försvann vår kärleksfulle Frälsare, men snart hörde vi hans vackra stämma säga: "Kom, ni min Faders välsignade, och ta i besittning det rike som stått färdigt åt er från världens begynnelse" (Matt. 25:34). Vi samlades omkring honom och just som han stängde stadens portar, uttalades förbannelsedomen över de ogudaktiga. Portarna var stängda. Genom att använda sina vingar tog sig de heliga upp på stadens murar. Jesus var också hos dem. Hans krona var strålande vacker. Den bestod av tillsammans sju kronor, den ena inuti den andra. De heligas kronor var av renaste guld, och var täckta av stjärnor. De heligas ansikten lyste av

härlighet, eftersom de var Jesu uttryckliga avbild. Det var hänförande att se dem alla resa sig och tillsammans förflytta sig mot stadens topp.

Nu kunde de ogudaktiga se vad de hade förlorat. Då gick en eld ut från Gud som förtärde dem. Detta var verkställandet av domen. De ogudaktiga led då det straff som de heliga tillsammans med Jesus hade dömt dem till under de tusen åren. Samma eld från Gud, som förtärde de ogudaktiga, renade hela jorden. De sönderbrutna bergen smälte i den intensiva hettan och upplöstes tillsammans med atmosfären. Allt avskräde blev utplånat. Sedan skapades hela jorden ny och öppnade sig inför oss, underbar och skön, och vi tog emot den som vår arvedel. Vi ropade alla med hög röst: "Åran och priset tillhör Gud!"

De 2300 dygnens avslutning

Jag såg en tron och på den satt Fadern och Sonen. Jag betraktade Jesu ansikte och beundrade hans skönhet. Faderns skepnad kunde jag inte se, eftersom ett starkt ljus dolde honom. Jag frågade Jesus om hans Fader hade en skepnad som var lik hans egen. Han svarade att det hade han, men att jag inte kunde se på den. Han sade: "Om du bara en enda gång skulle se hans persons härlighet skulle du upphöra att finnas till". Framför tronen såg jag adventfolket - de trogna bekännarna och de som var världsliga. Den ena skaran böjde sig ned framför tronen och var djupt intresserad, medan den andra stod där ointresserad och likgiltig. De som böjde sig ned framför tronen sände upp sina böner till Jesus och såg på honom. Jesus såg då på sin Fader och tyckte vädja för dem hos honom. Då gick ett ljus ut ifrån Fadern till Sonen och från Sonen till den bedjande skaran. Sedan såg jag att ett mycket starkt ljus gick ut från Fadern till Sonen, och från Sonen strömmade det vidare ut över folket framför tronen. Men det var bara några få som tog emot detta stora ljus. Många drog sig undan det och motarbetade det omedelbart, medan andra var likgiltiga och satte inte värde på det, och då lämnade ljuset dem. Några tog

emellertid emot det och gick bort till den lilla bedjande skaran och böjde sig ned tillsammans med dem. Hela denna skara tog emot ljuset och glädde sig över det. Deras ansikten strålade av dess härlighet.

Jag såg Fadern resa sig från tronen och i en vagn av eld fara in i det allra heligaste innanför förlåten där han satte sig ned. (*Se Tillägg, s 34 "Synen en bild av en andlig verklighet, inte verkligheten själv"*) Därefter reste sig Jesus upp från tronen, och de flesta av dem som låg nedböjda reste sig upp med honom. Efter att Jesus hade rest sig såg jag inte en enda ljusstråle gå ut ifrån honom till den stora likgiltiga skaran. De lämnades kvar i ett fullständigt mörker. De som reste sig upp samtidigt med Jesus höll sina ögon stadigt fästade på honom medan han lämnade tronen och förde dem undan ett litet stycke. Sedan lyfte han upp sin högra arm, och vi hörde hans älskade röst säga: "Vänta här. Jag går till min Fader för att ta emot riket. Håll era kläder rena utan fläckar. Jag skall snart komma tillbaka från bröllopet och ta er till mig". Sedan kom en vagn av moln till den plats där Jesus stod. Den var omgiven av änglar och hade hjul som liknade flammande eld. Jesus steg upp i vagnen och fördes in i det allra heligaste där Fadern satt. Där såg jag Jesus som en stor Överstepräst stå framför Fadern. Nere vid bården av hans klädnad fanns bjällror och granatäpplen, en bjällra följdes omväxlande av ett granatäpple. De som hade rest sig upp samtidigt med Jesus, lät nu sin tro sträcka sig in till honom i det allra heligaste, och de bad: "Fader, ge oss din Ande!" Jesus andades då sin Helige Ande på dem. I denna utgjutelse fanns ljus, kraft, mycket kärlek, glädje och frid.

Jag vände mig om för att betrakta den skara som ännu låg nedböjd inför tronen, vilka inte visste att Jesus hade lämnat den. Satan såg ut att vara vid tronen och försökte efterlikna, och fortsätta Guds verk. Jag såg den nedböjda skaran se upp mot tronen och be: "Fader, ge oss din Ande". Då andades Satan ut ett oheligt inflytande på dem. I detta fanns det ljus och mycket kraft, men ingen ren kärlek, glädje och frid. Satans avsikt var att dra bort och

förföra Guds folk, och hålla dem kvar i ett bedrägeri.

Plikter inför nödens tid

Herren har upprepade gånger visat mig att det strider mot Bibelns undervisning att lägga upp proviant för att säkerställa våra timliga behov under nödens tid. Jag såg att om de heliga hade lagrat upp förråd av mat eller hade grödor ute på åkrarna under nödens tid då svärd, hungersnöd och pest råder i landet, skulle det ändå tas ifrån dem av våldsverkare, och främlingar skulle bärga deras skördar på fälten. Då kommer den tid då vi helt måste lita på Gud. Han skall sörja för våra behov. Jag såg att vi inte behövde vara bekymrade varken för bröd eller vatten under den tiden. Vi kommer inte att lida någon brist eller gå hungriga, eftersom Gud är mäktig nog att duka ett bord för oss till och med i vildmarken. Skulle det bli nödvändigt kan han sända korpar med mat till oss, som han gjorde för Elia, eller låta manna regna från himlen som han gjorde för israeliterna.

Hus och egendomar kommer inte att kunna nyttjas av de heliga under nödens tid, eftersom de då tvingas fly för rasande pöbelhopar. Inte heller kan deras ägodelar avyttras för att främja sanningen för vår tid under detta skede. Jag blev visad att det är Guds vilja att de heliga skall befria sig från allt som är till hinder för dem innan nödens tid kommer. De bör göra ett förbund med Gud genom offer. Har de lagt sina ägodelar på altaret och allvarligt ber Gud om vägledning att utföra sin plikt, kommer han att visa dem när de skall avyttra dem. De kommer då att vara fria utan att någonting är till hinder för dem under nödens tid.

Jag såg att om någon höll fast vid sina ägodelar och inte bad Gud om råd vad de skulle göra med dem, kommer han inte heller att visa dem det. De som handlar på det sättet får behålla sina ägodelar, men dessa kommer att framstå som ett berg av bekymmer, färdigt att krossa dem under nödens tid. De kommer då att försöka avyttra dem, men det skall inte

lyckas. Jag hörde några jämrande klagan ungefär så här: "Verket led brist och Guds folk hungrade efter sanningen, men vi gjorde ingenting för att fylla deras behov. Nu är våra ägodelar värdelösa. Ack, om vi ändå hade gjort oss av med dem och samlat en skatt i himlen!" Jag såg att ett *offer* då inte förökades, utan i stället *förminskades* och till slut försvann. Jag såg också att Gud inte fordrade att alla av hans folk skulle avyttra sina ägodelar samtidigt. Men om de verkligen ville veta vad de skall göra med dem så skulle Gud, då ett behov uppstår, låta dem förstå när och hur mycket de skall sälja av. Några har tidigare uppmanats att avyttra sina ägodelar för att stödja adventbudskapet, medan andra har tillåtits behålla sina tills det finns ett behov. Men när behov uppstår är det deras plikt att sälja av.

Jag såg att budskapet: "Sälj vad ni äger och ge gåvor" (Luk. 12:33), inte har blivit presenterat i sitt rätta ljus av några. Avsikten med Frälsarens ord har inte förklarats rätt. Syftet med att sälja sina ägodelar är att medlen från försäljningen skall användas till att sprida sanningen. De skall inte ges bort till dem som kan arbeta och försörja sig själva. Det är en synd att försörja folk som kan arbeta och på så sätt tillfredsställa dem i deras lättja. Några har varit flitiga att besöka våra möten, men detta har de inte gjort för att förhärliga Gud, utan för "brödets och fiskarnas skull". Sådana borde hellre ha stannat hemma och "gjort nytta" genom att arbeta med sina händer, försörjt sina familjer, och förtjänat något att ge till underhållet av sanningens dyrbara verk. Tiden är inne att samla skatter i himlen och rena våra hjärtan för att bereda oss inför nödens tid. Bara de som har rena händer och rena hjärtan kommer att kunna bestå i denna svåra tid. Nu är tiden inne då Guds lag bör vara skriven i vårt sinne, på våra pannor och i våra hjärtan.

Herren har visat mig faran av att låta våra sinnen fyllas av världsliga tankar och bekymmer. Jag såg att somligas sinnen dras bort från sanningen för vår tid och från kärleken till den Heliga Skrift genom att läsa andra spännande böcker. Andras sinnen var fyllda av bekymmer och omsorger för vad de

skall äta, dricka och klä sig med. Några förlägger Kristi återkomst allt för långt in i framtiden. Tiden har gått några år längre än de hade förväntat sig, och därför tror de att den kommer att dröja några år. På så sätt leds deras sinnen bort från sanningen för vår tid till att i stället följa världen. Jag såg en stor fara i detta, eftersom sanningen för vår tid trängs undan av annat, och det blir inte någon plats kvar på pannan för den levande Gudens insegel.

Jag såg att Jesus inte skulle stanna kvar i det allra heligaste länge till och att tiden härefter endast kan bli mycket kort. De lediga stunder som vi har borde därför användas till att studera Bibeln, vilken skall döma oss på den yttersta dagen.

Mina kära bröder och systrar, låt Guds bud och Jesu Kristi vittnesbörd ständigt vara i era tankar, och låt dem tränga ut världsliga tankar och bekymmer. Låt dem vara ämnet för era tankar då ni står upp och då ni går till vila. Lev och verka helt med Människosönens ankomst för ögonen. Den tid det tar för beseglingen är mycket kort och kommer snart att vara förbi. Nu är det tid för oss att göra vårt val och grundfästa vår kallelse, nu medan de fyra änglarna håller tillbaka de fyra vindarna.

Hemlighetsfulla knackningar

(Se Tillägg, s.109 "De mystiska knackningarna" och sid 31)

Den 24 augusti 1850 såg jag att de "mystiska knackningarna" härledde sig från Satans makt. En del av dem kom direkt från honom och en del indirekt genom hans medarbetare, men allt hade sitt ursprung hos Satan. Det var hans verk, som han utförde på olika sätt. Ändå fanns det i församlingen och i världen många som var så inhöljda i mörker att de trodde och lärde att det var Guds makt. Ängeln sade: "Skall inte ett folk fråga sin Gud? Skall man fråga de döda till råds för de levande?" (Jes.8:19, 20). Skall de levande gå till de döda för att få upplysning? De döda vet

ingenting. Skall ni gå till de döda i stället för till den levande Guden? Man har gått bort från den levande Guden för att tala med de döda som ingenting vet.

Jag såg att det snart kommer att betraktas som hädelse att tala mot dessa knackningar, vilka kommer att utbreda sig mer och mer. Satans makt kommer att växa i styrka, och några av hans hängivna anhängare kommer att få makt att göra underverk, ja, till och med att kalla ned eld från himlen i människornas åsyn. Jag blev visad att dessa moderna trollkarlar med hjälp av knackningar och hypnos ville förklara att alla de underverk som vår Herre Jesus Kristus utförde på jorden också utfördes genom samma kraft. (*När denna syn gavs var spiritismen endast i sin linda. Det fanns bara ett fåtal medier och spridningen var ringa. Sedan dess har spiritismen utbredd sig över hela världen och fått miljoner anhängare. Generellt har de förnekat Bibeln och hånat kristendomen. Enskilda anhängare har dock, genom tiderna, protesterat mot detta och beklagat det, men dessa har varit allt för få för att ha blivit uppmärksammade. Nu har dock spiritisterna ändrat sin taktik och många kallar sig nu "kristna spiritister" och förklarar att det inte går att åsidosätta religionen. De hävdar också att de har den sanna kristna tron.*)

Då vi erinrar oss att många prominenta kyrkomän sympatiserar med spiritismen, kan vi nu se vägen öppen till hela uppfyllelsen av denna förutsägelse som gavs år 1850. Läs även författarinnans anmärkningar på s. 31- 33 "Spiritistiska manifestationer" till "spiritismens budskap".) Många skulle också tro att Guds Sons kraftgärningar genomfördes genom samma makt. Jag blev hänvisad bakåt i tiden till Moses dagar och såg de tecken och under som Gud genom honom utförde inför Farao. De flesta av dessa underverk imiterades av Egyptens trollkarlar. Jag såg också att strax före de heligas befrielse skall Gud utföra stora under för sitt folk, och att dessa moderna trollkarlar skall tillåtas efterlikna Guds verk.

Den tid är snart inne då vi måste hålla oss fast vid Jahves starka arm, eftersom djävulens syfte med alla dessa mäktiga tecken och under är att förföra Guds folk och få dem att lida nederlag. Våra sinnen måste vara fästa vid Gud och inte frukta det som de ogudaktiga fruktar, det vill säga inte visa vördnad för det som de upphöjer eller vara rädda för det de är

rädda för. Vi måste i stället vara modiga och starka i sanningen. Kunde våra ögon öppnas så skulle vi se onda änglar omkring oss som ständigt försöker finna något nytt sätt att förvillan och förgöra oss. Men vi skulle också få se Guds änglar som beskyddar oss mot deras makt, eftersom Gud alltid har sitt vakande öga över Israel. Han kommer att beskydda och frälsa sitt folk, om de sätter sin tillit till honom. När fienden kommer mot oss såsom en flodvåg, skall Herrens Ande höja ett banér mot honom.

Ängeln sade: "Kom ihåg att du befinner dig på förtrollad mark". Jag såg att vi måste vaka och vara iklädda hela Guds vapenrustning och ha trons sköld. Då kan vi bestå, och de ogudaktigas glödande pilar kan inte skada oss.

Guds budbärare

(*Se Tillägg, s.109 "Budbärare utan budskap"*)

Herren har ofta låtit mig se den situation och de behov som hans utströdda ädelstenar har, vilka ännu inte fått ljuset över sanningen för vår tid. Han har visat mig att budbärarna bör skynda sig till dem så fort som möjligt för att ge dem ljuset. Det finns många, överallt omkring oss, som bara behöver bli av med sina fördomar och få bevisen från Guds ord förkunnat bland dem om vad timmen är slagen, för att de med glädje skall ta emot sanningen för vår tid.

Budbärarna bör vaka över själar såsom de gör som skall avlägga räkenskap. De måste leva ett liv i hårt arbete och andlig kamp, medan vikten av Kristi dyrbara men ofta skadade verk vilar på dem. De måste lägga världsliga intressen och bekvämligheter åt sidan och låta den främsta uppgiften vara att göra allt som står i deras makt för att utbreda sanningen för vår tid och rädda själar som är på väg att förgås.

De kommer också att bli rikt belönade. I deras glädjes kronor kommer de, som har befriats och till sist blivit frälsta genom dem, att skina som stjärnor för evigt. I all evighet

kommer de att glädja sig över att ha gjort allt de kunnat för att framhålla sanningen i dess renhet och skönhet så att själar har fattat kärlek till den, har blivit helgade genom den, och använt sig av den ovärderliga förmånen att bli rika, renade i Lammets blod och återlösta till Gud.

Jag såg att innan herdarna förkunnar nya, viktiga trosspunkter, som de tror har bibliskt stöd, bör de rådgöra med sådana som de har anledning att ha förtroende för. Dessa skall vara insatta i budskapets alla aspekter och vara väl rotade i hela sanningen för vår tid. Då kan herdarna bli fullkomligt överens och församlingen kommer att känna deras enighet. Jag såg att ett sådant tillvägagångssätt skulle avvärja olyckliga splittringar. Det skulle då inte vara någon risk för att den dyrbara hjorden skulle splittras och fåren bli spridda utan herde.

Jag såg att Gud hade budbärare som han ville använda i sitt verk, men de var inte redo för arbetet. De var för ytliga och lättsinniga för att kunna ha ett gott inflytande över hjorden. De kände inte vikten av budskapets betydelse och själers värde, vilket Guds budbärare måste känna för att få god påverkan. Ängeln sade: ”Rena er ni som bär Herrens kär! (Jes. 52:11). Om de inte är helt överlämnade till Gud och känner hur viktigt och allvarligt det sista budskapet om nåd är som nu förkunnas till den utspridda hjorden, kommer de bara att kunna åstadkomma lite gott i sin verksamhet. Några som Gud inte har kallat är mycket villiga att gå ut med budskapet. Men om de kände vikten av detta och ansvaret för en sådan uppgift, skulle de i stället bli benägna att dra sig tillbaka och säga med aposteln: ”Vem räcker till för detta?” (2 Kor. 2:16). En anledning till att de är så villiga att gå beror på att Gud inte har lagt någon börda för verket på dem.

Inte alla som förkunnade den första och den andra ängels budskap skall förkunna den tredje ängels budskap, ens efter att ha tagit emot det helt. Det beror på att många av dem har varit insnärjda i så många felaktigheter och vanföreställningar att de med knapp nöd kan frälsa sina egna själar. Om de tar på sig

uppgiften att vägleda andra, kommer de i stället att bli orsaken till deras fall. Men jag såg att några som tidigare har varit djupt involverade i fanatism, gärna skulle bli de första att gå ut innan de har blivit renade från sina tidigare förvillelser och innan Gud sänder dem. Om de skulle tillåtas gå ut så skulle de föda Guds hjord med villfarelser blandade med sanningen, och hjorden skulle bli svag och förvirrad med andlig död som följd.

Jag såg att de oupphörligen behöver rensas tills de blir fria från alla sina villfarelser, annars kommer de aldrig in i Guds rike. Budbärarna kunde inte ha samma förtroende för deras uppfattningar och omdömesförmåga som tidigare har varit insnärjda i fanatism, som de kan ha för dem som hållit sig till sanningen och inte haft avvikande idéer. Många har också alltför bråttom med att få ut personer på arbetsfältet som nyss har tagit emot sanningen för vår tid. Dessa har mycket att lära och mycket att göra innan de själva kan bli lämpliga i Guds ögon. Så mycket mindre kan de då visa vägen för andra.

Jag såg hur nödvändigt det var att budbärarna är särskilt uppmärksamma på all fanatism och motarbetar den var den än visar sig. Satan angriper från alla håll, och om vi inte är på vår vakt och har ögonen öppna för hans listiga påfund och snaror, samt har på oss hela Guds vapenrustning, kommer den Ondes glödande pilar att genomborra oss.

Det finns många dyrbara sanningar i Guds Ord, men det är ”sanningen för vår tid” som hjorden behöver nu. Jag har sett faran av att budbärarna frångår de viktigaste punkterna i sanningen för vår tid och i stället ägnar sig åt ämnen som inte är lämpade för att förena hjorden och helga själen. Här kommer Satan att bruka varje tillfälle att skada Guds verk.

Men sådana ämnen som helgedomen, i förening med de 2300 dagarna, Guds bud och Jesu tro är de ämnen som är helt ämnade att förklara adventrörelsens bakgrund och visa var vi nu befinner oss. Dessa befäster tron hos de tvivlande och ger visshet om en underbar framtid. Det har ofta blivit klargjort för mig

att dessa är de huvudämnen som budbärarna skall ägna sig åt.

Om Herrens utvalda budbärare skulle vänta tills alla hinder var bortröjda ur deras väg, skulle många aldrig komma ut för att söka upp de förskingrade fåren. Satan kommer med många invändningar för att få dem att avstå från att göra sin plikt. Men de måste gå ut i tro och förtröstan på honom som har kallat dem till sitt verk. Han kommer att öppna vägen för dem, så länge det bidrar till deras goda och hans ära. Jesus, den store Läraren och vårt exempel, hade ingen plats där han kunde vila sitt huvud. Hans liv bestod av möda, sorg och lidande. Till slut gav han sitt liv för oss. De som i Kristi ställe uppmanar människor att försona sig med Gud och som hoppas regera med Kristus i härlighet, måste också förvänta sig att dela hans lidande här: ”De som sår med tårar skall skörda med jubel. Gråtande går de ut och bär sitt utsäde. Med jubel kommer de åter och bär sina kärvar” (Ps. 126:5, 6).

Vilddjurets märke

I en syn som jag fick den 27 juni 1850, sade ängeln som var med mig att: ”Tiden är nästan till ända. Återspeglar du Jesus kärleksfulla bild som du borde?” Sedan vändes min uppmärksamhet till jorden och jag såg att de som nyligen hade tagit emot den tredje ängels budskap måste göra sig redo. Ängeln sade: ”Gör er redo, gör er redo, gör er redo. Ni måste dö bort från världen i ännu större grad än vad ni någonsin tidigare har gjort”. Jag såg att det var ett stort arbete att göra med dem, men bara en kort tid att utföra det på. Sedan såg jag att de sju sista plågorna snart skulle utgjutas över dem som inte har något beskydd. Ändå brydde sig världen inte mer om detta än om det i stället skulle ha fallit lika många droppar vatten.

Jag fick sedan kraft att uthärda den fruktansvärda synen av Guds vrede, de sju sista plågorna. Jag såg att hans vrede var fruktansvärd och hemsk. Om han skulle sträcka ut sin hand, eller lyfta den i vrede,

skulle världens invånare bli som om de aldrig hade funnits till, eller så skulle de drabbas av obotliga sår och förtärande plågor. De skulle inte finna något bot utan förgöras genom dem.

Jag blev förskräckt och föll ned framför ängeln och bad att han skulle ta bort synen, eftersom den var alltför fasansfull. Därefter insåg jag, som aldrig förr, betydelsen av att noga studera Guds Ord för att få veta hur man kan undfly plågorna, vilka Ordet talar om skall komma över de ogudaktiga, de som skall tillbe vilddjuret och dess bild samt ta dess märke på sina pannor eller på sina händer. Jag förundrade mig mycket över att någon kunde överträda Guds lag och trampa hans heliga sabbat under fötterna när sådana fruktansvärda hotelser och fördömanden fanns mot att göra det.

Påven har ändrat vilodagen från den sjunde dagen till den första dagen i veckan. Hans avsikt har varit att ändra just det bud i lagen som blev givet för att människan skulle komma ihåg sin Skapare. Påven har velat ändra det största budet i lagen och på så sätt göra sig jämbördig med Gud, eller till och med upphöja sig över honom. Herren förändras aldrig och därför kan inte heller hans lag ändras. Men påven har upphöjt sig över Gud genom sitt försök att ändra hans orubbliga föreskrifter för helighet, rättvisa och godhet. Påven har trampat ner Guds heliga dag och i dess ställe har han i egen auktoritet satt in en av de sex arbetsdagarna. Hela nationen har följt efter vilddjuret och har berövat Gud på hans heliga tid varje vecka. Påven har åstadkommit en spricka i Guds heliga lag, men jag såg att den tid har verkligen kommit då Guds folk skall mura igen denna spricka och bygga upp de ödelagda platserna.

Jag bad ängeln innerligt att Gud, för sin barmhärtighets skull, skulle skona sitt folk som hade gått vilse. När plågorna börjar falla kommer de som fortsätter att bryta den heliga sabbaten inte att kunna öppna sina munnar för att åberopa de ursäkter som de nu använder för att strunta i att hålla den. Deras munnar kommer att vara tillslutna när plågorna utgjuts och den store Laggivaren utkräver rättvisa av

dem som har förlöjligat hans heliga lag och kallat den "usel, svag och en förbannelse för mänskligheten". När sådana människor känner hur denna lag griper tag i dem med ett järngrepp, kommer dess föreskrifter att framstå i levande bokstäver. Då inser de sin synd i att ha föraktat den lag vars budord Guds Ord förklarar vara "heligt, rätt och gott" (Rom. 7:12).

Sedan blev min uppmärksamhet riktad på himlens härlighet och den skatt som är förvarad där för de heliga. Allting där var underbart och änglarna sjöng en vacker sång. Så avbröt de sången och tog av sig sina glittrande kronor och lade ned dem framför den kärleksfulle Jesus fötter, samt ropade med melodiska stämmor: "Äran tillhör Gud". Jag förenade mig med dem i deras sånger och prisade och ärade Lammet. Varje gång jag öppnade min mun för att ära honom, upplevde jag en obeskrivlig känsla av den härlighet som omgav mig. Det var ett evigt och mycket överväldigande mått av härlighet. Ängeln sade: "Den lilla kvarlevan som älskar Gud och håller hans bud och är trogna intill änden, kommer att få njuta av denna härlighet. De kommer för evigt att vara i Jesu närhet och sjunga tillsammans med de heliga änglarna".

Därefter togs mina ögon bort från härligheten och min uppmärksamhet riktades mot kvarlevan på jorden. Ängeln sade till dem: "Vill ni undgå de sju sista plågorna? Vill ni gå in i härligheten och få del av allt som Gud har förberett för dem som älskar honom, och är ni villiga att lida för hans sak? I så fall måste ni dö för att kunna leva. Gör er redo, gör er redo, gör er redo. Ni måste bli bättre förberedda än ni är nu eftersom Herrens dag kommer, fruktansvärd och full av glödande vrede för att ödelägga jorden och förgöra syndarna på den. Uppoffra allt för Gud. Lägg allt på hans altare - jaget, ägodelarna och allt som ett levande offer. Det kommer att krävas allt för att ingå i härligheten. Samla er en skatt i himlen dit ingen tjuv kan komma och ingen rost kan förstöra den. Ni måste bli delaktiga av Kristi lidande här om ni vill bli delaktiga med honom i hans härlighet härefter".

Himlen kommer inte att kosta för mycket, även om vi får genomgå lidanden för den. Vi måste ständigt förneka det egna jaget och dagligen dö bort från oss själva. Framhåll i stället bara Jesus och håll alltid hans ära för ögonen. Jag såg att de som har tagit emot sanningen under den senaste tiden skall få förstå vad det vill säga att lida för Kristi verk. De skall få gå igenom hårda och bittra provningar för att bli luttrade och genom lidandet bli renade för att kunna ta emot den levande Gudens insegel, gå igenom nödens tid, se Kungen i sin härlighet och leva inför Gud och rena, heliga änglar.

När jag såg hurudana vi måste bli för att ärva härligheten, och sedan såg hur mycket lidande Jesus har gått igenom för att vinna ett så rikt arv åt oss, bad jag att vi skulle få bli döpta till hans lidande så att vi inte ryggar tillbaka för provningar. Vi måste bära dem med tålamod och glädje, väl medvetna om hur Jesus led för att vi, genom hans fattigdom och lidande, skall bli gjorda rika. Ängeln sade: "Förneka jaget, ni måste skynda er".

Några av oss har haft tid att ta emot sanningen och gå framåt steg för steg. Varje steg vi har tagit har gett oss kraft att ta nästa. Men nu är tiden nästan ute och det som har tagit oss år att lära, måste andra lära sig på några få månader. De kommer också att ha mycket att lära sig av med, och mycket att lära på nytt igen. De som inte vill ta emot vilddjurets märke och dess bild när befallningen utgår, måste fatta sitt beslut nu för att då kunna säga: "Nej, vi vill inte rätta oss efter den förordning som vilddjuret har infört".

Blinda leder blinda

Jag har sett hur de blinda vägvisarna arbetar för att göra andra själar lika blinda som de själva. Föga anar de vad som kommer att drabba dem. De sätter sig upp mot sanningen, men när den segrar blir många människor som har betraktat dessa lärare som Guds män och sett upp till dem för att få ljus bekymrade. De frågar dessa ledare om deras inställning till

sabbaten, och svaret de får går ut på att bortförklara det fjärde budet. Jag såg att verklig ärlighet inte fanns med då de tog en mängd ståndpunkter mot sabbaten. Avsikten var att kringgå Herrens sabbat och hålla en annan dag än den Jahve har helgat. Måste de ge upp en ståndpunkt tar de en annan motsatt, även om de strax före har fördömt denna ståndpunkts argument som osunt.

Guds folk kommer att enas i tron. De som helighåller Bibelns sabbat är förenade i sina uppfattningar om Bibelns sanningar. Men de bland adventisterna som motsätter sig sabbaten står oeniga och är underligt splittrade. En framträder mot sabbaten och förklarar att si och så förhåller det sig med den, och som slutsats förklara han frågan vara avgjord. Men då hans ansträngningar inte har avgjort frågan, och på grund av att sabbatsanningen går framåt eftersom Guds folk fortsätter att ta emot den, träder en annan fram för att kullkasta den. När denne presenterar sina åsikter för att kringgå sabbaten krossar han emellertid fullständigt de argument mot sanningen som den förste förde fram, och framhåller en teori som är lika mycket i strid med hans uppfattning som med vår. På samma sätt blir det med andra som följer efter. Ingen av dem vill acceptera sanningen som den står i Bibeln: ”Den sjunde dagen är Herrens, din Guds, sabbat”.

Jag såg att sådana har ett köttsligt sinne och därför är de inte underdåniga Guds heliga lag. De är inte eniga inbördes, men anstränger sig ändå ihärdigt med sina slutsatser för att förvränga Skriften och åstadkomma en spricka i Guds lag. De försöker förändra, avskaffa eller göra vad som helst med det fjärde budet utom att hålla det. Deras önskan är att tysta hjorden i denna fråga, och därför finner de ut någonting att framhålla i förhoppning att uppnå detta.

De försöker också få många av sina anhängare att studera Bibeln så lite att deras ledare med lätthet kan få sina villfarelser att framstå som sanningar. Syftet är att de skall ta emot villfarelsen som sanningar utan att se högre än sina ledare.

Förberedelse för ändens tid

I Oswego, New York, den 7 september 1850, visade Herren mig att ett stort verk måste utföras för hans folk innan de kan bestå i striden på Herrens dag. Min uppmärksamhet riktades på dem som påstår sig vara adventister, men som förkastar sanningen för vår tid. Jag såg att de var på väg att falla sönder och att Herrens hand var mitt ibland dem för att splittra och skingra dem nu i skördetiden, för att de dyrbara ädelstenarna bland dem, som förut hade blivit vilseledda, skulle få upp ögonen och se sitt sanna tillstånd. Då nu Herrens budbärare förkunnar sanningen för dem är de beredda att lyssna och se dess skönhet och harmoni. De lämnar då sin tidigare gemenskap och sina villfarelser och tar emot den dyrbara sanningen, samt ställer sig där de kan ge uttryck för sin ståndpunkt.

Jag såg att de som motarbetar Herrens sabbat inte kunde hänvisa till Bibeln för att visa att vårt ställningstagande är fel (2 Mos. 20:10). I stället angriper de och talar illa om deras karaktärer som tror på sanningen och lär ut den. Många som en gång var samvetsgranna, och som älskade Gud och hans Ord har, genom att förkasta sanningens ljus, blivit så förhärdade att de inte längre har några betänkligheter mot att baktala och falskt anklaga dem som älskar den heliga sabbaten. Detta gör de för att skada deras inflytande som utan rädsla framhåller sabbaten. Men det kommer inte att hindra Guds verk. I själva verket öppnar dessa sanningshatares agerande ögonen på några. Varenda ädelsten skall hämtas fram och samlas in, eftersom Herren har sträckt ut sin hand för att rädda en kvarleva, och han kommer att slutföra sitt verk i härlighet.

Vi som tror på sanningen skall vara mycket försiktiga att inte ge minsta anledning till att det goda vi gör skall bli föremål för klander. Vi borde se till att varje steg vi tar är i harmoni med Bibeln, eftersom de som hatar Guds bud kommer att glädja sig åt varje

felsteg och misstag som vi gör, precis som de ogudaktiga gjorde år 1843.

Den 14 maj 1851 såg jag Jesu underbara skönhet. Då jag såg hans härlighet kunde jag inte tänka mig att jag någonsin mer skulle skiljas från honom. Jag såg ett ljus gå ut från den härlighet som omstrålade Fadern. Då det närmade sig mig darrade jag i hela kroppen, och var övertygad om att det skulle förinta mig om det kom nära mig. Men ljuset passerade förbi mig. Efter denna erfarenhet hade jag fått en liten föreställning om hur stor och fruktansvärd den Gud är som vi har att göra med. Jag insåg då vilka dunkla begrepp några har av Guds helighet. Hur ofta vanäras de inte hans heliga namn utan att förstå att det är Gud, den store och fruktansvärde Guden som de talar om. Det är många som i bönen använder vårdslösa och ovidkommande uttryck, vilka bedrövar Herrens kärleksfulle Ande och är orsak till att deras böner utestängs från himlen.

Jag såg vidare att många inte inser hur de måste bli för att kunna leva inför Herrens åsyn utan en överstepräst i helgedomen under nödens tid. De som tar emot den levande Gudens insegel och får beskydd under nödens tid måste återspegla Jesu bild fullständigt.

Jag såg att många försummade förberedelsen som är så nödvändig. De såg i stället fram mot "vederkvickelsens tid" och "särilaregnet" och menade att detta skulle göra dem lämpliga att bestå på Herrens dag och leva inför hans åsyn. Åh, hur många såg jag inte som var utan beskydd under nödens tid! De hade försummat den nödvändiga förberedelsen, och kunde därför inte ta emot "vederkvickelsen" som alla måste ha för att kunna leva inför en helig Gud.

De människor som är villiga att tro att deras tillstånd är långt bättre än det verkligen är, och som inte bryr sig om att bli omformade av profeterna och rena sig genom att lyda hela sanningen kommer när plågorna faller, att inse att de hade behövt bli tillhuggna och tillpassade för byggnaden. Men då finns det ingen tid till det och ingen Medlare ber för dem inför Fadern.

Före denna tid har det fruktansvärt allvarliga påbudet blivit utfärdat: "Den orättfärdige må fortsätta att göra orätt, den orene att rena sig, den rättfärdige må fortsätta att göra vad som är rätt och den helige att helga sig" (Upp. 22:11).

Jag såg att ingen kunde få del av "vederkvickelsen" om de inte vinner seger över varje synd, över stolthet, själviskhet, kärlek till världen och över varje felaktigt ord eller handling. Vi måste därför komma allt närmare Herren och uppriktigt söka den förberedelse som är nödvändig för att kunna bestå i striden på Herrens dag. Må var och en komma ihåg att Gud är helig och att inga andra än heliga varelser kan bo i hans närhet.

Bön och tro

Jag har ofta sett att Herrens barn i alltför hög grad försummar bönen, särskilt enskild bön. Många utövar därför inte den tro som det är deras förmån och plikt att utöva. Ofta väntar de på den känsla som bara tron kan ge. Men känsla är inte tro. De två är distinkt åtskilda. Vår uppgift är att utöva vår tro, medan känslan av glädje och välsignelse ges av Gud. Guds nåd kommer in i själen genom den levande trons kanal, en tro som det står i vår makt att utöva.

Sann tro griper tag i och gör anspråk på den utlovade välsignelsen innan den har förverkligats och förnummits. Vi måste sända upp vår begäran i tro innanför den andra förlåten, och låta vår tro gripa tag i den utlovade välsignelsen samt göra anspråk på den som vår. Vi skall sedan tro att vi har fått välsignelsen, eftersom vår tro har gripit tag i den och den enligt Ordet är vår. "Allt vad ni ber om och begär, tro att ni har fått det, så skall det vara ert" (Mark. 11:24).

Detta är tro, sann tro att vara förvissad om att vi fått välsignelsen, till och med innan vi har erfarit den. När vi fått och åtnjutit den utlovade välsignelsen har tron bytts i åskådning. Men många föreställer sig att de har mycket tro då de får ett stort mått av den

Helige Ande, och tror att de inte kan ha tro om de inte känner Andens kraft. Sådana personer förväxlar tron med den välsignelse som kommer genom tron. Den rätta tiden att utöva tro är när vi känner oss utblottade på Anden. Det är när mörka, tjocka moln tycks täcka över sinnet som vi ska låta den levande tron tränga igenom mörkret och skingra molnen. Sann tro vilar på löftena som finns i Guds Ord, och bara de som lyder Ordet kan göra anspråk på dessa underbara löften. ”Om ni förblir i mig och mina ord förblir i er, så be om vad ni vill, och ni skall få det” (Joh. 15:7). ”Och vad vi än ber om, det får vi av honom, ty vi håller hans bud och gör det som gläder honom” (1 Joh. 3:22).

Vi bör ägna mycket tid åt bön i vår ensamhet. Kristus är vinstocken och vi är grenarna. Om vi vill växa och frodas måste vi ständigt ta sav och näring från det levande vinträdet. Skilda från vinträdet har vi ingen kraft.

Jag frågade ängeln varför det inte fanns mer tro och kraft i Israel. Han svarade: ”Ni släpper Herrens arm alldeles för lätt. Lägg ivrigt fram era böner inför tronen och håll ut i stark tro. Löftena är tillförlitliga. Tro att ni har fått det ni bett om så skall ni få det”. Min uppmärksamhet riktades sedan på Elia. Han var underställd samma villkor som vi, men han bad allvarligt och hans tro höll provet. Sju gånger bad han till Herren och till slut visade sig molnet. Jag såg att vi hade tvivlat på löftenas tillförlitlighet och hade sårat Herren genom vår brist på tro. Ängeln sade: ”Ta på dig rustningen och tag framför allt trons sköld. Den kommer att skydda hjärtat, som är själva livet, mot den ondes brinnande pilar”. Om fienden kan få de modfälda att flytta blicken från Jesus till sig själva och få dem att tänka på sin egen ovärdighet i stället för på Jesu värdighet, hans kärlek, hans förtjänster och hans stora barmhärtighet, kommer han att ta trons sköld ifrån dem och uppnå sina syften. De kommer då att sakna skydd mot hans förödande frestelser. De svaga bör därför se på Jesus och tro på honom. Sedan kan de utöva tro.

Insamlingstiden

Den 23 september visade Herren mig att han för andra gången hade räckt ut sin hand för att samla ihop kvarlevan av sitt folk, och att satsningarna måste fördubblas under denna insamlingstid. Under skingringstiden blev Israel slaget och rivet, men nu under insamlingen skall Gud läka och förbinda sitt folk. (*Missräkningen 1843, Se också s. 31* ”Herren reser upp sitt folk”.) Under skingringen hade ansträngningarna att sprida sanningen endast liten effekt och inget eller mycket lite blev utträttat. Men under insamlingstiden då Gud har räckt ut sin hand för att samla sitt folk, kommer ansträngningarna med att utbreda sanningen att ha sin åsyftade verkan. Alla borde vara eniga och brinnande för verksamheten. Jag såg att det var fel att hänvisa till skingringstiden som ett exempel på hur Gud skall leda oss nu under insamlingstiden. Om Gud inte skulle göra mera för oss nu än han gjorde den gången, kommer Israel aldrig att bli ihopsamlad.

Jag har sett att Herren ledde arbetet med att sammanställa 1843 års plansch och att den inte skall ändras. (*Detta syftar på den plansch eller det diagram som användes av adventrörelsen under år 1843. Anmärkningen har särskilt avseende på beräkningen av de profetiska tidsperioderna som de förekom på diagrammet. Där fanns ett misstag som Gud i sin försyn hade tillåtit. Detta utslöt emellertid inte att man senare utgav en plansch där misstaget var rättat. Det skedde efter att rörelsen år 1843 var slut, och ändamålet med misstaget och beräkningen hade uppnåtts.*) De angivna siffrorna på den var som han ville ha dem. Hans hand täckte över och skymde ett misstag i några av siffrorna så att ingen kunde upptäcka det innan han tog bort handen.

Därefter såg jag beträffande det ”dagliga” (Dan. 8:12) att ordet ”offer” inte förekom i grundtexten, utan var ett tillägg gjort genom människors visdom. Herren gav emellertid dem som basunerade ut budskapet om att domens tid hade kommit en rätt uppfattning av detta. Då enighet rådde före 1844 var nästan alla förenade i den rätta förståelsen av det ”dagliga”. (*Den 7 febr år 1846 skrev O R L Crosier en artikel i Day-Star Extra om Kristi tjänst i den himmelska helgedomen. Han förklarade bl.a. att ”The ‘daily’ services described was a sort of continual*

intercession” (den dagliga tjänsten som beskrivits var en slags ständig medling, Hebr 7:25).) Men i förvirringen som uppstod efter 1844 har andra åsikter åter igen kommit in, och mörker och vilshenhet har blivit följd. Frågan om tid har inte varit någon prövosten sedan 1844, och kommer aldrig någonsin mer att bli det.

Herren har visat mig att den tredje ängels budskap måste bli predikat för Herrens skingrade barn, men att det inte ska hängas upp på en förkunnelse om tid. Jag såg att några greps av en falsk upphetsning som ett resultat av en predikan om tid. Men den tredje ängels budskap är mäktigare än vad en förkunnelse om tid kan bli. Jag såg att detta budskap står på sitt eget fundament och behöver inte stärkas av en förkunnelse om tid. Budskapet kommer att predikas med stor kraft, utföra sitt verk och avslutas med hast i rättfärdighet.

Sedan vändes min uppmärksamhet mot några som i stor villfarelse tror att det är deras plikt att resa till Jerusalem, där de menar sig ha en uppgift att fylla innan Herren kommer. (*Se Tillägg, s. 109 "Plikten att resa till Jerusalem"*.) Sådana föreställningar är ämnade att ta bort tankar och intresse från det som Herren nu utför under tiden för den tredje ängels budskap. De som tror att de skall resa till Jerusalem kommer att ha sina tankar där. De kommer att undanhålla sina pengar från sanningen för vår tid, och i stället använda dem för sig själva och andra för att kunna resa dit. Jag såg att en sådan mission inte skulle åstadkomma någon verklig nytta. Det skulle ta lång tid att få ett fåtal judar att ens tro på Kristi första ankomst, och ännu längre tid att övertyga dem om hans andra ankomst. Jag såg att Satan i hög grad bedragit några beträffande detta, och att själar runt omkring i detta land (USA) kunde få hjälp av dem och ledas till att hålla Guds bud. Men i stället har de lämnat dem att gå under.

Jag såg också att det gamla Jerusalem aldrig kommer att bli uppbyggt igen. Satan gör dock sitt yttersta nu i insamlingstiden för att leda Herrens barns tankar till detta, och hindra dem från att ägna hela sitt intresse åt Herrens verk. Den onde försöker också få dem att

försumma den nödvändiga förberedelsen inför Herrens dag.

Till läsaren av denna bok

Käre läsare, det som lett mig till att skriva denna lilla bok har varit en plikt känsla mot mina bröder och systrar, och en önskan att själar blod inte skall finnas på mina kläder. Jag är medveten om de tvivel som de flesta har beträffande syner. Jag vet också att många som säger sig vänta på Kristi återkomst och undervisar om att vi lever i det ”yttersta av denna tid”, säger att synerna kommer från Satan. Jag väntar mig mycket motstånd från sådana. Hade jag inte känt att Herren krävde det av mig, skulle jag inte låtit mina syner bli så kända, eftersom de förmodligen kommer att framkalla hat och hån från några. Men jag fruktar Gud mer än människor.

När Herren först började ge mig budskap som skulle förmedlas till hans folk var det svårt för mig att framföra dem. Ofta förmildrade jag dem och gjorde dem så milda som möjligt av rädsla för att göra någon ledsen. Det var en stor prövning för mig att framföra budskapen såsom Herren gav mig dem. Jag förstod inte hur otrogen jag var och insåg inte det syndiga och farliga i ett sådant handlande förrän jag i en syn blev förd fram inför Jesus. Han såg ogillande på mig och vände sedan bort sitt ansikte från mig. Det går inte att beskriva den skräck och ångest jag kände då. Jag föll ned på mina knän inför honom, men jag hade inte kraft att få fram ett ord. Å, vad jag längtade efter att bli gömd och beskyddad från den fruktansvärda blicken! Nu kunde jag i någon mån förstå hur de förlorade känner det då de ropar till bergen och klipporna: ”Fall över oss och göm oss för hans ansikte som sitter på tronen och för Lammets vrede!” (Upp. 6:16). Sedan bad en ängel mig att stå upp, och den syn som då mötte mig kan knappast beskrivas. En skara människor ställdes fram för mig. Deras hår och kläder var sönderslitna och deras ansikten återspeglade förtvivlan och skräck. De kom närmare, tog sina kläder och gned mot mina. När jag sedan såg på mina kläder upptäckte

jag att de var fläckade med blod, och att blodet frätte hål på dem. Åter igen föll jag som död ned inför ängeln som var med mig. Jag hade inte en enda ursäkt att komma med och fick inte fram ett ord, utan önskade mig bort från denna heliga plats. Åter reste ängeln mig upp på mina fötter och sade: ”Du är inte i denna situation nu, men denna scen har framställts för dig för att du skall veta hur det kommer att gå för dig om du inte förkunnar för andra det som Herren har uppenbarat för dig. Om du är trogen intill slutet skall du få äta av livets träd och dricka ur livets flod. Du kommer att få lida mycket, men Guds nåd är tillräcklig för dig”. Därefter var jag villig att göra vad helst som Herren begärde av mig, och för att vara honom till lags och slippa hans fruktansvärda ogillande.

Jag har upprepade gånger blivit falskt anklagad för att framhålla typiskt spiritistiska åsikter. (*Spiritismen är idag förfinad för att tilltala de intellektuella*) Men redan innan redaktören för Day-Star invecklade sig på dessa villovägar, (*Se Tillägg, s. 109 "Utgivaren av Day-Star"*.) visade Herren mig den sorgliga och ödeläggande inverkan det skulle få på hjorden att redaktören och andra spridde spiritistiska åsikter. Jag har ofta sett att den kärleksfulle Jesus är en person. Jag frågade Jesus om hans Fader också var en person och hade en gestalt som var lik hans gestalt. Jesus svarade: ”Jag är en fullkomlig bild av min Faders person”.

Jag har ofta sett hur spiritualistiska uppfattningar har tagit bort himlens hela härlighet. Davids tron och Jesu kärleksfulla person har, i mångas medvetande, blivit fördärvade av detta förändligande synsätt. Jag har sett att några av dem som blivit förförda och insnärjda i spiritismens villfarelse, kommer att föras ut i sanningens ljus. Men det kommer nästan att vara omöjligt för dem att helt komma ifrån den förföriska förändligande makten från spiritismen. De bör grundligt bekänna sina villfarelser och överge dem för evigt.

Käre läsare, jag rekommenderar Guds Ord som rättesnöre för din tro och ditt liv. Genom Ordet skall vi dömas. I detta Ord har Gud lovat att sända syner i det ”yttersta av denna

tid”. Dessa ges inte för att framhålla nya trossatser, utan för att trösta och uppmuntra Guds folk och tillrättavisa dem som har avvikit från Bibelns sanningar. På så sätt handlade Gud med Petrus när han sände honom att predika för hedningarna (Apg. 10).

Till dem som tänker sprida denna lilla bok, vill jag säga att den endast är ämnad för dem som är uppriktiga, och inte för dem som förlöjligar det som hör Guds Ande till.

Ellen G Whites drömmar

Jag drömde, att jag såg ett tempel som många människor strömmade in i. Endast de som sökte sin tillflykt i detta tempel skulle bli frälsta vid tidens slut. Alla som blev kvar utanför skulle gå evigt förlorade. Människomassorna som stannade utanför, och som var och en gick sina egna vägar, hånade och förlöjligade dem som gick in i templet. De sade till dem att detta sätt att bli räddad på var ett listigt bedrägeri och att det, i verkligheten, inte fanns någon fara att fly undan. De till och med grep tag i dem och försökte hindra dem från att snabbt komma innanför tempelväggarnas beskydd.

Av rädsla att bli förlöjligad och gjord narr av tänkte jag att det bästa var att avvakta tills folkskaran hade skingrats, eller till dess jag kunde gå in utan att de märkte det. Men i stället för att avta blev antalet bara större, och av rädsla för att komma för sent lämnade jag hastigt mitt hem och trängde mig fram genom folkskaran. I min iver att nå fram till templet varken märkte eller brydde jag mig om trängseln omkring mig. Då jag kommit in i byggnaden såg jag att templet vilade på en jättelik pelare, och bundet vid den var ett sargat och blödande lamm. Vi som var där verkade veta att detta lamm hade blivit sårat och slaget för vår skull. Alla som gick in i templet måste gå fram till lammet och bekänna sina synder.

Alldeles framför lammet fanns upphöjda sittplatser där det satt en grupp människor som såg mycket lyckliga ut. Himlens ljus

tycktes skina på deras ansikten och de prisade Gud och sjöng tacksägelsesånger, vilka lät som änglamusik. Dessa var de människor som hade gått fram till lammet, bekänt sina synder och fått förlåtelse. Där satt de i glad förväntan på att någonting underbart skulle inträffa.

Trots att jag hade kommit in i byggnaden greps jag av fruktan och en känsla av skam för att jag måste ödmjuka mig inför dessa människor. Men jag kände att jag måste gå vidare, och jag gick långsamt runt pelaren för att komma fram till lammet. Då hördes en trumpetstöt, templet skakade av segerropet från de heliga som var där och ett oerhört starkt ljus lyste upp byggnaden. Sedan blev allt fullständigt mörkt. Alla de lyckliga människorna hade försvunnit tillsammans med ljuset, och jag var lämnad ensam kvar i nattens fasansfulla tystnad.

Jag vaknade i själsångest och kunde nästan inte övertyga mig själv om att det bara varit en dröm. Det kändes som om min dom var avgjord, och att Herrens Ande hade lämnat mig för att aldrig mer återvända. Min förtvivlan blev om möjligt ännu djupare.

Inte långt därefter fick jag en annan dröm. Jag tyckte mig sitta i yttersta förtvivlan med ansiktet i händerna och tänkte: Om Jesus vore på jorden så skulle jag gå till honom, kasta mig ned för hans fötter och berätta om alla mina lidanden. Han skulle inte vända sig från mig utan skulle visa förbarmande mot mig, och jag skulle alltid älska och tjäna honom. Just då öppnades en dörr och en ståtlig person med vackra ansiktsdrag kom in. Han såg med medlidande på mig och sade: ”Vill du se Jesus? Han är här och du kan träffa honom om du vill. Ta allt vad du äger och följ med mig”.

Med obeskrivlig glädje hörde jag detta och samlade glatt ihop alla mina små ägodelar, varenda uppskattad prydnad, och följde med min vägvisare. Han förde mig till en brant och till synes bräcklig trappa. Då jag började gå upp för trappan uppmanade han mig att hålla blicken fäst uppåt, så att jag inte skulle bli yr och falla ned. Många andra som var på väg

upp för den branta trappan föll ned innan de nått ända upp till det översta trappsteget.

Till slut stod vi på det översta trappsteget och där befann vi oss framför en dörr. Här uppmanade mig min vägvisare att lämna allt jag hade burit med mig. Med glädje lade jag det ifrån mig. Sedan öppnade han dörren och bad mig stiga in. Strax därefter stod jag framför Jesus. Det gick inte att ta miste på detta underbara ansikte. En sådan utstrålning av godhet och majestät kunde inte tillhöra någon annan. Då hans blick vilade på mig visste jag genast att han kände till varje omständighet i mitt liv, och alla mina innersta tankar och känslor.

Jag försökte skydda mig för hans blick, eftersom jag kände att jag inte kunde uthärda hans utforskande ögon. Men han log och kom fram och lade händerna på mitt huvud, och sade: ”Var inte rädd”. Ljudet av hans mjuka stämma kom mitt hjärta att känna en lycka som jag aldrig tidigare hade erfarit. Jag var alltför lycklig för att få fram ett enda ord. Överväldigad av en utsäglig lycka föll jag ned framför hans fötter. Medan jag hjälplös låg där passerade sköna och underbara scener förbi min blick, och det tycktes mig som om jag hade nått fram till himlens trygghet och frid. Så småningom återfick jag mina krafter och jag reste mig upp. Jesu kärleksfulla blick vilade fortfarande på mig och hans leende fyllde mitt hjärta med glädje. Hans närhet uppfyllde mig med helig vördnad och en obeskrivlig kärlek.

Min vägvisare öppnade nu dörren och vi gick båda ut. Han bad mig att åter ta upp allt det jag förut hade lämnat utanför dörren. När jag hade gjort det gav han mig en noga upprullad grön tråd, och bad mig bära den närmast hjärtat. Närhelst jag ville se Jesus så skulle jag ta fram tråden och rulla ut den i hela sin längd. Han varnade mig för att ha den hoprullad för lång tid åt gången, eftersom den då skulle trassla ihop sig och bli svår att sträcka ut. Jag placerade tråden närmast mitt hjärta och steg glatt ned för den smala trappan. Jag prisade Gud och berättade för alla som jag mötte var de kunde finna Jesus. Denna dröm gav mig hopp. Jag förstod att den

gröna tråden var en symbol på tro. Det underbart enkla och okonstlade i att förtrösta på Gud höll på att gå upp för min förmörkade själ.

William Millers dröm

Jag drömde att Gud, med osynlig hand, sände ett konstfullt tillverkat skrin till mig. Det var omkring tio tum långt, sex tum brett och sex tum högt. Det var gjort av ebenholts och var prytt med konstnärligt infattade pärlor. Det fanns också en nyckel till skrinet. Jag tog den genast, låste upp och öppnade skrinet. Då fann jag till min stora förvåning att det var fyllt med juveler, diamanter och alla slags dyrbara ädelstenar av alla storlekar. Där fanns också pengar av guld och silver av olika valörer och värde. Allt var vackert arrangerat och allt låg på sina respektive platser i skrinet. De var placerade så att de återkastade ett sken och en härlighet som bara var jämförbar med solens.

Jag ansåg inte att jag hade rätt att njuta av denna underbara syn ensam, även om mitt hjärta var överförtjust av innehållets glans, skönhet och värde. Jag ställde därför skrinet på ett bord i mitten av mitt rum, och gjorde känt att alla som ville kunde komma och se den mest underbara och sköna syn som en människa någonsin skådat i sitt liv.

Folk började komma. Först var det bara några få, men efter hand blev det en stor skara. När de först tittade ned i skrinet förundrade de sig och brast ut i glädjerop. Men när åskådarnas antal hade tilltagit, började de ställa till oreda bland juvelerna. De tog även ut dem ur skrinet och spred dem omkring på bordet.

Jag började då tänka på att ägaren skulle begära tillbaka skrinet med juvelerna av mig. Om jag lät dem bli kringströdda skulle jag aldrig klara av att lägga dem tillbaka i skrinet på sina rätta platser igen. Jag kände att jag aldrig skulle kunna klara av att göra räkenskap för detta, eftersom skulden skulle bli ofantligt stor. Jag började då vädja till folket att inte röra vid juvelerna eller ta ut

dem ur skrinet. Men ju mer jag bönföll desto mer spred de ut dem. Nu tycktes de även sprida ut dem i hela rummet, både på golvet och på alla möbler som stod där.

Sedan såg jag att de hade strött ut en otalig mängd värdelösa stenar och falska mynt bland de äkta juvelerna och mynten. Jag blev då mycket upprörd över folkets otacksamhet och dåliga uppförande. Därför tillrättavisade jag dem och förebrådde dem för detta. Men ju mer jag förebrådde dem desto mer strödde de omkring de värdelösa stenarna och falska mynten bland de värdefulla och äkta.

Då blev jag så upprörd att jag handgripligt började driva ut folket ur rummet. Men medan jag lyckades få ut en kom tre andra in i stället och dessa hade med sig smuts, spån, sand och allt slags skräp som spreds ut så att varenda en av de äkta juvelerna, ädelstenarna och mynten till slut var så övertäckta att de inte längre syntes. De bröt till och med sönder mitt skrin och strödde omkring delarna bland skräpet. Jag tyckte att det inte fanns en enda människa som brydde sig om min sorg och vrede. Allt kändes hopplöst och jag satte mig modlös ned och grät.

Medan jag satt där och grät och sörjde över min stora förlust, och den räkenskap jag hade att vänta, kom jag att tänka på Gud och bad honom allvarligt om att han skulle sända mig hjälp.

Omedelbart därefter öppnades dörren och en man kom in i rummet. Under tiden gick allt folket ut. Mannen hade en sopkvast i sin hand och han öppnade fönstren och började sopa ut smutsen och skräpet ur rummet.

Jag ropade till honom att sluta städa, eftersom många dyrbara juveler låg utspridda bland skräpet. Men han sade till mig att jag ”inte skulle vara orolig”, eftersom han skulle ”ta hand om dem”.

När han sopade bort smutsen och skräpet virvlade alla värdelösa stenar och falska mynt upp i luften och for ut som ett dammoln genom fönstret. Sedan fördes de bort med vinden. Jag blundade en stund medan han höll

på att sopa som värst. När jag öppnade ögonen igen var allt skräp försvunnet. De dyrbara juvelerna, diamanterna, guld och silvermynten låg nu utspridda i en otrolig mängd överallt i rummet.

Mannen tog sedan fram ett annat skrin som han placerade på bordet. Detta skrin var mycket större och vackrare än det förra. Sedan samlade han, med välfyllda händer, ihop juvelerna, diamanterna och mynten, och lade dem i skrinet. Inte en enda blev kvarlämnad fastän några av diamanterna inte var större än spetsen på en nål.

Därefter kallade han på mig att ”komma och se”.

Jag gick fram och tittade ned i skrinet, men blev bländad av synen. De utstrålade nu en skönhet som var tio gånger starkare än förut. Jag tänkte att de antagligen hade blivit polerade av sanden då de onda människorna hade spritt dem omkring och trampat på dem bland skräpet. Men där låg de nu vackert ordnade i skrinet. Mannen som lagt dit dem hade utan svårigheter placerat varje dyrbar sten på sin rätta plats.

Jag ropade högt av glädje, och detta glädjerop väckte mig ur sömnen.

Tillägg

Förklarande uppgifter.....

Kära kristna vänner, eftersom jag har gett en kort skildring av mina ”erfarenheter och syner” i denna bok med samma namn, som publicerades år 1851, anser jag det vara min plikt att förtydliga några punkter i ovannämnda lilla bok, och även skildra några syner som jag har haft sedan dess.

Sabbaten i den sista tiden.....

1. På sidan 11 står det:
”Jag såg att den heliga sabbaten är och skall förbli det som skiljer Guds sanna Israel från de otroende. Sabbaten är det stora ämne som skall förena Guds kära, väntande heligas hjärtan.

Jag såg att Gud har barn som inte har fått insikt om sabbaten och inte håller den. De har inte förkastat ljuset om den. Därför blev vi, vid början av nödens tid, fyllda av den Helige Ande och gick ut för att förkunna Sabbaten mera fullständigt”.

Denna syn fick jag år 1847, då bara ett fåtal av adventistbröderna höll sabbaten. Bland dem var det bara några stycken som trodde att sabbatens helighållande var så betydelsefullt att det skulle bilda en skiljelinje mellan Guds folk och de otroende. Nu börjar uppfyllelsen av denna syn att bli märkbar. ”Början av nödens tid”, som här omnämns, syftar inte på den tid då plågorna börjar utgjas, utan på en kort tid innan de faller. Jesus är då fortfarande kvar i helgedomen. Men vid den tid då frälsningsverket är avslutat drabbas jorden av svåra tider och nationerna kommer att vredgas. Dock hålls de tillbaka så att de inte hindrar den tredje ängelns budskap. Vid den tiden skall Herren sända ”särilaregnet”, eller vederkvickelsen, för att ge kraft åt den tredje ängelns höga rop och förbereda de heliga att bestå under den tid då de sju sista plågorna skall utgjas.

Den öppna och den stängda dörren

2. Synen om ”den öppna och den stängda dörren”, sid. 8, gavs år 1849. Tillämpningen av Upp 3:7, 8 på den himmelska helgedomen och Kristi försoningstjänst där, var fullständigt ny för mig. Jag hade aldrig hört denna uppfattning framställd av någon förut. Men nu, när vi fått en klar förståelse av helgedomen, framstår denna tillämpning i sin skönhet och kraft.

Herren reser upp sitt folk.

3. Synen om att Herren ”för andra gången hade räckt ut sin hand för att samla ihop kvarlevan av sitt folk”, sid 26, syftar uteslutande på den enhet och styrka som en gång rådde bland dem som väntade på Kristus, och det faktum att han hade börjat förena och resa upp sitt folk igen.

Spiritistiska manifestationer

4. Spiritistiska manifestationer. (Se Tillägg, s.109 ”De mystiska knackningarna”) På sid står det:

”Jag såg att de mystiska knackningarna i New York och på andra platser var Satans verk. Sådana företeelser kommer att bli allt vanligare. De framträder under en religiös täckmantel för att invagga de förvillade i större säkerhet och för att, om möjligt, dra Guds folks tankar och intresse till sig och få dem att tvivla på den Helige Andes undervisning och kraft”.

Denna syn gavs år 1849, för nära fem år sedan. Dessa andemanifestationer var då i huvudsak begränsade till staden Rochester, och var kända som ”Rochesterknackningarna”. Sedan dess har denna förvillelse fått en mycket större spridning än någon hade väntat sig.

”Hemlighetsfulla knackningar”,
En stor del av denna syn som beskrivs under rubriken: ”Hemlighetsfulla knackningar”, sid 21 och som blev given i augusti år 1850, har sedan dess börjat uppfyllas och fortsätter att uppfyllas. Detta är en del av det som stod där: ”Jag såg att det snart kommer att betraktas som hädelse att tala mot dessa knackningar, vilka kommer att utbreda sig mer och mer. Satans makt kommer att växa i styrka, och några av hans hängivna anhängare kommer att få makt att göra underverk, ja till och med att kalla ned eld från himlen i människornas åsyn. Jag blev visad att dessa moderna trollkarlar med hjälp av knackningar och hypnos ville förklara att alla de underverk, som vår Herre Jesus Kristus utförde på jorden, också utfördes genom samma kraft”.

Spiritismens förförelse.....
Jag såg den utbredning som förvillelsen med knackningarna skulle få, och att om det var möjligt så skulle de även förvilla de utvalda. Satan kommer att ha makt att framställa gestalter som skall föreställa våra vänner och anhöriga vilka har dött i Kristus och nu vilar i mullen. Dessa gestalter kommer att bli framställda som om våra vänner var närvarande. De kommer att använda samma ord och ha samma tonfall i rösterna som vi var vana att höra från våra vänner när de levde här. Allt detta syftar till att bedra de heliga och förleda dem till att tro på denna villfarelse.

Jag såg att de heliga måste tillägna sig en grundlig förståelse av sanningen för vår tid, som de kommer att vara tvungna att försvara utifrån Skriften. De måste känna till vilket tillstånd de döda befinner sig i, eftersom onda andar kommer att uppträda inför dem och påstå sig vara älskade vänner och anhöriga. De kommer att påstå att sabbaten har blivit förändrad, och framföra andra obibliska läror. De kommer att göra allt som står i deras makt att väcka sympati och kommer att utföra under för att bevisa sina påståenden. För att motstå dessa andar måste Guds folk vara förberedda med Bibelns sanningar om att de döda ingenting vet och att det i stället är onda andar som uppträder inför dem. Våra sinnen får inte bli upptagna av det som händer omkring oss, utan vara inriktade på sanningen för vår tid. Vi måste ägna oss åt en beredelse för att i fruktan och ödmjukhet kunna ge skäl för vårt hopp. Vi måste söka visdom från höjden för att bestå i dessa dagar av förvillelse och bedrägeri.

Vi måste noga utforska grunden för vårt hopp, eftersom vi kommer att få bevisa det utifrån Bibeln. Bedrägeriet kommer att utbreda sig och vi kommer att få konfronteras med det ansikte mot ansikte. Om vi inte är förberedda kommer vi att bli lurade och besegrade. Om vi däremot bemödar oss om att göra vad vi kan för att förbereda oss inför konflikten, vilken befinner sig strax framför oss, kommer Gud att hjälpa oss och hans allsmåktiga arm kommer att beskydda oss. Hellre kommer han att sända ut varenda ängel från härligheten för att undsätta och beskydda de trogna själarna, än att tillåta att dessa blir bedragna och vilseledda av Satans falska under.

Tåget med hela världen ombord.....
Jag såg hur snabbt detta bedrägeri spred sig. Jag fick se ett tåg med vagnar som färdades med blixstens hastighet. Ängeln som var med mig bad mig att noga studera detta tåg och jag fäste blicken på det. Det såg ut som om hela världen var med ombord på detta tåg och att ingen fattades. Ängeln sade: ”De är buntade i knippen, färdiga att brännas upp”.

Sedan visade han mig konduktören som såg ut att vara en ståtlig och förtroendeingivande person, som alla passagerare såg upp till med vördnad. Jag var förvånad och frågade ängeln vem han var. Han sade: "Det är Satan. Han är konduktören, men i skepnad av en ljusets ängel. Han har tagit världens människor tillfånga. De är överlämnade till starka villfarelser för att de skall tro lögnen och kunna bli dömda. Lokföraren är hans medarbetare, som står närmast i rang under honom. Andra av hans medarbetare tjänstgör i olika befattningar där han behöver dem, och alla förflyttar sig med blixstens hastighet för att fördärva".

Jag frågade ängeln om inte någon enda kom undan. Då bad han mig se i motsatt riktning. Där såg jag en liten skara som färdades fram på en smal stig. Alla såg ut att vara fast förenade i grupper, sammanbundna av sanningen. Ängeln sade: "Den tredje ängeln beseglar dem och binder dem samman i kärvar för den himmelska skörden". Denna lilla skara såg ut att vara tärd, som om den hade gått igenom åtskilliga prövningar och strider. Det såg ut som om solen just hade kommit fram bakom molnen och sken på deras ansikten. Det fick dem att se segervissa ut, som om deras seger nästan var vunnen.

Världen har fått tillräckliga bevis.....

Jag såg att Herren hade gett världen möjlighet att upptäcka bedrägeriet angående döden. Det finns tillräckligt med bevis för varje kristen att veta, att det inte är någon skillnad mellan goda och onda människor när de är döda.

Thomas Paines kropp är förmultnad till stoft och kommer att väckas upp i den andra uppståndelsen vid slutet av de tusen åren för att få sin lön i den andra döden. Men Satan påstår att Paine är i himlen och har en upphöjd position där. Satan använde honom på jorden till det han kunde och nu fortsätter han med samma arbete. Genom att ha Thomas Paine så upphöjd och ärad i himlen vill Satan påskina att han undervisar i de himmelska salarna, liksom han undervisade här. Det finns några som har sett med förskräckelse på hans liv och död, och hans förödande undervisning medan han levde, men som ändå böjer sig för

att undervisas av honom. Han var en av världens ondaste och mest korrupta människor, en som föraktade Gud och hans lag.

*(*För att rätt värdera skärpan i denna anmärkning måste läsaren känna till att det verk var publicerat genom mediet, Rev. C Hammond, med titeln "Pilgrimage of Thomas Paine in the Spirit World". Där presenteras Paine som en upphöjd ande i den sjunde kretsen. (Thomas Paine [1733-1809] var en engelsk-amerikansk politisk och religionsfilosofisk författare.).*

Det påstås i "Investigation Class in New York" att Kristus själv hade talat med ett medium och berättat att han var i den sjätte kretsen. Man inser kontrasten då man betänker att de tros representera andar som utvecklar sig i den andliga världen. Kristus skulle således ha nått den sjätte kretsen under en tid av mer än 1800 år, medan Paine på bara ca 100 år redan har nått den sjunde kretsen! En utförligare förklaring på detta kan man finna i Doctor Hare's redovisning. Hans systems ande hade sagt att hennes utveckling hade gått tillbaka på grund av hennes tro på Kristi försoning. På så sätt upphöjer spiritismen otron och förnekelsen av sanningen. Se också Tillägg, s. 110)

Gör Bibeln motsägande.....

Han som är lögnens fader förför och gör världens människor blinda genom att sända sina änglar att tala som om de företrädde apostlarna. De försöker visa att apostlarna motsäger det de skrev under den Helige Andes ledning under deras livstid. Dessa lögnens änglar gör apostlarna till bedragare som bryter ned sin egen undervisning. Genom detta hamnar bekännande kristna och hela världen i en osäkerhet beträffande Guds Ord, vilket gläder Satan.

Den heliga Skrift slår direkt mot Satans verksamhet och omintetgör hans planer. Därför leder han dem att tvivla på dess gudomliga ursprung. Sedan ersätter han den med att framställa Thomas Paine, som om han hade blivit lärare i himlen efter sin död. Tillsammans med de heliga apostlarna, vilka Paine hatade då han levde på jorden, skall han nu vara upptagen med att undervisa världen.

Satan ger var och en av sina änglar en uppgift att sköta, och ålägger dem att vara listiga, inbjudande och försåtliga. Han instruerar några av dem att uppträda som apostlar och tala i deras ställe. Andra får i uppdrag att

uppträda som otroende, som nu framhålls som om de var mycket religiösa, trots att de förbannade Gud när de dog. Det görs ingen skillnad på de heliga apostlarna och de ondaste gudsförnekarna. Alla undervisar detsamma. Det spelar ingen roll vem Satan låter komma till tals, bara det fyller hans syfte.

Satan hade ett intimt samarbete med Paine och hjälpte honom med hans arbete då han levde. Satan känner därför till varje ord som han använde och varje stavelse som han skrev. Det är därför lätt för Satan att härma Paine, som tjänade honom så troget och fyllde hans syfte så väl. Satan dikterade mycket av det han skrev, alltså är det lätt för honom att frammana känslor genom hans änglar nu och få det att se ut som om de kom från Thomas Paine som då han levde, var en hängiven tjänare åt Satan. Detta är Satans mästerverk. All den undervisning som påstås vara från apostlarna, heliga eller onda människor som alla är döda, kommer direkt från det sataniska majestätet.

Spiritismens budskap är - lev som du behagar

Det faktum att Satan påstår att en som älskade honom så högt och som så intensivt hatade Gud, nu umgås med de heliga apostlarna och änglarna i härligheten borde vara nog för att ta bort slöjan från allas sinnen och avslöja Satans mörka, mystiska verksamhet. Vad han i själva verket säger till världen och de otroende är att, oavsett hur onda de är, vare sig de tror på Gud och Bibeln eller förnekar dem, så är himlen deras hem. Lev alltså som du vill. Alla som känner till Thomas Paine vet att om han är en upphöjd person i himlen, då skall säkert också de komma dit. Denna lögn är så uppenbar att alla kan se den.

Genom sådana personer som Thomas Paine utför Satan nu det han har försökt göra ända sedan sitt fall. Genom sin makt och sina falska under undergräver han grunden för den kristnes hopp och släcker ljuset som skulle leda dem på den smala vägen till himlen. Han får världen att tro att Bibeln inte är inspirerad och knappast något mer än en historiebok när

han framhåller något som skall ersätta den - nämligen spiritistiska manifestationer.

Satans helt egna kanal.....
Spiritismen är en kanal som helt är Satans egen och som han har full kontroll över. Genom den kan han få världen att tro vad han än vill. Den Heliga Skrift som dömer honom och hans efterföljare ställer han i bakgrunden, just där han vill ha den. Världens Frälsare framställer han såsom en som inte var mer än en människa. På samma sätt som översteprästen och de andra religiösa ledarna spred ut en lögn genom de romerska soldaterna, vilka hade vaktat Jesu grav, skall de stackars bedragna anhängarna till dessa s.k. spiritistiska manifestationer upprepa och försöka få det till att det inte var något mirakulöst med Frälsarens födelse, död och uppståndelse.

Efter att de har ställt Jesus i bakgrunden, drar de världens uppmärksamhet till sig själva. De påstår att deras mirakler och falska under är större än de som Jesus gjorde. På detta sätt går världen i fällan och invaggas i en känsla av säkerhet, så att den inte upptäcker det fruktansvärda bedrägeriet innan de sju sista plågorna börjar utgjutras. Satan ler när han ser att hans plan har varit framgångsrik och att hela världen har gått i fällan.

Synen en bild av en andlig verklighet, inte verkligheten själv

5. På sid 19 skrev jag att ett underbart ljussken omstrålade Fadern och dolde hans person. Jag skrev också att jag såg Fadern resa sig från tronen. Hans gestalt syntes inte på grund av den omstrålade härligheten och ljuset, men jag visste att det var Fadern, och att det underbara ljusskenet strålade ut från hans person. Jag skrev att jag såg Fadern resa sig, och det visste jag eftersom denna underbara ljusformation höjde sig från tronen och förflyttade sig. Hans mäktiga, eller oändligt härliga väsen kunde jag inte se, eftersom ingen kan se det och leva, men den underbara ljusformationen som omstrålade hans person kunde jag se.

Jag skrev också att ”Satan såg ut att vara vid tronen och försökte efterlikna, och fortsätta Guds verk”. På samma sida skrev jag att ”jag vände mig om för att betrakta den skara som ännu låg nedböjd inför tronen”. Denna bedjande skara bestod av dödliga människor på jorden, men dessa framställdes för mig som om de låg på knä framför tronen. Jag har aldrig förstått det som att dessa individer i verkligheten var i det Nya Jerusalem. Inte heller kunde jag tänka mig att någon människa skulle få för sig att jag trodde att Satan i verkligheten befann sig i det nya Jerusalem.

Såg inte Johannes den stora röda draken i himlen? Jovisst: ”Ett annat tecken visade sig också i himlen, och se, en stor eldröd drake med sju huvuden och tio horn och med sju kronor på sina huvuden” (Upp. 12:3). Vilket monster för att vara i himlen! Här tycks vara ett lika bra tillfälle till förlöjligande som de misstolkningar som några har gjort av mina uttalanden.

Ansvarsfull förvaltning av medel för Guds verk

6. På sidorna 17-25 beskrivs en syn som gavs i januari 1850. Den del av synen som handlar om medel som hölls tillbaka från budbärarna, syftar särskilt på den tiden. Sedan dess har sanningen för vår tid vunnit vänner som har sökt efter tillfällena att använda sina medel till att göra gott. Några har också varit alltför frikostiga och det har blivit till skada för mottagaren. Sedan ungefär två år tillbaka har jag visats mer av oförståndig och okontrollerad användning av Herrens medel än brist på dem.

Följande är från en syn som jag fick i Jackson, Michigan, den 2 juni 1853. Den gällde huvudsakligen bröderna där:

”Jag såg att bröderna började offra sina ägodelar och dela ut dem allt för okontrollerat - för ofta och för mycket - utan att ha det rätta målet för dem: verksamheten som lider brist. Jag såg att de som undervisade borde ha varit

kompetenta nog att rätta till detta missbruk och utöva ett gott inflytande i församlingen. Frågan om vad penninggåvorna skall användas till har ansetts vara av liten eller ingen betydelse, ju snabbare man har blivit av med dem, desto bättre. Några har varit dåliga föredömen genom att de har tagit emot stora donationer utan att ha gett givarna den minsta förmaning om att använda sina medel försiktigt och kontrollerat. Genom att ta emot så stora och många gåvor utan att ifrågasätta om Gud har förpliktigt bröderna att ge så mycket, har man gett sitt stöd åt ett alltför rikligt givande.

Givarna har också handlat fel, eftersom de inte noga tagit reda på om det verkligen fanns ett behov eller inte. De som hade medel hamnade i en svår situation. En broder tog skada av att ha fått hand om för mycket pengar. Han hade inte lärt sig sparsamhet utan förde ett liv med höga omkostnader. Under sina resor lade han ut pengar till än det ena och än det andra till ingen nytta. Genom sitt exempel att slösa så med Herrens pengar utövade han ett dåligt inflytande. Han sade i sitt hjärta och till andra, ’det finns gott om pengar i J--, mer än vi kan göra av med innan Herren kommer’. Några tog mycket stor skada genom detta handlande och tog emot sanningen utan att förstå att det var Herrens medel de använde. Därför fick de en felaktig uppfattning om pengars egentliga värde. Dessa som just har tagit emot den tredje ängelns budskap och fått se ett så dåligt exempel, kommer att ha mycket att lära sig om självförnekelse och lidande för Herrens verk. De måste lära sig av med sin lättja, sluta att tänka på sin egen bekvämlighet och i stället tänka på själars värde. De som känner att det vilar ett ansvar på dem för andras frälsning kommer inte att ha en tanke på att lägga ut medel till flotta och bekväma resor. En del som inte har fått någon kallelse har uppmuntrats att resa ut på fältet. Andra har påverkats av det utbredda slöseriet och inte känt något behov av att vara ekonomiska, förneka sig själva för att i stället samla medel i Herrens skattkammare. De tänker och säger: ’Det finns andra som har tillräckligt med medel. Dessa kan ge till tidningen. Jag

behöver inte bidra med någonting. Tidningen blir ändå underhållen utan min hjälp' ”.

Det har varit en svår prövning för mig att se att några har tagit den del av mina syner som handlar om uppoffring av ägodelar för verkets underhåll, och tillämpat dem på fel sätt. Dessa slösar med medel samtidigt som de försummar principerna som det talas om på andra ställen. På sidan 17 står det: ”Jag såg att Guds verk har blivit motarbetat och vanärat av några som rest omkring utan något budskap från Gud. Sådana kommer att få avlägga räkenskap inför Gud för varje krona de använt till sina resor, då det inte varit deras plikt att resa”. Jag skrev också på samma sida att: ”Jag såg att de som har krafter att arbeta med sina händer, och på så sätt kan hjälpa till att stödja verket, var lika ansvariga för sina krafter som andra för sin egendom”.

Jag vill särskilt rikta uppmärksamheten på vad som sägs om detta på sidan 17. Här är ett kort utdrag: ”Avsikten med Frälsarens ord i Luk. 12:33 har inte förklarats rätt”. Jag såg att: ”Syftet med att sälja sina ägodelar är att medlen från försäljningen skall användas till att sprida sanningen. De skall inte ges bort till dem som kan arbeta och försörja sig själva. Det är en synd att försörja folk som kan arbeta och på så sätt understödja dem i deras lättja. En del har varit flitiga att besöka våra möten, men detta har de inte gjort för att förhålliga Gud, utan för 'brödets och fiskarnas skull'. De borde hellre ha stannat hemma och 'gjort nytta' genom att arbeta med sina händer för att försörja sina familjer och förtjäna något att ge till underhållet av sanningens dyrbara verk”.

Det har alltid varit Satans avsikt att driva på en del ivriga människor att alltför fritt använda sig av medel och att påverka bröderna att förhastat göra sig av med sina egendomar. Genom att snabbt och oförståndigt använda ett överflöd av medel skulle själar lida skada och gå förlorade, och nu när sanningen skall spridas i större omfattning skulle bristen bli uppenbar. Satan har i viss utsträckning lyckats i sitt syfte.

Herren har visat mig att många misstar sig då de anser att det bara är de välbeställda som skall stödja utgivningen av tidningar och traktater. Alla skall göra sin del. De som har krafter att arbeta med sina händer, och på så sätt kan tjäna ihop medel till att stödja verket, är lika ansvariga för sina krafter som andra är för sina ägodelar. Vart och ett av Guds barn, som säger sig tro på sanningen för vår tid, bör vara nitiska att utföra sin del i detta verk.

I juli 1853 såg jag att det var fel att tidningen, som ägs och stöds av Gud, skulle komma ut så sällan. Budskapet, i den tid vi lever i, kräver att tidningen kommer ut varje vecka, och att många fler traktater ges ut för att avslöja de tilltagande villfarelserna, men arbetet hindras på grund av brist på medel. Jag såg att sanningen måste spridas och att vi inte får vara för försiktiga. (*Review and Herald hade tidigare kommit ut oregelbundet, men skulle nu ges ut med två nummer i månaden.*) Det är bättre att fyra får tidningar och traktater, även om tre av dem inte är intresserade, än att den fjärde som får nytta av och sätter värde på dem, blir utan. Jag såg att kännetecknen på den yttersta tiden klart skulle framhållas, eftersom Satans verksamhet tilltar. Det utbud av skrifter som Satan och hans medhjälpare ger ut blir allt fler i antal, och deras makt ökar. Därför måste det vi gör för att sprida sanningen till andra, göras snabbt.

Jag såg att sanningen som den en gång har publicerats nu skall bestå, eftersom den är sanningen för de yttersta dagarna. Den kommer att leva vidare och den nuvarande framställningen av den behöver inte förklaras på ett vidlyftigare sätt i framtiden. Ett överflöd av ord behöver inte tryckas i tidskrifter för att försvara det som talar för sig själv och skiner i sin klarhet. Sanningen är konsekvent, enkel och klar och träder oförfärat fram till sitt eget försvar. Men så är det inte med lögnen. Den är så slingrig och förvrängd att det krävs en mängd av ord för att förklara den i sin förvända form.

Jag såg att allt det ljus som människor hade tagit emot på en del platser hade kommit till dem genom tryckta skrifter. Människor hade tagit emot sanningen på detta sätt och delat

med sig av den till andra. På vissa platser där det nu finns ett flertal personer som har blivit väckta, har sanningen förmedlats till dem av denne tyste budbärare. Den var deras ende förkunnare. Sanningens verk får inte hindras i sin framgång av brist på medel.

Ordning i evangeliets verk

Herren har visat mig att man har varit alltför rädd för att tillämpa församlingsordning i den evangeliska verksamheten. Ordning har därför försumrats. (*Adventisterna kom från många olika kyrkor och hade från början ingen tanke på att bilda ett eget samfund. Efter 1844 rådde stor förvirring, och majoriteten var starkt emot varje organisering - de ansåg att regler var oförenliga med evangeliets fullkomliga frihet. Men vittnesbörden och Ellen White har alltid varit emot fanatism och i de instruktioner som gavs genom henne var en församlingsordning i någon form tidigt påtalad som en nödvändighet för att undvika förvirring.*) Formalism skall undvikas, men när man gör det bör man inte försumma ordning. Det är ordning i himlen. Det var ordning i församlingen när Kristus var på jorden, och efter hans himmelfärd rådde strikt ordning bland apostlarna.

Nu, i dessa yttersta dagar då Gud leder sina barn till trons enhet, är behovet av ordning ännu större än tidigare. För samtidigt som Gud förenar sina barn är Satan och hans änglar än mer sysselsatta med att förhindra denna enhet och krossa den. Detta är fallet när man överilrat sänder ut män på missionsfältet vilka saknar visdom och omdömesförmåga. Dessa män som kanske inte ens kan förestå sina egna hem och som inte förmår råda över och hålla ordning bland de få individer som Gud har anförtrott åt dem i sina egna hem, anser sig kapabla att ha hand om hjorden. De begår många misstag och de som inte känner vår tro får uppfattningen att alla våra missionsarbetare är likadana som dessa självutsända män. På så sätt blir Guds verk vanärat och många som saknar tro men som annars skulle vara mottagliga och ivrigt fråga om det är så här saker ligger till, vänder ryggen till sanningen på grund av detta.

Män som inte lever ett helgat liv, och som är olämpliga att undervisa om sanningen för vår tid, ger sig ut på missionsfältet utan att ha fått något erkännande av sin församling eller av bröderna i allmänhet. Följden av detta blir splittring och förvirring. Några av dem känner till sanningen teoretiskt och kan framhålla argumenten, men saknar andlighet, omdömesförmåga och erfarenhet. De brister på många punkter som det är nödvändigt för dem att förstå innan de kan undervisa om sanningen. Andra behärskar inte argumenten, men då några få bröder har hört dem bedja bra och gett uttryck för en och annan stimulerande förmaning, uppmanas de till att ge sig ut på missionsfältet och fylla en uppgift som Gud inte har gjort dem skickliga till, och som de saknar tillräcklig erfarenhet och omdömesförmåga för att utföra.

De blir upphöjda och drabbas av andligt högmod, samt handlar efter den illusionen att de är missionsarbetare. Men de känner inte sig själva. De saknar sunt omdöme och förmåga att föra ett tålmodigt resonemang, men skryter över sig själva och kommer med många påståenden som de inte kan bevisa utifrån Bibeln. Gud vet detta och därför kallar han inte sådana till förkunnare i dessa svåra tider. Bröderna borde vara försiktiga så de inte sänder ut sådana på fältet som Gud inte har kallat.

De män som inte är kallade av Gud är vanligen just de som är mest övertygade om att de är utvalda och att deras arbete är mycket viktigt. De åker ut på missionsfältet, men i allmänhet utövar de inte något gott inflytande. Likväl får de en viss framgång på vissa platser, och det leder dem och andra till att tro att de verkligen är kallade. Att dessa får en viss framgång är inget avgörande bevis för att de är kallade av Gud, för Guds änglar verkar nu på hans barns hjärtan för att upplysa deras förstånd om sanningen för vår tid, så att de kan ta emot den och leva. Även om dessa självutsända män således ställer sig där Gud inte har placerat dem, och utger sig för att vara lärare, så att människor tar emot sanningen när de hör dem framställa den, är det inget bevis för att Gud har kallat dem. De själar som tar emot sanningen från dessa män

kommer därmed att hamna i prövningar och svårigheter då de efteråt upptäcker att Gud inte har förordnat dessa män att ingå i hans plan. Även om onda män förkunnar sanningen, kan en del ta emot den. Men det betyder inte att dessa onda förkunnare får en större ynnest hos Gud. Onda män förblir onda, och deras bestraffning kommer att utmätas i förhållande till det bedrägeri de har utövat på Guds älskade barn, och hur mycket förvirring de har fört in i församlingen. Deras synder kommer inte att överskyllas, utan skall bli uppenbarade på Herrens vredes dag.

Dessa självutsända män är en förbannelse i Guds verk. Uppriktiga sökare ger dem sitt förtroende och litar på att de handlar på Guds uppdrag och är i överensstämmelse med församlingen. Därför tillåter sökarna dessa män förrätta de handlingar som Herren har instiftat, och när det blir dags för dem att ta ställning till sin första plikt, tillåter de sig att bli döpta av dem. När sedan ljuset kommer, vilket det gör, och de förstår att dessa män inte var vad de trodde dem vara, Guds kallade och utvalda budbärare, hamnar de i prövningar och tvivel. De tappar förtroendet för den sanning som de har tagit emot, och känner att de måste lära om allt på nytt igen.

Fienden plågar och oroar dem beträffande hela deras erfarenhet, och huruvida Gud har lett dem. De blir inte nöjda förrän de är omdöpta och börjar om på nytt igen. Det är mycket mer betungande för Guds budbärare att arbeta på platser där dessa män har varit och utövat sitt dåliga inflytande än det är att starta på nya missionsfält. Guds tjänare måste uppträda öppet och otvetydigt och inte skylla över felaktigheter, eftersom de befinner sig mellan de levande och de döda och kommer att få avlägga räkenskap för sin trohet, sin mission och det inflytande de har utövat på den hjord som Herren har anförtrott dem att vaka över.

De som har tagit emot sanningen och hamnat i sådana prövningar skulle ha fått sanningen även om dessa självutnämnda män hade hållit sig borta från dem och i stället fyllt den anspråkslösa uppgift som Gud hade ämnat för dem. Gud vakar över sina ädelstenar och han

skulle ha sänt dem sina kallade och utvalda budbärare - män som skulle ha handlat med förstånd. Sanningens ljus skulle ha upplyst och uppenbarat för dessa människor deras sanna situation och de skulle ha tagit emot sanningen, förstått den och blivit tillfredsställda av dess skönhet och klarhet. Efterhand som de känt av dess mäktiga verkan, skulle de ha blivit starka och själva utövat ett heligt inflytande.

Åter igen fick jag se den fara som dessa kringresande män utgör, vilka inte är kallade av Gud. Även om de får en viss framgång kommer deras brister att göra sig gällande. Omdömeslösa handlingar blir begångna och på grund av bristande visdom, blir en del dyrbara själar drivna dithän där de aldrig mera kan nås. Jag såg att församlingen bör ta sitt ansvar och noga granska och vara uppmärksam på deras liv, lämplighet och allmänna inriktning, som menar sig vara lärare. Om det inte ges otvetydiga bevis på att Gud har kallat dem, och att ett "ve" vilar över dem om de inte besvarar sitt kall, är det församlingens plikt att handla och göra det känt att dessa personer inte är erkända som församlingens lärare. Detta är det enda församlingen har att göra för att vara utan skuld i denna sak, eftersom ansvaret vilar på den.

Särskilda åtgärder

Jag såg att denna dörr, som fienden kommer in genom för att förvirra och oroa hjorden, kan stängas. Jag frågade ängeln hur den kan stängas. Han svarade: "Församlingen måste ta sin tillflykt till Guds Ord och grundfästa sig på evangeliets församlingsordning, som har blivit förbisedd och försummad". Detta är absolut nödvändigt för att församlingen skall bli enad i tron.

Jag såg att församlingen på apostlarnas tid stod i fara att bli vilseledd och bedragen av falska lärare. Därför valde bröderna män som hade gett goda bevis på att de var kapabla att väl sköta om sina hus och upprätthålla ordningen i sina egna familjer, och att de

dessutom också kunde upplysa dem som vandrade i mörkret. Man rådfrågade Gud beträffande dessa män, och sedan, i enlighet med församlingens och den Helige Andes beslut, avskilde man dem för deras kall genom handpåläggning. Efter att ha tagit emot sin befogenhet från Gud och fått församlingens bifall gick de ut för att döpa i Faderns, Sonens och den Helige Andes namn, och att förrätta de handlingar som Herren instiftat. Ofta tjänade dessa män de heliga genom att dela med dem symbolerna på Frälsarens brutna kropp och utgjutna blod för att hålla hans lidande och död i friskt minne hos Guds älskade barn.

Jag såg att vi inte var mindre utsatta för falska lärare nu än de var på apostlarnas tid. Vi borde vidta minst lika många särskilda åtgärder som de gjorde då för att bevara friden, harmonin och enheten i hjorden. Vi har deras exempel att gå efter, och det bör vi följa. Bröder med erfarenhet och sunt förstånd borde komma samman och med ledning av Guds Ord och den Helige Ande, och under innerlig bön lägga händerna på dem som har gett tydliga bevis för att de har fått sin kallelse från Gud, och avskilja dem helt för hans verk. Denna handling skulle visa att det är med församlingens samtycke dessa män går ut som förkunnare av det mest allvarliga budskap som någonsin har givits till människor.

Gud kommer inte att anförtro sin dyrbara hjord till män vilkas förstånd och omdöme har blivit försvagat av tidigare villfarelser som de omhuldat, som exempelvis den så kallade perfektionismen och spiritualismen. (*Se Tillägg, s. 110 "Perfektionism"*.) Under den tid de omfattade dessa läror drog deras vandring en skam över både dem själva och sanningen verk. Även om de känner sig fria från villfarelser nu och anser sig lämpliga att gå ut och undervisa detta sista budskap, kommer inte Gud att godkänna dem. Han kommer inte att anförtro dyrbara själar i deras vård, eftersom deras omdömen förgiftades under den tid de omfattade villfarelser och därför nu är försvagade. Den mäktige och helige Guden är vaksam och mån om sin sanning, och vill ha heliga män som bär den ut. Den heliga lagen som förkunnades av Gud från Sinai är

en del av honom själv. Endast heliga män som strikt lever efter den kan ära honom genom att undervisa andra om den.

Guds sanna tjänare

Guds tjänare som förkunnar sanningen skall vara män med gott omdöme. De måste kunna tåla motstånd utan att tappa självbehärskningen. De som är motståndare till sanningen kommer att kritisera allt de gör. Varje tänkbar invändning som kan frambringas kommer att framställas i sin värsta form för att användas mot sanningen. Guds tjänare som förkunnar budskapet måste vara beredda att med bibehållet lugn bemöta dessa invändningar genom att ödmjukt framhålla sanningens ljus. Ibland provocerar motståndarna Guds förkunnare för att få dem att svara med samma anda. Därefter överdriver de detta så mycket som möjligt och berättar för andra att Guds buds förkunnare är hårda och har en bitter anda, precis som det är sagt om dem.

Jag såg att vi måste vara beredda på invändningar, och med tålmod, ödmjukhet och förstånd ge dem den uppmärksamhet de förtjänar. Vi bör inte förringa dem eller avfärda dem med bestämda påståenden och sedan angripa den som säger emot med en hård anda. Ge invändningarna den respekt de är värda. Framför sedan ljuset och kraften från sanningen och låt den jämföras med villfarelsen, för att avlägsna den. Detta kommer att göra ett starkt intryck på de uppriktiga bland motståndarna. De kommer att inse att de har blivit förda bakom ljuset, och att de som håller Guds bud inte är sådana som de påstås vara.

De som bekänner sig vara den levande Gudens tjänare måste, i stället för att bli upphöjda över bröderna, vara villiga att bli allas tjänare. De måste ha en vänlig och tillmötesgående anda. Om de begår felsteg, skall de vara redo att grundligt bekänna dem. Uppriktig och ärlig avsikt kan inte gälla som en ursäkt för att inte bekänna de fel som har begåtts. Bekännelsen av felstegen minskar inte församlingens förtroende för förkunnaren. I stället visar han ett gott föredöme. En bekännelsens anda kommer att

bli uppmuntrad i församlingen, och en behaglig enighet blir följden.

De som utger sig för att vara lärare skall vara mönsterbilder av gudsfruktan, ödmjukhet och anspråkslöshet samt äga en vänlig anda, för att vinna människor för Jesus och Bibelns sanningar. En Kristi förkunnare skall vara ren i sina samtal och handlingar. Han skall alltid tänka på att han förvaltar det inspirerade ordet - ord från den helige Guden. Han måste också hålla i minnet att han har blivit anförtrodd att vårda hjorden, och att han skall bära fram dess problem och be till Jesus för den, på samma sätt som Jesus bär oss fram inför Fadern.

Min uppmärksamhet riktades tillbaka till det forna Israels barn och jag såg hur rena och heliga helgedomens tjänare måste vara, eftersom deras arbete innebar att de kom i nära beröring med Gud. De som gjorde tjänst måste vara heliga, rena, och utan fläck, annars blev de förgjorda av Gud. Gud har inte förändrats. Han är lika helig, ren och noggrann som han alltid varit. De som bekänner sig vara Jesu förkunnare skall vara män med god erfarenhet och djup gudsfruktan. Då kan de alltid och på alla platser utöva ett heligt inflytande.

Jag har sett att tiden nu är inne för budbärarna att gå ut varhelst det finns en öppen dörr. Gud kommer att gå framför dem och öppna någras hjärtan till att höra. Verksamhet måste startas på nya fält, och var det än blir gjort vore det en god regel att, om det är möjligt, två och två bröder går ut tillsammans så att den ene kan stötta den andre. En plan lik den följande framställdes för mig: Det vore bra om två bröder gick ut tillsammans till de andligt mörkaste platserna där det finns mycket motstånd och där arbetet blir som mest ansträngande. De kan då med stark tro och gemensamma krafter förkunna sanningen för dem som lever i mörkret. Om de sedan kan utföra mer genom att var för sig gå till andra platser kan de göra det, men att de ändå under arbetet ofta träffas för att styrka varandra i tron. De kan då också rådgöra med varandra om de platser som öppnar sig för dem, och överväga vems gåvor behövs mest

och hur de på bästa sätt kan nå människors hjärtan. När de sedan skiljs åt har de fått nytt mod och förnyad kraft att möta motstånd och mörker, och kan med medkännande hjärtan arbeta för att frälsa förlorade människor.

Jag såg att Guds tjänare inte bör gå över samma fält gång på gång, utan i stället söka människor på nya platser. De som redan har grundats i sanningen bör inte längre kräva så mycket av deras insats. De förväntas kunna stå ensamma, och styrka andra i sin omgivning, under tiden som Guds budbärare besöker mörka och obearbetade platser. Där kan de i stället upplysa dem som ännu inte fått höra sanningen för vår tid.

Församlingens svårigheter

(Ur, Review and Herald, den 11aug. 1853.) Kära bröder och systrar: Eftersom villfarelsen gör snabba framsteg, borde vi sträva efter att vara vaksamma beträffande Guds verk och förstå den tid vi lever i. Jorden täcks av mörker och folken är inhöljda i ett tjockt töcken. Eftersom ett mörker av bedrägerier och villfarelser utbreder sig nästan överallt omkring oss, ankommer det på oss att skaka av oss dess dårskap och i stället leva nära Gud. Där kan vi få gudomliga strålar av ljus från Jesu person. Eftersom mörkret blir allt tätare och bedrägerierna tilltar, borde vi skaffa oss en grundligare kunskap om sanningen och vara beredda att stå upp för vår tro utifrån Skriften.

Vi måste helgas genom sanningen och vara helt överlämnade åt Gud. Då kan vi leva ut vår heliga bekännelse och Herren kan sända större ljus över oss, så att vi kan se ljuset i hans ljus och få styrka av hans kraft. Varje stund som vi inte är på vår vakt blir vi en måltavla för fiendens angrepp och står i fara att bli övervunna av mörkrets makter. Satan beordrar sina änglar att utnyttja varje tillfälle att besegra alla som de kan övervinna. De har i uppdrag att ta reda på den benägenhet att gå sina egna vägar, samt de invanda synder som de har vilka bekänner sig till sanningen, och inhölja dem i mörker så att de upphör att vara vaksamma. Syftet är att de skall vanhelga det verk de bekänner sig älska och förorsaka församlingen sorg. Dessa ovaksamma och vilseförda människor blir då alltmer

förmörkade, och himlens ljus tonar bort ifrån dem. De kan inte längre se sina invanda synder. Satan väver sitt nät runt omkring dem, och de blir fångade i hans snara.

Gud är vår styrka. Vi måste söka visdom och vägledning hos honom. Genom att hålla hans ära, församlingens bästa och våra egna själers frälsning för ögonen måste vi övervinna våra envetna och invanda synder. Dagligen bör vi sträva efter att vinna nya segrar. Vi måste lära oss att stå ensamma och vara helt beroende av Gud. Ju förr vi lär oss detta desto bättre. Var och en av oss bör lära känna sina egna brister, och sedan troget vara vaksam så att inte synden besestrar oss utan att vi i stället vinner seger över den. Då kan vi få tillit till Gud, och församlingen kan besparas stora problem.

Då Guds budbärare lämnar sina hem för att verka för människors frälsning, går mycket av deras tid åt till dem som i många år har varit med i sanningen, men fortfarande är svaga i tron. Det beror på att dessa utan orsak har tillåtit sig att slappna av och slutat vara på sin vakt. Ibland undrar jag om de inte också har lockat fienden till att fresta dem. De hamnar i någon obetydlig svårighet och prövning, och Guds tjänares tid tas i anspråk för att besöka dem. Dessa hålls sedan kvar i timmar och dagar, och deras själar blir betryckta och bedrövade av att höra på dessa små bekymmer och problem. Dessa förstoras varje gång så att de ser så allvarliga ut som möjlig, för att inte Guds tjänare skall tycka att de är för små för att bli uppmärksammade. I stället för att förlita sig på den hjälp de kan få av Herrens tjänare för att bli befriade från sina problem, borde de falla ned inför Gud och under fasta och bön hålla ut tills de är befriade från sina prövningar.

Några tycks tro att Gud har kallat sina tjänare ut på fältet för att endast tillmötesgå deras önsksningar och bära dem på sina armar. De anser att budbärarnas viktigaste uppgift är att hjälpa dem med obetydliga prövningar och svårigheter som de själva är orsaken till genom de att inte har använt sig av sitt förstånd. De har öppnat vägen för fienden och gett utlopp för en hård och kritisk anda gentemot människor runt omkring dem.

Men hur går det då med de hungriga fåren? De får svälta i brist på livets bröd. De som känner sanningen och har blivit befästa i den, men inte lyder den, hindrar budbärarna att utföra den uppgift på fältet som Gud har kallat dem till. Om de i stället lydde sanningen skulle de bespara sig många av dessa prövningar. På grund av dessa företeelser i församlingen blir Guds tjänare bedrövade och tappar modet. Ingen borde lägga ens en fjäder till deras börda utan alla borde tala uppmuntrande ord och genom trons bön hjälpa tjänarna. Hur mycket mera tid skulle inte dessa få om alla, som bekänner sig till sanningen, skulle se sig omkring och försöka hjälpa, i stället för att kräva så mycket hjälp för egen del? Som det nu är går Guds tjänare, genom att också bära på brödernas onödiga och självförvållade prövningar, in i mörka områden där sanningen ännu inte har blivit förkunnad, med en nedtyngd ande. Därmed berövas de den andliga kraft som krävs för de mörka platserna. Dessutom tvingas de möta motståndares otro och förutfattade meningar och även bli trampade på av somliga.

Hur mycket lättare skulle det inte vara att påverka hjärtan, och hur mycket mera kunde inte Gud bli förhärligad, om hans tjänare vore fria från missmod och prövningar så att de med frimodighet kunde framhålla sanningen i dess skönhet? De som har gjort sig skyldiga till att fordra så mycket arbete av Guds tjänare och belastat dem med problem som de själva skulle ha löst, kommer att få göra räkenskap hos Gud för all den tid och de medel som de har tagit i anspråk för att tillfredsställa sig själva, och därmed gjort fienden nöjd. De borde i stället ha ägnat sig åt att hjälpa sina bröder. De skulle aldrig låta sina svårigheter och prövningar belasta en hel sammankomst, eller vänta tills någon budbärare kommer och löser dem. De borde själva gå direkt till Gud för att reda ut sina problem, och sedan göra sig redo att stödja arbetarna när de kommer, i stället för att försvaga dem.

Församlingens hopp

Ur, Review and Herald, den 10 juni 1852

När jag på senare tid har sett mig omkring för att finna ödmjuka efterföljare till den

anspråkslöse och kärleksfulle Jesus, har jag fått söka länge. Många av dem som säger sig se fram mot Kristi snara ankomst har anpassat sig till denna världen och är mer intresserade av att få erkännande från sin omgivning än att få Guds ynnest. De har blivit kalla och formella precis som de, till namnet, kristna samfundet, som de ganska nyligen lämnade. De ord som talades till församlingen i Laodicea är en perfekt beskrivning av deras nuvarande tillstånd. (Upp. 3: 14-20). De är "varken kalla eller varma", utan "ljumma". Om de inte följer det "troigna och sannfärdiga vittnets" råd och med brinnande iver omvänder sig och tillägnar sig "guld som är luttrat i eld", "vita kläder" och "ögonsalva", kommer han att spy ut dem ur sin mun.

En stor del av dem som en gång fröjdade sig och ropade högt av glädje vid tanken på Herrens snara ankomst, är nu på samma nivå som världen och de kyrkosamfund som en gång hånade dem för att de trodde att Jesus skulle komma. Dessa inte bara hånade dem utan spred också ut alla sorters lögnar för att skapa fördomar mot dem och förstöra deras inflytande. Men numera, när det är någon som längtar efter den levande Guden och hungrar och törstar efter rättfärdighet - och Gud då låter denne känna sin kraft och tillfredsställer hans längtan genom att utgjuta sin kärlek i hans hjärta - om han då prisar och ärar Gud betraktas han ofta av dem som säger sig tro på Herrens snara ankomst, som vilseförd och hypnotiserad, eller besatt av en ond ande.

Många av dessa så kallade kristna klär sig, talar och uppför sig på samma sätt som världen. Den enda skillnaden mellan dem och världen är deras bekännelse. Trots att de utger sig för att vänta på Kristi återkomst, rör sig deras samtal enbart om jordiska ting och inte om himmelska. Men dessa som säger att de "väntar på Guds dag och påskyndar dess ankomst", "hur heligt och gudfruktigt skall ni då inte leva?" (2 Pet. 3:11, 12). "Och var och en som har detta hopp till honom renar sig, liksom han är ren" (1 Joh. 3:3). Det är uppenbart att många, som kallar sig adventister, mer ägnar sig åt att pryda sitt yttre för att se bra ut i världens ögon, än att

lära sig från Guds Ord hur de kan få hans bifall.

Hur skulle det se ut om vår älskade Jesus, vårt Exempel, skulle komma till dem och andra som kallar sig för kristna, på samma sätt som han gjorde vid sin första ankomst? Han föddes i en krubba. Följ honom genom hans liv och verksamhet. Han var en smärtornas man, och förtrogen med sorg. Dessa namnkristna skulle skämmas över den ödmjuka och anspråkslöse Frälsaren som bar en enkelt tillpassad klädnad, och som inte hade någon plats där han kunde vila sitt huvud. Hans fläckfria, självförnekade liv skulle döma dem. Hans heliga allvar skulle bli ett pinsamt hinder för deras lättsinniga och tomma skratt. Hans oförfälskade tal skulle lägga band på deras världsliga, äregiriga samtal. Hans framställning av den rena, genomträngande sanningen, skulle uppenbara deras verkliga karaktär, och de skulle vilja röja deras ödmjuka Exempel, den kärleksfulle Jesus, ur vägen så fort som möjligt. De skulle vara bland de första som försökte snärja honom i något av hans uttalanden, och ropa: "Korsfäst! Korsfäst!" (Joh. 19:6).

Låt oss följa Jesus då han i ödmjukhet red in i Jerusalem. Då "började hela skaran av lärjungar i sin glädje prisa Gud med hög röst för alla de kraftgärningar som de hade sett: 'Välsignad är han som kommer, konungen, i Herrens namn! Frid i himlen och ära i höjden!' Några fariséer i folkmassan sade då till honom: 'Mästare, säg åt dina lärjungar att tuga!' Han svarade: 'Jag säger er att om de tiger, kommer stenarna att ropa' " (Luk. 19:37-40.)

En stor del av dem som säger sig vänta på Kristus skulle vara lika raska som fariséerna att få tyst på lärjungarna. De skulle utan tvivel börja ropa: "Fanatism! Masshypnos! Masshypnos!". Och lärjungarna, som bredde ut sina kläder och palmkvistar på vägen, skulle betraktas som överspända och otyglade. Men Gud kommer att ha ett folk på jorden som inte är så kallt och dött att det inte kan prisa och ära honom. Han kommer att äras av några, och om de som är hans utvalda,

de som håller hans bud, är tysta kommer stenarna att ropa.

Jesus kommer tillbaka, men inte som han kom den första gången, som ett barn till Betlehem, och inte heller som när han red in i Jerusalem då lärjungarna hyllade Gud genom att med höga röster ropa, "Hosianna". Denna gång kommer han i Faderns härlighet. Hela änglaskaran kommer att lämna himlen och följa med honom på hans färd mot jorden. På samma sätt som de galileiska männen såg honom fara upp från Olivberget vid hans himmelsfärd, kommer hans väntande heliga förväntansfullt att se uppåt mot himlen då han kommer tillbaka. Då är det endast de heliga, de som helt har följt det ödmjuka Exemplet, som hänförda kommer att utbrista: "Se, här är vår Gud! Honom väntade vi på, han skall frälsa oss" (Jes. 25:9). De skall "förvandlas, i ett nu, på ett ögonblick, vid den sista basunens ljud" (1 Kor. 15:51, 52). Denna basun väcker också upp de heliga som har avsomnat och kallar fram dem från deras viloplats i jorden. Dessa är klädda i odödlig härlighet och ropar: "Seger! Seger över döden och graven!" De förvandlade heliga rycks sedan upp och tillsammans med änglarna möter de Herren i luften, för att aldrig mera skiljas från honom som de älskar.

Skall vi vara tysta när vi har ett sådant framtidsperspektiv med ett sådant underbart hopp, och en sådan återlösning som Kristus har betalt för oss med sitt eget blod? Skall vi inte i stället med hög röst lovprisa Gud såsom lärjungarna gjorde när Jesus red in i Jerusalem? Är inte vårt framtidsperspektiv långt underbarare än deras? Vem vågar då förbjuda oss att ära Gud, även med hög röst, när vi har ett sådant stort framtidshopp med odödlighet och fullt av härlighet? Vi har smakat den kommande världens krafter, och längtar efter mer. Hela min varelse ropar efter den levande Guden, och jag kommer inte att bli nöjd förrän jag är fylld med hela hans fullhet.

Förberedelse för Kristi ankomst.....

Ur, Review and Herald, den 17 feb 1853
Kära bröder och systrar! Tror vi av hela vårt hjärta att Kristus snart skall komma tillbaka,

och att vi nu har det allra sista budskapet av nåd som skall förkunnas för en skuldtyngd värld? Är vårt exempel vad det borde vara? Visar vi vår omgivning, genom våra ord och handlingar, att vi väntar på vår Herre och Frälsare, Jesus Kristus, han som skall förvandla våra av synden märkta kroppar och göra dem lika hans härlighetskropp? Jag är rädd att vi inte tror och förstår detta som vi borde. De som tror på de betydelsefulla sanningar som vi bekänner oss till, borde också visa det i sina liv. Det råder allt för mycket sökande efter nöjen och annat som drar uppmärksamheten till sig här i världen. Våra tankar tillåts att sysselsätta sig alltför mycket med kläder, och vi är alltför ofta inbegripna i lättsinniga och ytliga samtal. Detta är en förnekelse av vår bekännelse, eftersom vårt sinne inte är vänt mot himlen varifrån vi väntar vår Frälsare.

Änglarna vakar över och beskyddar oss. Men vi gör dem ofta ledsna genom att föra ytliga samtal med skämt och lustigheter, och även genom att sjunka ned i ett slött och likgiltigt tillstånd. Ibland anstränger vi oss för att övervinna detta och lyckas med det. Men om vi inte bibehåller denna seger, utan åter sjunker ner i samma slappa, likgiltiga tillstånd, oförmögna att utvärda frestelser och motstå fienden, kan vi inte hålla ut när vår tro, som är mer värdefull än guld, prövas. Vi lider då inte för Kristi verk, och gläds inte i motgången.

Det råder stor brist på kristen själsstyrka och att av princip tjäna Gud. Vi borde inte söka behaga och tillfredsställa det egna jaget, utan i stället ära och förhärliga Gud i allt vi säger och gör, och alltid ha hans ära för ögonen. Om vi lät våra hjärtan ta intryck av följande betydelsefulla ord och alltid kom ihåg dem, skulle vi inte så lätt falla för frestelsen och våra ord skulle bli få och väl övertänkta: "Han var genomborrad för våra överträdelsers skull, slagen för våra missgärningars skull. Straffet var lagt på honom för att vi skulle få frid, och genom hans sår är vi helade" (Jes. 53:5). "För varje onyttigt ord som människor talar, skall de stå till svars på domens dag" (Matt. 12:36). "Du är den Gud som ser mig" (1 Mos. 16:13).

Vi kan inte tänka på dessa betydelsefulla ord och minnas vad Jesus led för att vi arma syndare skulle få förlåtelse och bli återlösta åt Gud genom hans dyrbara blod, utan att känna ett heligt återhållande band på oss och en uppriktig önskan att lida för honom som plågades och utstod så mycket för oss. Om vi ständigt har detta i åtanke kommer det egna jaget med dess stolthet att bli ödmjukat och ersatt av ett barns enkelhet, vilket kommer att tåla tillrättavisning från andra. Då kommer vi inte längre att låta oss bli provocerade så lätt, och en självsvaldig anda kommer inte att behärska själen.

En sann kristens glädje och förnöjsamhet måste vara, och kommer också att vara i himlen. De längtandes själar som har fått en försmak av den kommande världen och fröjdat sig över den himmelska glädjen, kommer inte att vara nöjda med de jordiska tingen. Sådana själar kommer alltid att finna en uppgift att utföra på lediga stunder. Deras själar kommer att söka efter Gud. Där deras skatt är kommer deras hjärtan att vara, i innerlig kontakt med den Gud som de älskar och tillber. Deras nöje kommer att vara att tänka på sin skatt - den heliga Staden, den nyskapade jorden, deras eviga hem. När de ständigt tänker på det som är upphöjt, rent och heligt, kommer himlen närmare dem, och de känner den Helige Andes kraft. Detta får dem att vända sig mer och mer bort från världen, och deras tröst och största glädje blir de himmelska tingen och deras underbara hem där. Gud och himlens dragningskraft kommer sedan att bli så stark att ingenting kan dra deras sinnen bort från det stora målet att försäkra sig om själens frälsning samt att ära och förhärliga Gud.

När jag tänker på hur mycket som har gjorts för oss, för att hålla oss på rätt väg, vill jag utbrista: Vilken kärlek, vilken underbar kärlek Guds Son har till oss arma syndare! Skulle då vi vara likgiltiga och slöa när allt som kan göras har gjorts för vår frälsning? Hela himlen intresserar sig för oss. Vi borde vara ivriga och vakna för att ära, upphöja och tillbe den Högste. Kärlek och tacksamhet borde strömma ut från våra hjärtan till honom som har visat oss sådan kärlek och barmhärtighet.

Vi borde ära honom i våra liv, och genom rena, heliga ord och handlingar visa att vi är födda på nytt från ovan. Vi skulle visa att vårt hem inte är i den här världen. Vi är bara gäster och främlingar här, på väg till ett bättre land.

Många som bekänner Kristi namn och säger sig se fram mot hans snara ankomst, vet inte vad det vill säga att lida för Kristi skull. Nåden har inte tillåtits ödmjuka deras hjärtan och de har inte dött bort från det egna jaget, vilket ofta visar sig på olika sätt. Samtidigt talar de om att de har prövningar. Men den största orsaken till deras prövningar är deras okuvade hjärtan, vilket gör det egna jaget så känsligt att det ofta blir sårat. Om sådana kunde inse vad det vill säga att vara en ödmjuk Kristi efterföljare, en sann kristen, skulle de uppriktigt börja sträva efter att komma på rätt väg. De skulle först dö bort från det egna jaget, och sedan be outtröttligt och underkuva varje passion i hjärtat. Bröder, ge upp er självsäkerhet och egentillräcklighet, och följ det ödmjuka Exemplet. Tänk alltid på att Kristus är ert föredöme och att ni måste gå i hans fotspår. Se på Jesus, upphovet och fullkomnaren av vår tro, han som i stället för den glädje som väntade honom uthärdade korset, utan att bry sig om skammen. Han uthärdade fiendskapen från syndare. För våra synders skull blev han en gång det saktmodiga, slaktade Lammet: sargad, slagen, hemsökt och pinad.

Låt oss då med glädje lida något för Jesus skull. Låt oss dagligen korsfästa det egna jaget, och bli delaktiga av Kristi lidande här, så att vi kan bli delaktiga av hans härlighet, och bli krönta med ära, härlighet, odödlighet och ett evigt liv.

Trohet vid församlingsmöten

Herren har visat mig att sabbatshållare bör visa stort intresse för att regelbundet delta i möten och göra dem intressanta. Det finns ett stort behov av att mer intresse och energi visas i detta avseende. Alla skulle ha någonting att säga till Herrens ära, eftersom

de själva blir välsignade genom att göra det. En minnesbok skrivs om dem som inte försummar att komma tillsammans och ofta talar med varandra. Kvarlevan skall vinna seger genom Lammets blod och sitt vittnesbörds ord. Några förväntar sig att vinna seger uteslutande genom Lammets blod och utan några egna ansträngningar. Jag såg att Gud genom sin barmhärtighet har gett oss förmågan att tala. Vi har fått talförmågan, och vi är ansvariga inför honom för hur vi använder den. Vi borde förhärlika Gud genom vårt tal och till sanningens ära tala om hans oändliga nåd. På så sätt, på grund av Lammets blod, vinner vi seger genom våra ords vittnesbörd.

Vi bör inte sitta tysta när vi samlas. Bara de som kommer tillsammans för att tala om Herrens härlighet, ära och kraft blir ihågkomna av honom. På sådana kommer Herrens välsignelse att vila, och de skall bli styrkta. Om alla handlade som de borde skulle ingen dyrbar tid gå förlorad. Då behövdes inga anmärkningar göras om långa böner och förmaningsord. All tid skulle då användas till korta, tydliga vittnesbörd och böner. Be, tro och ta emot!

Det förekommer alltför många böner som inte är några böner, utan bara ett hån mot Herren. De är tomma önskningar utan något allvar bakom, och de tröttar änglarna och misshagar Gud. Vi måste först känna ett behov och därefter be Gud om det vi behöver i tron att han ger det till oss medan vi ännu ber. Då kommer vår tro att växa och förökas. Den svage blir styrkt, och de modlösa och förtvivlade får hjälp att se uppåt och tro på att Gud lönar alla dem som ihärdigt söker honom.

Några sitter tysta på mötena eftersom de inte har något nytt att berätta utan måste upprepa det de sagt förut om de skall tala. Jag såg att stolthet var orsaken till deras tystnad. Gud och änglarna hörde de heligas vittnesbörd och var både nöjda med och förhärligade av att det upprepades vecka efter vecka. Herren älskar enkelhet och ödmjukhet och det misshagar honom och bedrövar änglarna då de, som bekänner sig vara Guds arvingar och

Jesu medarvingar, låter dyrbar tid gå förlorad under deras möten.

Om bröderna och systrarna befann sig där de borde vara, skulle de inte sakna någonting att säga till Jesu ära, han som hängde på Golgatas kors för deras synders skull. Om de fick en djupare förståelse av den förnedring Gud utstod, när han gav sin ende älskade Son att dö som ett offer för våra synder och överträdelser och insåg de lidanden och den ångest Jesus utstod för att bereda den skyldiga människan en möjlighet att få förlåtelse och leva, då skulle de bli bättre förberedda att lovprisa och upphöja Jesus. Då skulle de inte kunna vara tysta, utan de skulle med tacksamhet tala om hans härlighet och kraft. Gjorde de detta skulle Guds välsignelse vila över dem. Även om samma berättelse upprepades skulle Gud bli förhärligad. Ängeln visade mig dem som oupphörligt, dag och natt, ropar: "Helig, helig, helig är Herren Gud, den Allsmäktige" (Upp. 4:8). Ängeln sade: "De fortsätter att upprepa detta, men ändå blir Gud ärad". Trots att vi kanske får upprepa vårt vittnesbörd gång på gång, blir Gud ärad. Det visar att vi inte är likgiltiga för hans godhet och nåd mot oss.

Jag såg att de namnkristna kyrkosamfunden har avfallit från tron. Kyla och död råder ibland dem. Om de rättade sig efter Guds Ord, skulle det göra dem ödmjuka. Men de sätter sig över Herrens verk. Det är förödmjukande för dem att upprepa samma enkla tal om Guds godhet när de kommer tillsammans. Därför försöker de finna någonting nytt, något märkvärdigt att säga och de anpassar sina ord precis efter det som människor behagar höra, och så lämnar Guds Ande dem. När vi följer Bibelns ödmjuka väg ska vi få uppleva att Guds Ande verkar. Men allt kommer att harmonisera väl om vi följer sanningens ödmjuka väg och gör oss helt beroende av Gud. Då finns det ingen fara för att onda änglar skall påverka oss. Det är när människor sätter sig över Guds Ande och går i egen kraft som Guds änglar upphör att beskydda dem, och de överlämnas till Satans skoningslösa behandling.

Det finns plikter nedlagda i Guds Ord som, när de efterföljs, bevarar Guds folk ödmjukt och avskilt från världen. De skall förhindra återfall till världen, som hos de namnkristna samfunden. Fottvagningen och Herrens nattvard bör praktiseras oftare. Jesus gav oss ett exempel, och uppmanade oss att göra som han hade gjort. Jag såg att hans exempel skall följas så noga som möjligt. Ändå har bröder och systrar inte handlat så förståndigt som de borde när det gäller fottvagning, vilket har förorsakat oordning. På nya platser bör denna förordning introduceras försiktigt och med omdöme, särskilt där människor inte är informerade om vår Herres exempel och undervisning i denna sak, eller där det finns fördomar mot den. Många uppriktiga människor har, genom tidigare förkunnare som de haft förtroende för, fått stora fördomar om denna tydliga plikt. Därför bör ämnet läggas fram för dem på ett lämpligt sätt och vid ett passande tillfälle.

Det förekommer inget exempel på att bröder har tvått systrars fötter i Ordet, men det finns ett tillfälle då systrar tvådde brödernas fötter. (Se Tillägg, s 110 "Herrens nattvard".) Maria tvådde Jesu fötter med sina tårar, och torkade dem med sitt hår. (Se också 1 Tim 5:9, 10). Jag såg att Herren hade påverkat systrar att två bröders fötter, och att det var i enlighet med evangeliets ordning. Alla bör handla förståndigt och inte göra fottvagningen till en omständig ceremoni.

Den heliga hälsningen, som aposteln Paulus talar om i Jesu Kristi evangelium, bör också betraktas i sitt rätta ljus. Det är en helig kyss. Den skall betraktas som ett tecken på gemenskap mellan kristna vänner när de skiljs, och möts igen efter veckor eller månader. I 1 Tess 5:26 säger Paulus: "Hälsa alla bröderna med en helig kyss!" I samma kapitel säger han: "Håll er borta från all slags ont!" (1 Tess. 5:22). Ingen kan misstolka en helig kyss om den ges vid en lämplig tid och på en lämplig plats.

Jag såg att fiendens starka kraft är riktad mot Guds verk, och att var och en som älskar sanningens sak borde ge den sina krafter och sin hjälp. De borde visa stort intresse för att

stötta dem som försvarar sanningen, så att de genom en ständig vaksamhet kan hålla fienden utanför. Alla skall stå förenade i verket som en man. Alla själens krafter och förmågor bör vara vakna, eftersom det som skall göras måste göras snart.

Därefter såg jag den tredje ängeln. Den ängel som var med mig sade: "Fruktansvärt är hans verk. Ohyggligt är hans uppdrag. Han är den ängel som skall skilja vetet från agnarna, och besegla eller binda ihop vetet i kärvar för det himmelska förrådshuset. Dessa ting skulle uppta hela vårt sinne och vår uppmärksamhet".

Till de oerfarna

Några, som jag lade märke till, har inte insett betydelsen av sanningen och dess verkan. De går efter stundens ingivelser eller upphetsning. De följer ofta sina känslor och tar ingen hänsyn till församlingsordningen. Sådana tycks anse att religion till största delen består av att åstadkomma högljudda yttringar. (Se Tillägg, s 111 "Högljudd utövning av gudstjänsten".) Några som just tagit emot sanningen i den tredje ängels budskap är färdiga att tillrättavisa och undervisa dem som i årtal har varit befästa i tron, och som fått lida för den och erfarit dess helgande kraft. De som har blivit så högfärdiga av fienden måste erfa sanningens helgande inflytande, och besinna den verklighet den fann dem var och en i - "eländig, beklagansvärd, fattig, blind och naken". När sanningen börjar rena dem och rensa bort deras slagg och skrot, vilken den helt visst gör om den tas emot i kärlek, skall den som detta stora verk görs för, inte längre tycka att han är "rik...har vunnit rikedom och behöver ingenting"..

De som bekänner sig till sanningen och anser sig veta allt om den innan de ens har lärt sig dess första grundsatser, och som uppträder som lärare för att tillrättavisa dem som i årtal har stått fasta i tron - visar tydligt att de inte har förstått sanningen eller erfarit någonting av dess verkan. Om de hade känt av något av den helgande kraften, skulle de bära rättfärdighetens fridsamma frukt och bli ödmjukade under dess härliga och mäktiga

inflytande. De skulle då bära frukt till Guds ära, och förstå vad sanningen har gjort för dem, och de skulle sätta andra högre än sig själva.

Jag såg att kvarlevan inte var beredd för det som skulle komma över jorden. En slöhet, som en dvala, tycktes vila över de flesta av dem som säger sig tro att vi har det sista budskapet. Ängeln som var med mig ropade med djupt allvar: ”Gör er redo, gör er redo, gör er redo! Herrens stränga vrede är snart här. Men ni är inte redo. Hans vrede kommer att utgjutas utan någon nåd, vilken den alltid förut var blandad med. Riv sönder era hjärtan och inte era kläder. Ett stort verk måste utföras för kvarlevan. Många av dem ägnar sig åt små prövningar”.

Ängeln sade vidare: ”Legioner av onda änglar finns omkring er och försöker omge er med sitt fruktansvärda mörker, så att ni skall bli insnärjda och fångade. Ni låter era sinnen alltför lätt ledas bort från uppgiften att förbereda er, och från de ytterst viktiga sanningarna som gäller för dessa sista dagar. Ni låter små prövningar uppta ert sinne och går in i minsta detalj för att förklara obetydliga svårigheter för att behaga den ene eller andre”. Samtal har dragit ut i timmar mellan berörda parter, och det är inte bara dessas tid som har blivit bortkastad. Även Guds tjänare har uppehållits för att lyssna på dessa parter vars hjärtan inte låtit sig påverkas av nåden. Om stolthet och själviskhet lades åt sidan, skulle det räcka med bara fem minuter för att lösa de flesta svårigheter. All den tid som gått åt till att rättfärdiga egot har misshagat Gud och gjort änglarna bedrövade. Jag såg att Gud inte böjer sig ned för att lyssna på långa försvarstal, och han vill inte heller att hans tjänare skall göra det och låta dyrbar tid gå förlorad. Tiden skulle i stället användas till att rycka själar ur elden och visa överträdarna att de är inne på fel väg.

Jag såg att Guds folk befinner sig på förtrollad mark, och att somliga har förlorat nästan all känsla för tidens korthet och själars värde. Högfärd har krupit in bland dem som håller sabbaten - en högfärd beträffande klädsel och uppträdande. Ängeln sade:

”Sabbatshållarna måste dö bort från det egna jaget, dö bort från stolthet och kärleken till andras gillande”.

Sanningen, den frälsande sanningen, måste föras ut till de hungrande människor som är i mörker. Jag såg att många bad att Gud skulle göra dem ödmjuka. Men om Gud skulle besvara deras böner, skulle det ske genom förfärliga saker i rättfärdighet. Det var deras egen skyldighet att ödmjuka sig. Jag såg att om självupphöjelse tilläts komma in skulle det med säkerhet leda själar på avvägar, och om det inte övervanns skulle det leda till deras undergång. När någon börjar bli märkvärdig i sina egna ögon och tror att han kan uträtta någonting, dras Guds Ande ifrån honom och han fortsätter i sin egen kraft tills han faller. Jag såg att en enda kristen, om han var på rätt väg, kunde sätta Guds arm i verksamhet, medan en hel hop tillsammans, om den var på fel väg, skulle vara svag och inte kunna göra någonting.

Många har okuvade och hårda hjärtan och tänker mera på sina egna små svårigheter och prövningar än på syndares själar. Om de hade Guds ära för ögonen skulle de känna medlidande för förlorade själar omkring dem. När de då insåg dessa förlorade människors tillstånd, skulle de ivrigt utöva sin tro på Gud och ge sitt stöd åt hans tjänare så att de frimodigt, men kärleksfullt, förkunnade sanningen och uppmanade själar att ta emot denna sanning innan nådens kärleksfulla röst dog bort. Ängeln sade: ”De som bekänner hans namn är inte beredda”. Jag såg de sju sista plågorna utgjutas över de ogudaktigas oskyddade huvuden. Då kommer de som har stått i vägen för dem att få höra syndarnas bittra förebråelser, och deras hjärtan kommer att tappa modet.

Ängeln sade: ”Ni har ägnat er åt småsaker och obetydliga prövningar - och som följd av det går syndare förlorade”. Gud är villig att verka för oss på våra möten, och han har behag i att verka. Men Satan säger: ”Jag skall hindra verksamheten”. Hans medarbetare säger: ”Bra”. Sanningens bekännare ägnar sig åt små prövningar och svårigheter som Satan har förstorat upp för dem, och tid går förlorad

som aldrig kan återkallas. Sanningens fiende har sett vår svaghet, Gud sörjer och Kristus såras. Satans avsikt är uppnådd, hans plan har lyckats och han jublar.

Självförnekelse

Jag såg att det finns en fara för att de heliga gör för stora förberedelser inför sammankomster. Dels lägger några ned allt för mycket möda på matlagning, och dels måste aptiten förnekas. Det finns en risk att somliga besöker mötena för ”brödet och fiskarnas skull”.

Jag såg att alla som tillfredsställer sitt begär genom den osunda tobaksrökningen, borde sluta med det och använda pengarna till något nyttigt. De som avstår från en eller annan njutning och i stället ger de pengar, som de tidigare använt på sin aptit till Herrens skattkammare, ger ett välbehagligt offer. Gud lägger märke till sådana offer, liksom han gjorde med änkans båda skärvar. Beloppet är kanske inte så stort, men om alla gjorde likadant skulle det märkas i skattkammaren. Om alla strävade efter att bli mer sparsamma när det gäller kläder, om de avstod från sådant som egentligen inte är nödvändigt - och om de slutade använda värdelösa och skadliga produkter, som te och kaffe, och gav det som detta kostade till Guds verk, skulle de få ännu fler välsignelser här och en belöning i himlen.

Men många tror att, eftersom Gud har gett dem medel, kan de leva i överflöd av mat och kläder. De inser inte att det är en dygd att förneka sig själv, när de har mer än nog. Sådana gör inga uppoffringar. Om de skulle leva lite enklare och ge till Guds verk för att främja utbredningen av sanningen, skulle det bli ett offer som Gud skulle komma ihåg när han en gång belönar varje människa efter gärningar.

Brist på vördnad

Jag såg att Guds namn skulle användas med vördnad och respekt. Orden Allsmäktige Gud sätts samman och används av somliga på ett likgiltigt och tanklöst sätt i bön, vilket misshagar Gud. De som gör det har varken en riktig uppfattning om Gud eller sanningen. Annars skulle de inte tala så respektlöst om

den store och fruktansvärde Guden som snart, på den yttersta dagen, skall döma dem. Ängeln sade: ”Sätt inte ihop dem, eftersom hans namn är fruktansvärt”. De som har insett Guds storhet och majestät tar hans namn på sina läppar med helig vördnad. Gud bor i ett ljus dit ingen kan komma. Ingen människa kan se honom och leva. Jag såg att detta missbruk måste förstås och rättas till innan församlingen kan få framgång.

Falska herdar

Jag har blivit visad att de falska herdarna var druckna, men inte av vin. De raglar, men inte av starka drycker. Guds sanning är förseglad för dem och de kan inte förstå den. När någon frågar dem vad den sjunde dagens sabbat är, om det är Bibelns sabbat eller inte, hänvisar de till fabler. Jag såg att dessa profeter var som rävar från ödemarken. De har inte ställt sig i öppningen där muren är nedriven, och har inte murat igen hålet så att Guds folk kan bestå i striden på Herrens dag. När någons intresse har väckts och han frågar de falska herdarna om sanningen, använder dessa det lättaste och enklaste sättet att nå sina syften för att tysta ned den som frågar. De kan till och med ändra sina egna ståndpunkter för att uppnå detta. Ljuset har en gång lyst för många av dessa herdar, men de ville inte veta av det utan har ändrat sina åsikter åtskilliga gånger för att kringgå sanningen. De har undvikit att komma fram till slutsatser, som de hade tvingats erkänna om de hållit fast vid sina tidigare åsikter. Sanningens kraft har rivit upp deras grundval, men i stället för att ta emot sanningen har de ställt sig på en annan plattform, som de inte ens själva varit nöjda med.

Jag såg att många av dessa herdar har förnekat Guds tidigare undervisning. De har förnekat och förkastat de underbara sanningar som de en gång energiskt försvarade, och har i stället snärjt in sig själva i hypnos och alla sorters förvillelser. Jag såg att de var druckna av lögn och ledde sin hjord i döden. Många av dessa motståndare till Guds sanning funderar ut onda anslag då de lagt sig på kvällen, och på dagarna genomför de sina elaka planer för att slå ned sanningen. De ersätta den med något nytt som skall

intressera folket, underhålla dem och avleda deras tankar från den dyrbara, största och viktigaste sanningen.

Jag såg att prästerna, som leder sin hjord till döden, snart skall bli hejdade i sin fruktansvärda framfart. Guds plågor kommer, men det kommer inte att vara tillräckligt att dessa falska herdar drabbas av en eller två plågor. Vid den tiden kommer Guds hand att sträckas ut i vrede och rättvisa och han kommer inte att dra den tillbaka igen förrän hans avsikt är fullbordad, inte förrän alla orätfärdiga på jorden är tillintetgjorda. Men innan dess skall dessa lejda präster ledas att tillbe vid de heligas fötter, och erkänna att det var dem Gud älskade, eftersom de höll fast vid sanningen och Guds bud.

De olika grupperna som bekänner sig tro på Kristi ankomst har var och en lite sanning, men Gud har gett alla dessa sanningar till sina barn som nu förbereds för Herrens dag. Han har också gett dem sanningar som ingen av dessa andra grupper känner till, och inte heller vill förstå. Sådana sanningar som är förseglade för dessa grupper har Gud gjort tillgängliga för dem som vill se och är beredda att förstå. Om Gud har något nytt ljus att förmedla, låter han sina älskade och utvalda förstå det utan att de behöver gå och bli upplysta genom att höra på dem som befinner sig i mörker och förvillelser.

Jag blev visad hur nödvändigt det är för dem som tror att vi har det sista nådefulla budskapet, att de håller sig skilda från dem som dagligen insuper nya villfarelser. Jag såg att varken unga eller gamla skulle besöka deras möten. Det är fel att på så sätt uppmuntra dem som lär ut människobud och villfarelser, vilka är som ett dödligt gift för själen. Inflytandet från sådana sammankomster är inte nyttigt. Om Gud har befriat oss från sådana villfarelser och sådant mörker, skall vi stå fasta i den frihet som han har kallat oss till, och glädja oss i sanningen. Gud är missnöjd med oss då vi går för att lyssna på villfarelser utan att vara tvungna att gå. Gud kan inte bevara oss om inte han har sänt oss till dessa möten där villoläror med viljans makt påtvingas folket. Änglarna

upphör att vaka över oss, och vi utlämnas åt fiendens skoningslösa behandling, att bli förmörkade och försvagade av honom och hans onda änglars makt, och så blir ljuset omkring oss besmittat med mörker.

Jag såg att vi har ingen tid att kasta bort genom att lyssna på fabler. Våra sinnen skulle inte avledas på det sättet, utan i stället vara upptagna med sanningen för vår tid. Vi borde söka visdom för att bättre förstå vår ståndpunkt så att vi, i ödmjukhet, från Bibeln kan ge ett skäl för vårt hopp. Då falska läror och farliga villfarelser påtvingas sinnet, kan det inte samtidigt ägna sig åt sanningen som skall förbereda Israels hus att bestå på Herrens dag.

Guds gåva till människor

Jag har blivit visad Guds stora kärlek och beskyddaregenskap genom att han gav sin Son att dö för att människan skulle kunna få förlåtelse och leva. Jag blev visad Adam och Eva som hade förmånen att se den underbara skönheten i Edens lustgård och som fick lov att äta av frukten från alla träd utom ett. Men ormen frestade Eva, och hon frestade sin man så att båda åt av det förbjudna trädet. De bröt mot Guds bud och blev syndare. Nyheten spreds i himlen, och varje harpa tystnade. Änglarna sörjde och fruktade för att Adam och Eva än en gång skulle sträcka ut sina händer och äta av livets träd, och på så sätt bli odödliga syndare. Men Gud sade att han skulle driva ut överträdnarna från lustgården, och bevaka vägen till livets träd med en kerub som vaktade den med ett flammande svärd. På så sätt kunde människan inte komma nära trädet och äta av dess frukt som förevigar odödlighet.

Sorg fyllde himlen då dess invånare insåg att människan var förlorad och att jorden, som Gud hade skapat, skulle fyllas av dödliga som var dömda till elände, sjukdom och död och att det inte fanns något sätt för överträdnarna att undkomma döden. Hela Adams familj måste dö. Sedan såg jag den underbare Jesus och lade märke till ett uttryck av medlidande

och sorg i hans ansikte. Strax såg jag honom närma sig det omåttligt starka ljuset som omgav Fadern.

Ängeln som följde mig sa, ”Han är upptagen i ett förtroligt samtal med sin Far”. Änglarna tycktes vara mycket oroliga under tiden som Jesus talade med sin Far. Tre gånger inneslöt han i det strålände ljuset från sin Far, och när han för tredje gången kom ut från Fadern kunde vi se hans person. Hans ansikte var lugnt, utan något spår av rådlöshet eller oro, och lyste så underbart att det inte finns ord att beskriva det. Sedan tillkännagav han för änglakören att en utväg hade beretts för den fallna människan, att han hade rådslagit med sin Far, och fått tillåtelse att ge sitt eget liv som lösen för mänskligheten, att bära deras synder och ta dödens straff på sig själv. På så sätt skulle en utväg öppnas genom vilken de på grund av hans blod kunde få förlåtelse för begångna synder och sedan genom lydnad föras tillbaka till den lustgård som de drivits ut ifrån. Då kunde de åter få tillgång till den härliga odödlighetsfrukten på livets träd som de nu hade förverkat sin rätt till.

Hela himlen fylldes då med en ousäglig glädje och den himmelska kören sjöng en sång i lovprisning och tillbedjan. De spelade på sina harpor och sjöng med en ton som var högre än någonsin, till den stora nåd och välvilja som Gud visat genom att ge sin högt älskade Son till att dö för en upprorisk mänsklighet. Sedan sjöng man lov och pris och tillbedjan för Jesu självförsakelse och offer, när han gick med på att lämna Faderns närhet och valde ett liv i lidande och ångest och till sist en neslig död, för att ge sitt liv för andra.

Ängeln sa, ”Tror ni att Fadern gav sin innerligt älskade Son utan kamp? O nej!” Även för himlens Gud var det en kamp om han skulle låta den skyldiga människan förgås eller ge sin älskade Son till att dö för dem. Änglarna var så angelägna om människans frälsning att det fanns några bland dem som kunde tänka sig att offra sin härlighet och ge sitt liv för den förlorade människan. Men ängeln som följde mig sa att det skulle inte förändra någonting. Överträdelsen var så stor

att en ängels liv inte kunde betala skulden. Inget annat än Guds Sons medling och död skulle kunna betala den stora skulden och rädda den förlorade människan från ett liv i hopplös sorg och elände.

Men den uppgift som änglarna fått var att färdas upp och ner med en härlighetens styrkande balsam som kunde ge lindring åt Guds Son i hans lidande här på jorden. De betjänade Jesus. Deras uppgift var också att vakta och hålla dem som var föremål för nåden borta från de onda änglarna och från det mörker som Satan hela tiden försökte omge dem med. Jag såg att det var omöjligt för Gud att ändra sin lag för att rädda den förlorade döende mänskligheten - därför tillät han sin älskade Son att dö för människornas överträdelser.

Andliga gåvor

Inledning av R F Cottrell

Svar på invändningar. Profetians gåva visade sig i församlingen under den judiska förbundsordningen. Även om den försvann under några århundraden på grund av församlingens fördärvade tillstånd, visade den sig åter igen i slutet av dess förbundsordning för att uppenbara Messias. Sakarias, Johannes döparens fader, ”blev uppfylld av helige Ande och profeterade”. Simeon, en rättfärdig och from man som ”väntade på Israels tröst”, kom genom Andens ledning till templet och profeterade om Jesus som ”ett ljus, som skall uppenbaras för hedningarna, och en härlighet, som skall givas åt ditt folk Israel”. Anna, en profetissa, ”talade om honom till alla dem som väntade på förlossningen för Jerusalem”. Men ingen profet var större än Johannes döparen. Gud hade utvalt honom att, för Israel, presentera ”Guds Lamm som borttager världens synd”.

Den kristna tidsåldern började med Andens utgjutelse. Och en mängd olika andliga gåvor visade sig bland de troende. Dessa gåvor var så rikliga att Paulus kunde säga till församlingen i Korint: ”hos var och en

uppenbarar sig Anden så att det blir till nytta" (1Kor. 12:7). Detta gäller åt var och en i församlingen, inte åt var och en i världen, som många har tillämpat bibel texten.

Efter det stora avfallet från tron har dessa gåvor sällan visat sig. Det är förmodligen orsaken till att kristna bekännare i allmänhet tror att gåvorna var begränsade till den första församlingens tid. Men beror det inte i stället på församlingens villfarelser och otro att dessa gåvor har upphört? När Guds folk åter igen når upp till den första församlingens tro i liv och lära, vilket det skall göra genom att Guds bud och Jesu tro förkunnas, kommer inte "särilaregnet" då att på nytt frambringa gåvorna? Logiskt sett skall vi förvänta oss det. Trots avfallen under den judiska tidsåldern, började och slutade den med särskilda uppenbarelser av Guds Ande. Det är ologiskt att anta att den kristna tidsåldern, vars ljus i förhållande till den förra tidsåldern, är som solens i jämförelse med månens svaga strålar, skulle börja i härlighet och sluta i dunkel. Om det var nödvändigt med ett särskilt verk av Anden för att bereda ett folk för Kristi första ankomst, hur mycket nödvändigare är det inte då för att bereda Guds folk hans andra ankomst, i synnerhet då den yttersta tidens faror skulle sakna motstycke i historien. Falska profeter skulle ha makt att göra stora tecken och under. De skulle till och med, om det var möjligt, vilseleda även de utvalda. Men låt oss se vad Skriften säger:

"Och han sade till dem: "Gå ut i hela världen och predika evangelium för hela skapelsen. Den som tror och blir döpt skall bli frälst, men den som inte tror skall bli fördömd. Tecken skall följa dem som tror detta. I mitt namn skall de driva ut onda andar. De skall tala med nya tungor. De skall ta ormar i händerna, och om de dricker något dödligt gift skall det inte skada dem. De skall lägga händerna på sjuka, och de skall bli friska" (Mark. 16:15-18).

Campbells översättning säger: "Dessa mirakulösa krafter skall åtfölja de troende". Andens gåvor var inte begränsade till apostlarna, utan sträckte sig till de troende.

Vem får dem? De som tror. För hur länge? Det finns ingen begränsning. Löftet följer parallellt med det stora uppdraget att predika evangelium och det sträcker sig till den siste som tar emot det.

Motsägande invändningar

Man invänder att denna hjälp endast blev lovad apostlarna och dem som kom till tro genom deras förkunnelse. Man menar att de fullbordade uppdraget, upprättade evangeliet, och att gåvorna upphörde med den generationen. Men evangelierna har en annan uppfattning: "Gå därför ut och gör alla folk till lärjungar! Döp dem i Faderns och Sonens och den helige Andes namn och lär dem att hålla allt vad jag har befallt er. Och se, jag är med er alla dagar intill tidens slut" (Matt. 28:19, 20).

Att evangeliets förkunnelse, enligt detta uppdrag, inte upphörde med den apostoliska församlingen bevisas av löftet: "Jag är med eder alla dagar intill tidens slut". Jesus sade inte: Jag är med er apostlar överallt, ända till jordens ände, utan jag är med er alla dagar intill tidens ände. Man kan inte säga att detta syftade på den judiska förvaltningen, eftersom den upphörde vid korset. Jag drar därför den slutsatsen att förkunnelsen och tron på det ursprungliga evangeliet alltid kommer att åtföljas av samma andliga hjälp. Apostlarnas uppdrag tillhör den kristna tidsåldern och omfattar denna i sin helhet. Följaktligen förlorades gåvorna endast på grund av avfallet, och kommer att återuppväckas då den ursprungliga tron i liv och lära väcks till liv.

1 Kor 12:28 upplyser oss om att Gud har gett församlingen vissa andliga gåvor. I avsaknad av bibliska bevis för att han har tagit dem tillbaka eller avskaffat dem, måste vi dra slutsatsen att avsikten var att de skulle finnas kvar. Var finns då beviset för att de har upphört? Det finns i det kapitel där den "judiska sabbaten" avskaffades och den "kristna" sabbaten infördes - ett kapitel där Laglöshetens hemlighet och Laglöshetens människa (2 Tess. 2) omnämns med sin verksamhet. Men den som har invändningar påstår att han har bibliska bevis för att

gåvorna skulle upphöra och att bevisen finns i följande text:

”Kärleken upphör aldrig. Men profetiorna skall upphöra och tungomålstalen skall tystna och kunskapen skall förgå. Ty vi förstår till en del och profeterar till en del, men när det fullkomliga kommer, skall det förgå som är till en del. När jag var barn, talade jag som ett barn, tänkte jag som ett barn, och förstod jag som ett barn. Men sedan jag blivit man, har jag lagt bort det barnsliga. Nu ser vi en gåtfull spegelbild, men då skall vi se ansikte mot ansikte. Nu förstår jag endast till en del, men då skall jag känna fullkomligt, liksom jag själv har blivit fullkomligt känd. Nu består tron, hoppet och kärleken, dessa tre, men störst av dem är kärleken” (1 Kor. 13:8-13).

Denna text säger att de andliga gåvorna skall upphöra, och med dem även tron och hoppet. Men när skall de upphöra? Vi ser fortfarande fram emot den tid då: Hoppet skall förvandlas till en lycklig verklighet, tron till åskådning, och bönen till lovprisning”.

De skall upphöra när det som är fullkomligt kommer, då vi inte längre ser på ett dunkelt sätt som genom en spegel, utan ansikte mot ansikte. Denna fullkomliga dag, då de rättfärdiga blir fullkomnade och själva får känna som de har blivit kända, hör fortfarande framtiden till. Det är sant att när den syndiga människan hade blivit vuxen hade hon lagt bort sådana ”barnsliga ting” som profetians gåva, tala andra språk, kunskap, och även tron, hoppet och kärleken. Men det finns inget i texten som säger att Gud skulle ta bort gåvorna som han har gett församlingen, innan hennes tro och hopp hade förverkligats eller innan odödlighetens obeskrivliga härlighet skulle överglänsa de mest lysande uttryck för andlig kraft och kunskap som någonsin har förekommit i detta dödliga tillstånd.

Den invändning som stöder sig på 2 Tim 3:17, vilken några har lagt fram som ett starkt argument, förtjänar endast en anmärkning i förbigående. Om Paulus, när han skrev att Skriften skulle göra ” gudsmänniskan... fullt färdig, väl rustad för varje god gärning”, menade att ingenting mer skulle bli skrivet

genom inspiration, varför lade han då, vid samma tillfälle, mera text till denna Skrift? Åtminstone borde han ha lagt undan sin penna när denna mening var skriven. Och varför skrev Johannes, trettio år senare, Uppenbarelseboken? Den boken innehåller också en text som brukar citeras för att ta bort de andliga gåvorna:

”För var och en som hör profetians ord i denna bok betyder jag: Om någon lägger något till dessa ord skall Gud på honom lägga de plågor som det är skrivet om i denna bok. Och om någon tar bort något från de ord som står i denna profetias bok, skall Gud ta ifrån honom hans del i livets träd och i den heliga staden, som det står skrivet om i denna bok” (Upp. 22:18, 19).

Från denna text hävdas det att Gud som tidigare på olika sätt hade talat till fäderna och profeterna, och vid början av evangeliets dagar hade talat genom Jesus och apostlarna därmed högtidligt lovade att aldrig mer tala till människan på det sättet. Därför påstås alla profetior efter den tiden vara falska. Det hävdas att de kanoniskt inspirerade böckerna avslutades i och med ovanstående bok. Men om det var fallet, varför skrev då Johannes sitt evangelium i Efesus efter hemkomsten från Patmos? Eftersom han gjorde det lade han ju till ytterligare profetisk text till den som han hade skrivit på Patmos. Det är bevisligen så att varningen att lägga till och ta ifrån något, uteslutande gäller Uppenbarelseboken såsom den kom från aposteln hand. För övrigt har ingen människa rätt att varken lägga till eller dra ifrån något från någon av de böcker som är inspirerade av Gud.

Lade Johannes något till Daniels profetia då han skrev Uppenbarelseboken? Inte alls. En profet har ingen rätta att ändra på Guds ord, men Johannes syner bekräftade Daniels profetior och gav mycket mera ljus i tillägg till de ämnen som Daniel hade introducerat. Jag drar därför slutsatsen att Herren inte har förbundit sig själv att vara tyst, utan är ännu fri att tala. Därför är det alltid mitt hjärtas önskan: Tala Herre genom vem Du vill. Din tjänare hör.

Försöket att från Skriften bevisa att de andliga gåvorna har upphört har visat sig totalt misslyckat. Då dödsrikets portar inte har förmått omsluta församlingen, eftersom Gud ännu har ett folk i världen, måste vi förvänta oss att de andliga gåvorna skall utvecklas i anknytning till den tredje ängelns budskap. Det är ett budskap som kommer att leda församlingen tillbaka till apostolisk grund, och i sanning göra den till ljus - inte till mörker - i världen.

Måttstocken för en sann profet.....

Bibeln varnar oss på förhand mot de falska profeter som skall uppträda i den yttersta tiden, och ger oss vägledning om hur vi skall pröva deras lära för att urskilja om den är sann eller falsk. Den stora måttstocken är Guds lag, med vilken både profetens moraliska karaktär och hans uttalanden skall prövas. Om inget sant profeterande skulle förekomma i de yttersta dagarna, hur mycket lättare skulle det inte ha varit att påvisa det och därmed undanröja alla möjligheter för bedrägeri? I stället ger Bibeln oss en regel, efter vilken vi skall pröva profeterandet, som om det skall finnas såväl sant som falskt.

Jesaja har en profetia om vår tids välkända andliga fenomen. Lagen framhålls som den regel, genom vilken dessa andar skall prövas: "Till lagen och till vittnesbördet. Om de inte talar i överensstämmelse med dessa ord, är det på grund av att det inte finns något ljus i dem" (Jes. 8:19, 20, KJV).

Varför skulle det stå, "om de inte talar", om det samtidigt inte skulle finnas någon sann andlig manifestation eller profeterande? Jesus säger: "Akta er för de falska profeterna... På deras frukt skall ni känna igen dem" (Matt. 7:15, 16).

Detta är en del av Bergspredikan, och alla kan se att Jesu uttalande har en allmän tillämpning på församlingen under hela den evangeliska tidsåldern. Falska profeter skall kännas igen på sin frukt, med andra ord, genom sin moraliska karaktär. Den enda måttstock efter vilken vi kan fastställa om det är god eller dålig frukt är Guds lag. På det sättet förs vi tillbaka till lagen och till

vittnesbördet. Sanna profeter skall inte bara tala enligt detta ord, de skall också leva efter det. Den som talar och lever så vågar jag inte fördöma.

Ett särskilt kännetecken på falska profeter har alltid varit att de har syner om fred. De säger: "Allt står väl till, och ingen fara är på färde", (1 Tess. 5:3) (1917) då fördärvet plötsligt kommer över dem. De sanna profeterna däremot, fördömer synden utan fruktan och varnar för den kommande vreden.

Profetior som står i motsats till Ordets klara och bestämda uttalanden, skall förkastas. Det är vad Frälsaren undervisade sina om lärjungar då han varnade dem beträffande på vilket sätt han skulle komma tillbaka. Då Jesus i lärjungarnas åsyn for upp till himlen, sade änglarna uttryckligen att denne samme Jesus skulle komma tillbaka på samma sätt som de hade sett honom fara upp till himlen. Därför sade Jesus då han hänvisade till de falska profeternas verksamhet i de yttersta dagarna: "Om de alltså säger till er: Han är i öknen, så gå inte dit, eller: Han är i de inre rummen, så tro det inte" (Matt.24:26).

Av alla sanna profeter krävs det att de erkänner hans synliga ankomst från himlen. Varför sade inte Jesus i stället att de skulle förkasta alla profetior eftersom det inte skulle komma fler sanna profeter?

Upphörde gåvorna för? 1900 år sedan?

I Ef. 4:10-13 står det: "Han som steg ner är också den som steg upp över alla himlar för att uppfylla allt.

Och han gav några till apostlar, andra till profeter, andra till evangelister och andra till herdar och lärare.

De skulle utrusta de heliga till att utföra sin tjänst att bygga upp Kristi kropp, tills vi alla når fram till enheten i tron och i kunskapen om Guds Son, till ett sådant mått av manlig mognad att vi blir helt uppfyllda av Kristus" (Ef. 4:10-13).

När Jesus for upp i höjden gav han församlingen gåvor. Bland dessa nämns

apostlar, profeter, evangelister, herdar och lärare. Avsikten med dessa gåvor var att de skulle fullkomna de heliga i enhet och kunskap. Några som gör anspråk på att vara herdar och lärare i dag påstår att dessa gåvors syfte uppnåddes för arton hundra år sedan, och därför har upphört. Men varför avstår de då inte själva från sina titlar som "herdar" och "lärare"? Om tjänsten som profet, genom denna text, begränsar sig till den ursprungliga församlingen så är också evangelister och alla andra ämbeten begränsade dit. Texten gör ingen åtskillnad på gåvorna.

Låt oss resonera en stund om detta. Alla dessa gåvor gavs åt de heliga för att fullkomna dem i enhet, kunskap och ande. En tid upplevde också den första församlingen denna enighet tack vare gåvornas inflytande: "Skaran av dem som trodde var ett hjärta och en själ". Och en naturlig följd av denna enighet verkar ha varit att, "med stor kraft frambar apostlarna vittnesbördet om Herren Jesu uppståndelse, och stor nåd var över alla" (Apg. 4:31-33).

Hur önskvärt skulle inte ett sådant tillstånd vara nu! Men avfallet med sina splittrande och ödeläggande verkningar förstörde skönheten i den rena församlingen och klädde den i säckväv. Följden blev splittring och förvirring. Aldrig har det varit en sådan mångfald av trosuppfattningar inom kristenheten som i vår tid. Om gåvorna var nödvändiga för att bevara enheten i den första församlingen, hur mycket mer nödvändiga är de då inte idag för att återupprätta enheten! I profetiorna finns det överflödande bevis för att Guds avsikt är att ena församlingen i den yttersta tiden. Vi är försäkrade om att väktarna med egna ögon skall se när Herren återupprättar Sion, och att i ändens tid skall "de förståndiga förstå". Då detta sker skall det finnas en enighet i tron bland alla dem som Gud räknar till de förståndiga, eftersom de som verkligen förstår saken rätt nödvändigtvis måste ha samma uppfattning. Vad annat kan åstadkomma denna enhet utom gåvorna som blev givna för detta ändamål?

Med anledning av vad som här är sagt är det uppenbart att uppfyllelsen av församlingens

fullkomliga tillstånd ännu ligger i framtiden. Som en följd av ett sådant konstaterande har gåvorna ännu inte fullbordat sitt syfte. Brevet till Efesierna skrevs år 64 e Kr, ca två år innan Paulus skrev till Timoteus att han hade gjort sig beredd för att offras och att tiden för hans bortgång närmade sig. Avfallets smitta spred sig nu i församlingen, eftersom Paulus tio år tidigare i sitt andra brev till tessalonikerna hade sagt att "laglöshetens hemlighet" redan var verksam. Blodtörstiga vargar var på väg att tränga in i församlingen och de skulle inte skona hjorden. Församlingen gick inte framåt mot den fullkomliga enheten som var förutsagd enligt bibeltexten, utan höll på att slitas sönder i partier och förvirras av oenighet. Detta kände aposteln till och därför måste han ha sett bortom det stora avfallet till tiden då kvarlevan av Guds folk skulle samlas ihop, då han sade: "tills vi alla når fram till enheten i tron" (Ef. 4:13). Följaktligen har gåvorna som gavs åt församlingen ännu inte fullbordat sitt syfte.

Tillståndet vid tidens ände
"Släck inte Anden. Förakta inte profetior, men pröva allt, behåll det goda" (1 Tess. 5:19-21).

Paulus kommer in på frågan om Herrens andra ankomst i detta brev. Sedan beskriver han de icke troendes tillstånd, hur de vid den tiden säger; "allt står väl till, och ingen fara är på färde", medan Herrens dag är nära och fördärvet plötsligt drabbar dem som en tjuv om natten. Med hänsyn till detta uppmanar han församlingen att hålla sig vaken, nykter och uppmärksam. Bland de förmaningar som ges finns också de som ovan har citerats: "Släck inte Anden", osv. Några anser att dessa tre verser inte har något samband med varandra till sitt innehåll, men de har ett naturligt samband i det sammanhang där de står. Den som "släcker Anden" kommer att förakta profetiskt tal, eftersom det är Andens naturliga frukt: "jag skall utgjuta min Ande över allt kött. Era söner och era döttrar skall profetera, era gamla män skall ha drömmar, era unga män skall se syner" (Joel 2:28). Uttrycket, "pröva allt", är begränsat till det ämne som vi här studerar, nämligen profeterandet. Vi uppmanas att pröva andarna

genom de regler som Gud har gett i sitt Ord. Andliga bedrägerier och falska profeter överflödar i vår tid, och utan tvivel har denna bibeltext en särskild tillämpning nu. Lägga märke till att aposteln inte uppmanar till att förkasta allt, utan pröva allt och behålla det som är gott.

”Och det skall ske därefter att jag skall utgjuta min Ande över allt kött. Era söner och era döttrar skall profetera, era gamla män skall ha drömmar, era unga män skall se syner. Också över tjänare och tjänarinnor skall jag i de dagarna utgjuta min Ande. Och jag skall låta tecken synas på himlen och på jorden: blod, eld och rökpelare. Solen skall vändas i mörker och månen i blod, innan HERRENS dag kommer, den stora och fruktansvärda. Och det skall ske att var och en som åkallar HERRENS namn skall bli frälst. Ty på Sions berg och i Jerusalem skall det finnas en räddad skara så som HERREN har sagt, bland kvarlevan som HERREN kallar” (Joel 2:28-32).

Denna profetia i Joels bok talar om den Helige Andes utgjutelse i den yttersta tiden. Andens utgjutelse var alltså inte fullbordad då evangeliet började utbredas. Det framstår tydligt genom de under i himlen och på jorden som presenteras i denna bibeltext, som skulle förebåda ”Herrens dag...den stora och fruktansvärda”. Trots att dessa tecken har inträffat ligger ”Herrens dag” ännu i framtiden. Hela den evangeliska tidsåldern kan kallas de yttersta dagarna, men att säga att alla dessa dagar tillhör en tid för nitton hundra år sedan är orimligt. De sträcker sig till Herrens dag, då kvarlevan av Guds folk befrias: ”Ty på Sions berg och i Jerusalem skall det finnas en räddad skara så som HERREN har sagt, bland kvarlevan som HERREN kallar”.

Denna kvarleva som skall leva mitt under de tecken och under som inleder Herrens dag är utan tvekan den kvarleva, ”de övriga av hennes barn, ” som det står talas om i Upp 12:17, och som är den sista generationen av församlingen på jorden. ”I sitt raseri mot kvinnan gick draken bort för att strida mot de övriga av hennes barn, mot dem som lyder

Guds bud och håller fast vid Jesu vittnesbörd”.

Kvarlevan av den evangeliska församlingen skall ha Andens gåvor, och mot dem som tillhör denna kvarleva skall det föras krig, eftersom de ”lyder Guds bud och håller fast vid Jesu vittnesbörd” (Upp 12:17).

Uppenbarelseboken 19:10 (RF) förklarar att Jesu vittnesbörd är ”profetians ande”. Ängeln sade: ”Jag är medtjänare till dig och dina bröder, de som har Jesu vittnesbörd. I Upp 22:9 upprepar ängeln i huvudsak detsamma: ”Jag är tjänare liksom du och dina bröder profeterna”. Genom att jämföra dessa texter förstår vi bättre innebörden av uttrycket: ”Jesu vittnesbörd är profetians Ande”.

Men Jesu vittnesbörd innefattar också alla andra Andens gåvor. Paulus säger: ”Jag tackar alltid min Gud för er, för den Guds nåd som ni har fått i Kristus Jesus. Ty i honom har ni blivit rika på allt, i fråga om allt tal och all insikt, eftersom Kristi vittnesbörd har fått stadigt fäste hos er. Därför saknar ni inte någon nådegåva, medan ni väntar på vår Herre Jesu Kristi uppenbarelse” (1 Kor. 1:4-7, KJV).

Jesu vittnesbörd blev förankrat i församlingen i Korint, och vad blev resultatet? Denna församling saknade ingen nådegåva. Är då inte vi berättigade till att dra den slutsatsen att när kvarlevan är fullständigt förankrad i Jesu vittnesbörd, kommer den inte att sakna någon av Andens gåvor under sin väntan på Herren Jesu Kristi återkomst?
R F Cottrell

R F Cottrell som har skrivit denna inledning har grundat sig på King James Version, som översatt ”kärlek” i detta kapitel till ”charity”. Denna sociala kärlek saknades i hög grad i Korints församling varför Paulus skriver och uppmanar dem till den. Den grundar sig på principer snarare än på känslor. Tron, hoppet och denna kärlek är drivkraften till det som räknats upp tidigare i texten. KJV har översatt den sista versen: ”And now abideth”, dvs. nu, i detta livet, består tron, hoppet och kärleken (den sociala). Agape (gr.), som charity är översatt från, har dock även en vidare betydelse. Det är den kärlek som ger sitt liv för andra - en kärlek som är gudomlig och skall bestå genom evigheten (v 8). Övers. anm.

Andliga gåvor -utdrag från tidiga skrifter Satans fall

Satan var en gång en hedrad ängel i himlen, som stod närmast Kristus i rang. Hans ansiktsuttryck var, precis som de andra änglarnas, milt och utstrålade lycka. Hans panna var hög och bred och gav intryck av stor intelligens. Hans gestalt var fullkomlig och hans hållning ädel och majestätisk. Men när Gud sade till sin Son: ”Låt oss göra människor till vår avbild” (1 Mos. 1:26), blev Satan avundsjuk på Jesus. Han hade själv velat bli rådfrågad beträffande människans skapelse. På grund av att han inte tillfrågades, uppfylldes han av missunnsamhet, avund och hat. Han ville vara den som fick de högsta hedersbetygelserna i himlen, näst efter Gud.

Fram till nu hade det rått ordning och harmoni i himlen och fullkomlig samklang med Guds regering. Det var den största synd att göra uppror mot hans förordningar och vilja. Hela himlen tycktes vara i rörelse. Änglarna samlades i grupper, och varje division anfördes av en överordnad ängel som förde kommandot. Satan, som ville upphöja sig själv, och som vägrade att underordna sig Jesu auktoritet, antydde tvivel mot Guds regering. Vissa av änglarna sympatiserade med Satan i hans uppror, medan andra kraftigt försvarade Guds ära och vishet genom att ge sin Son auktoritet. Det uppstod en tvist bland änglarna. Satan och hans anhängare försökte omforma Guds regering. De ville tränga in i hans outgrundliga visdom, för att få veta varför han upphöjde Jesus och utrustade honom med en sådan obegränsad maktbefogenhet. De gjorde uppror mot Sonens auktoritet. Hela himmelens härskara sammankallades för att träda fram inför Fadern för att få varje sak avgjord. Det blev då beslutat att Satan skulle förvisas från himlen tillsammans med alla de änglar som hade anslutit sig till honom i upproret. Nu uppstod en strid i himlen. Änglar kämpade på båda sidor i striden. Satan ville besegra Guds Son och dem som hade underordnat sig hans

vilja, men de goda och trogna änglarna fick övertaget, och Satan drevs ut från himlen tillsammans med sina anhängare.

Efter att Satan och de som föll med honom blivit utestängda från himlen, insåg han att han för alltid hade förlorat dess renhet och härlighet. Då ångrade han sig och ville åter igen få tillträde till himlen. Han var villig att ta sin rätta plats, eller vilken annan position som helst som blev honom tilldelad. Men, nej - himlen fick inte utsättas för en så stor risk. Hela himlen skulle kunna fördäras om han fick komma tillbaka, eftersom synden hade sitt ursprung i honom, och upprorets frö fanns inom honom. Både Satan och hans anhängare grät och bönföll om att återfå Guds ynnest. Men deras synd - deras hat, missunnsamhet och avund - hade varit så stor att Gud inte kunde utplåna den. Den måste få bli kvar för att få sin slutliga bestraffning.

När Satan helt förstod att det inte fanns någon möjlighet för honom att åter finna nåd inför Gud, började hans hat och illvilja visa sig. Han rådgjorde med sina änglar och en plan utarbetades för att fortsätta bekämpa Guds regering.

När Adam och Eva placerades i den vackra lustgården, planerade Satan att fördärva dem. Men om detta lyckliga par lydde Gud fanns det ingenting som kunde beröva dem deras glädje. Satan kunde inte utöva sin makt över dem om de inte först var olydiga mot Gud och förlorade hans ynnest. Någon sorts plan måste därför utformas för att leda dem till olydnad, så att de skulle ådra sig Guds missnöje och på så sätt mera direkt komma under Satans och hans änglars inflytande. Det beslöts att Satan skulle ta på sig en annan skepnad och ge sken av att han intresserade sig för människans bästa. Han måste misstänkliggöra Guds trovärdighet och uppväcka tvivel om Gud verkligen menade vad han sade. Sedan måste han väcka människornas nyfikenhet och leda dem till att försöka tränga in i Guds outgrundliga planer - just det brott som Satan hade gjort sig skyldig till - och få dem att försöka fundera ut orsaken till varför Gud hade gjort en inskränkning beträffande kunskapens träd.

Människans fall

Heliga änglar besökte ofta Edens lustgård och gav Adam och Eva undervisning om deras uppgift. De talade också med dem om Satans uppror och fall och varnade dem för honom. Änglarna uppmanade dem att vara försiktiga, så de inte kom bort ifrån varandra under sina sysslor, eftersom de då kunde komma i kontakt med denne fallne upprorsmakare. De uppmuntrade dem också att noga följa de anvisningar som Gud hade gett dem. Bara genom att vara fullkomligt lydiga kunde de vara säkra. Då hade denne fallne fiende ingen makt över dem.

Satan började med att bearbeta Eva för att fresta henne till olydnad. Det första misstaget hon gjorde var att avlägsna sig från sin man, och nästa var att komma i närheten av det förbjudna trädet. Därefter lyssnade hon på frestaren, och vågade till och med tvivla på vad Gud hade sagt: ”Den dag du äter av det skall du döden dö” (1 Mos. 2:17). Hon tänkte att kanske Herren ändå inte menade vad han hade sagt. Så hon tog risken och räckte ut sin hand, tog av frukten och åt. Den var inbjudande att se på och härlig att äta. Sedan blev hon misstänksam mot Gud för att han skulle ha undanhållit något som faktiskt var till deras bästa. Hon bjöd också sin man att äta av frukten och därmed frestade hon honom. Hon berättade för Adam allt som ormen hade sagt och uttryckte sin förvåning över att han kunde tala.

Jag såg ett sorgset uttryck sprida sig över Adams ansikte. Han såg ut att vara överraskad och rädd, och det verkade pågå en strid i hans sinne. Han var säker på att fienden, som de hade blivit varnade för, hade varit där och att hans hustru måste dö. De måste skiljas. Men hans kärlek till Eva var stark, och i djupaste förtvivlan beslöt han sig för att dela hennes öde. Han grep frukten och åt den hastigt. Satan triumferade. Han hade gjort uppror i himlen och vunnit anhängare som älskade honom och deltog i upproret. Han hade fallit och dragit med sig andra i fallet. Nu hade han frestat kvinnan att misstro Gud. Han hade fått

hennes att försöka tränga in i Guds visdom och sätta sig in i hans allvisa planer. Satan visste att kvinnan inte skulle falla ensam. På grund av sin kärlek till Eva överträdde Adam Guds bud och föll med henne.

Nyheten om människans fall spreds genom himlen. Varje harpa tystnade. I sin sorg kastade änglarna av sig sina kronor. Hela himlen var i rörelse. Ett rådsmöte hölls för att besluta om vad som måste göras med det skyldiga paret. Änglarna fruktade att de skulle sträcka ut sina händer och äta av frukten på livets träd, och därigenom bli odödliga syndare. Men Gud sade att han skulle driva ut överträdarna från lustgården. Änglar fick omedelbart i uppdrag att bevaka vägen till livets träd. Satans plan var, att Adam och Eva skulle vara olydiga mot Gud, bli utsatta för hans missnöje och sedan äta av livets träd, så att de skulle leva för evigt i synd och olydnad. På så sätt skulle synden bli förevigad. Men heliga änglar sändes för att driva ut paret ur lustgården och blockera vägen till livets träd. Var och en av dessa mäktiga änglar hade i sin högra hand någonting som liknade ett glimmande svärd.

Då triumferade Satan. Genom sitt fall hade han förorsakat andra lidande. Han hade blivit utestängd från himlen och de hade blivit utestängda från Paradiset.

Frälsningsplanen

Sorg fyllde himlen, när dess invånare insåg att människan var förlorad. Jorden som Gud hade skapat skulle fyllas av dödliga människor som var dömda till elände, sjukdom och död. Överträdarna kunde inte undgå döden och hela Adams släkte måste dö. Jag fick se den underbara Jesus och lade märke till ett uttryck av medlidande och sorg i hans ansikte. Strax därefter såg jag honom närma sig det obeskrivligt klara ljuset som omgav Fadern. Min ledsagande ängel berättade att han hade ett förtroligt samtal med sin Fader. Spänningen bland änglarna verkade vara intensiv medan Jesus var tillsammans med sin Fader. Tre gånger blev

han omsluten av Faderns underbara ljus, och när han kom från Fadern den tredje gången kunde vi se hans person. Hans ansiktsuttryck var lugnt och fritt från all oro och ovisshet. Det sken av en godhet och en älskvardhet som inte kan beskrivas i ord.

Sedan meddelade han änglaskaran att en utväg hade beretts för den förlorade människan. Han berättade att han hade vädjat till sin Fader och hade erbjudit sig att ge sitt eget liv som lösen för människosläktet. Han skulle bära deras synder och ta deras dödsdom på sig för att de skulle få förlåtelse. Genom hans blods förtjänster, och lydnad för Guds lag, kunde de få Guds nåd, komma tillbaka till den underbara lustgården och äta av frukten från livets träd.

Till en början kunde inte änglarna glädjas, eftersom deras Anförare inte undanhöll någonting för dem utan öppet presenterade frälsningsplanen. Jesus berättade att han skulle stå mellan sin Faders vrede och den skyldiga människan, och att han skulle få utstå orättfärdighet och förakt. Dessutom skulle bara ett fåtal ta emot honom som Guds Son. Nästan alla skulle hata och förkasta honom.

Han skulle lämna all sin härlighet i himlen och komma till jorden som en människa. Han skulle ödmjuka sig själv som en människa, och genom egen erfarenhet skulle han lära känna de olika frestelser som människan kunde drabbas av, så att han kunde hjälpa dem som skulle bli frestade. När hans mission som lärare var fullbordad, skulle han överlämnas i människors händer och utstå nästan varje grymhet och lidande som Satan och hans änglar kunde inspirera onda människor att utföra.

Han skulle utsättas för den grymmaste död genom att bli upphängd mellan himmel och jord som en förbrytare. I timmar skulle han lida ohyggliga kval, som inte ens änglarna kunde bevittna, utan de skulle dölja sina ansikten för denna syn. Det var inte endast kroppsliga plågor som han skulle utstå, utan även mentala lidanden, som de kroppsliga plågorna inte på något vis kunde jämföras

med. Tyngden av hela världens synd skulle vila på honom. Han berättade att han skulle dö, men uppstå igen på tredje dagen. Sedan skulle han fara upp till sin Fader i himlen för att medla för den egensinniga och skyldiga människan.

Änglarna kastade sig ned inför honom och erbjöd sina egna liv. Jesus sade att en ängels liv inte kunde betala skulden, men genom hans död skulle många bli frälsta. Hans liv var det enda som Fadern kunde acceptera som lösen för människan.

Jesus berättade också för dem att de skulle få en del att utföra genom att vara hos honom och vid olika tillfällen styrka honom, eftersom han skulle ta på sig människans fallna natur och hans kraft skulle inte ens nå upp till deras. De skulle bli vittnen till hans förödmjukelse och stora lidanden, och när de bevittnade detta och människornas hat mot honom, skulle de gripas av de djupaste känslor och i sin kärlek till honom skulle de vilja gripa in och befria honom från sina mördare. Men de skulle inte få gå emellan och hindra någonting de fick bevittna, och de skulle få en uppgift att utföra vid hans uppståndelse. Frälsningsplanen var utformad och Fadern hade accepterat den.

Med helig sorg tröstade och uppmuntrade Jesus änglarna. Han berättade att genom sin död skulle många bli återlösta och få vara med honom, och att den som hade makt över döden skulle utplånas. Fadern skulle överlämna kungligt välde och makt över alla riken under himlen till honom, vilka han skulle regera över genom evigheten. Satan och syndare skulle tillintetgöras och aldrig mer väcka oro i himlen eller på den nya, renade jorden. Jesus uppmanade den himmelska härskaran att samtycka till den plan som hans Fader hade godkänt och glädjas åt att människan, genom hans död, kunde återupprättas och åter igen få åtnjuta Guds ynnest och himmelsk glädje.

Efter detta uppstod glädje, en obeskrivlig glädje, som fyllde himlen och den himmelska härskaran stämde upp en lovsång. De rörde vid sina harpor och sjöng en högre ton än

tidigare på grund av den stora nåd och kärlek Gud visade genom att utge sin innerligt Älskade för att dö för det upproriska släktet. Jesu blev prisad och ärad för sitt självförnekande offer, eftersom han villigt avstod från Faderns närhet i utbyte mot ett liv i lidande och kval samt en förnedrande död för att kunna ge liv åt andra.

Ängeln sade: ”Tror du att Fadern uppoffrade sin innerligt älskade Son utan kamp? Å nej. Även för himlens Gud var det en kamp, om han skulle låta den skyldiga människan förgås, eller låta sin älskade Son dö för henne”. Änglar var så intresserade av människans frälsning, att det bland dem fanns sådana som var villiga att lämna sin härlighet och ge sina liv för förlorade människor. Men den ängel som var med mig sade: ”Det skulle inte vara till någon nytta. Överträdelsen var så stor, att en ängels liv inte skulle kunna betala skulden. Ingenting förutom Guds Sons död och förböner kunde betala skulden och frälsa den förlorade människan från hopplös sorg och elände”.

Men änglarna fick sig tilldelat uppgiften att fara upp och ned från himlen med stärkande balsam från härlighetens rike för att trösta Guds Son i hans lidanden. De skulle också bevaka och bevara dem som hade tagit emot nåden från de onda änglarna och Satans mörker, vilket han ständigt omgav dem med. Jag såg att det var omöjligt för Gud att ändra sin lag för att frälsa den fördärvade och förlorade människan. Därför tillät han sin älskade Son att dö för människans överträdelser.

Satan glädde sig åter igen med sina änglar över att han, genom att ha orsakat människans fall, hade lyckats få ned Guds Son från sin upphöjda ställning. Han sade till sina änglar att när Jesus tar på sig människans fallna natur, kan han besegra honom och förhindra att frälsningsplanen blir genomförd.

Jag fick se Satan sådan han en gång hade varit, en lycklig och upphöjd ängel. Sedan såg jag hur han är nu. Han hade fortfarande en kunglig gestalt. Hans drag var ännu ädla, eftersom han är en ängel, fastän fallen. Men

hans ansiktsuttryck präglas av bekymmer, umbäranden, olycka, illvilja, hat, intriger, falskhet och all slags ont. Jag lade särskilt märke till hans panna, som en gång uttryckte mycket ädla drag. Jag såg att han hängett sig åt det onda så länge, att varje god egenskap var förstörd och varje ont karaktärsdrag hade utvecklats. Hans ögon var lömska och listiga och starkt genomträngande. Hans kropp var stor, men hullet hängde slapt i hans ansikte och på hans händer. När jag såg honom vilade han sin haka i vänster hand. Han tycktes vara försjunken i djupa funderingar. Ett leende, fullt av satanisk slughet och ondska, kunde ses i hans ansikte, vilket fick mig att bäva. Detta leende visar han alltid innan han har gripit ett byte, och när han har fångat det i sin snara blir leendet fasansfullt.

Kristi första ankomst

Jag blev förd tillbaka till den tid, när Jesus tog på sig människans natur, förnedrade sig själv som människa och uthärdade Satans frestelser.

Hans födelse saknade all världslig prakt. Han föddes i ett stall och lades i en krubba. Ändå blev han mycket mer ärad vid sin födelse än någon annan människa. Änglar från himlen underrättade herdarna om Jesu ankomst, och ljus och härlighet från Gud följde deras vittnesbörd. Den himmelska härskaran spelade på sina harpor och ärade Gud. Jublande förebådade de Guds Sons ankomst till en fallen värld för att utföra återlösningens verket. Genom hans död skulle människan få frid, lycka och evigt liv. Gud hedrade sin Sons ankomst och änglarna tillbad honom.

Guds änglar svävade över platsen där Jesus döptes, och den Helige Ande sänkte sig ner i en duvas skepnad och lyste på honom. Medan folkets uppmärksamhet var fäst på honom i förundran, hördes Faderns röst från himlen säga: ”Denne är min Son, den Älskade. I honom har jag min glädje” (Matt. 3:17).

Johannes var inte säker på att det var Frälsaren som kom för att bli döpt av honom i Jordan, men Gud hade lovat honom ett tecken genom vilket han skulle känna igen Guds Lamm. Tecknet var den himmelska duvan som vilade över Jesus och Guds härlighets sken som omstrålade honom. Johannes pekade på Jesus och ropade med hög röst: ”Se Guds Lamm, som tar bort världens synd!” (Joh. 1:29).

Johannes underrättade sina lärjungar om att Jesus var den utlovade Messias, världens Frälsare. Eftersom Johannes verksamhet led mot sitt slut, uppmanade han sina lärjungar att rikta sin uppmärksamhet på Jesus och följa honom som den store Läraren.

Johannes liv var fyllt av bedrövelse och självförnekelse. Han förebådade Kristi första ankomst, men fick inte se hans underverk och glädja sig över den kraft som han utövade. När Jesus skulle börja sin verksamhet som lärare, visste Johannes att han själv måste dö. Hans röst hördes sällan, utom i ödemarken. Han levde ensam. Han stannade inte i sin faders familj, för att glädja sig åt gemenskapen med den, utan lämnade den för att kunna utföra sitt uppdrag. Stora folkskaror lämnade de hektiska städerna och byarna för att gå ut i ödemarken och lyssna på den märklige profeten. Johannes satte yxan till roten på trädet. Han tillrättavisade synd utan rädsla för följderna och förberedde vägen för Guds Lamm.

Herodes blev påverkad av Johannes kraftfulla och skarpa vittnesbörd. Djupt intresserad frågade han vad han måste göra för att bli hans lärjunge. Johannes kände till att han tänkte gifta sig med sin brors hustru medan brodern ännu levde, och troget gjorde han klart för Herodes att det var olagligt. Men Herodes ville inte göra några uppoffringar. Han gifte sig med broderns hustru, och genom hennes påverkan greps Johannes och låstes in i fängelse. Herodes hade emellertid för avsikt att befria honom. Medan Johannes satt inspärrad fick han, genom sina lärjungar, höra om Jesus mäktiga gärningar. Han kunde inte själv lyssna till Jesu underbara ord, men lärjungarna berättade om dem och tröstade

honom med det de hade hört. Men snart blev Johannes halshuggen genom Herodes hustrus inflytande.

Jag såg att den mest oansenlige av Jesu lärjungar, som såg de under han gjorde och hörde hans trösterika ord, var större än Johannes döparen. Det innebar att de var mer upphöjda och ärade och hade mer glädje i sina liv.

Johannes kom i Elias ande och kraft för att förkunna Jesu första ankomst. Min uppmärksamhet riktades ned genom tiderna till de yttersta dagarna och jag såg att Johannes representerade dem som, i Elias ande och kraft, skulle förkunna vredens dag och Jesu andra ankomst.

Efter sitt dop i Jordan fördes Jesus av Anden ut i ödemarken för att frestas av Djävulen. Den Helige Ande hade förberett Kristus för dessa särskilt svåra frestelser. I fyrtio dagar frestades han av Satan, och under den tiden åt han ingenting. Allt omkring honom var så obehagligt, att den mänskliga naturen ryggade tillbaka. Han levde bland vilda djur och Djävulen i en övergiven, ödlig trakt. Guds Son blev blek och utmärglad av fastan och lidandet, men hans väg var utstakad och han måste fullfölja det verk han kom för att utföra.

Eftersom Guds Son hade utblottat sig själv och blivit en människa, utnyttjade Satan hans lidanden och gjorde förberedelser för att ansätta honom med många frestelser, i förhoppning att vinna seger över honom. Satan kom med följande frestelse: ”Är du Guds Son, så befall, att den här stenen blir bröd” (Luk. 4:3). Han försökte förmå Jesus att använda sin gudomliga makt och därmed bevisa att han var Messias. Jesus svarade lugnt: ”Det står skrivet: Människan lever inte bara av bröd utan varje ord som utgår från Guds mun” (Matt. 4:4).

Satan försökte få igång en diskussion med Jesus om han var Guds Son eller inte. Han pekade på Jesu svaga, plågade tillstånd och skröt om att han var starkare än honom. Men de ord som hade uttalats från himlen: ”Denne är min Son, den Älskade. I honom har jag min

glädje” (Matt. 3:17), var tillräckliga för att uppehålla Jesus genom alla hans lidanden. Jag såg att det inte ingick i Jesus uppgift att övertyga Satan om sin makt, eller visa honom att han var världens Frälsare. Satan hade tillräckliga bevis för Guds Söns upphöjda ställning och auktoritet. Hans ovilja att erkänna Kristi auktoritet hade stängt honom ute från himlen.

För att visa sin makt förde Satan Jesus högst upp på tempelmuren i Jerusalem och frestade honom att bevisa att han var Guds Son genom att kasta sig ned från den svindlande höjden. Satan citerade de inspirerade orden: ”Det står ju skrivet: Han skall ge sina änglar befallning om dig, och de skall bära dig på händerna, så att du inte stöter din fot mot någon sten” (Matt. 4:6). Men Jesus svarade honom: ”Det står också skrivet: Du skall inte fresta Herren, din Gud” (Matt. 4:7). Satan ville få Jesus att missbruka Faderns nåd genom att riskera sitt liv innan han hade fullbordat sin mission. Han hade hoppats att frälsningsplanen skulle misslyckas, men planen var för fast grundad för att Satan skulle kunna fördärva eller rubba den.

Kristus är ett föredöme för alla kristna. När de frestas eller då deras rättigheter ifrågasätts, skall de bära det med tålamod. De skall inte känna att de har rätt att be Herren visa sin makt så att de kan vinna seger över sina fiender, om inte Gud direkt kan bli ärad och förhärligad genom detta. Om Jesus hade kastat sig ned från templet murar hade det inte förhärligat Gud, eftersom ingen utom Satan och Guds änglar hade blivit vittnen till det. Att förevisa Herrens makt för sin bittraste fiende skulle betraktats som att fresta Gud. Det skulle ha varit att ge efter för honom som Jesus kom för att besegra.

”Därefter tog djävulen honom upp på ett mycket högt berg och visade honom alla riken i världen och deras härlighet. Och han sade: ’Allt detta vill jag ge dig, om du faller ner och tillber mig’. Då sade Jesus till honom: ’Gå bort, Satan! Ty det står skrivet: Herren, din Gud, skall du tillbe, och endast honom skall du tjäna’ ” (Matt. 4: 8-10).

Satan framställde världens riken för Jesus i deras mest tilldragande färger. Om han där bara ville falla ned och tillbe honom skulle han erbjuda sig att överlämna sina krav på att besitta jorden. Om frälsningsplanen skulle bli genomförd och Jesus skulle dö för att återlösa människan, visste Satan att hans makt skulle begränsas och till slut bli tagen ifrån honom, och att han skulle bli krossad. Därför hade han planerat att, om möjligt, förhindra det stora verk som hade blivit påbörjat av Guds Son. Om återlösningen för människan skulle misslyckas, kunde Satan behålla det rike han gjorde anspråk på. Han smickrade sig själv med att, om han lyckades, skulle han regera i opposition mot himlens Gud.

Satan jublade när Jesus lade ifrån sig sin makt och härlighet och lämnade himlen. Han trodde att han nu hade Guds Son i sin makt. Det heliga paret i Eden hade varit så lätt att fresta att han därför hoppades att även besegra Guds Son med sin sataniska makt och list. Därigenom skulle han rädda sitt eget liv och rike. Om han kunde fresta Jesus att göra avsteg från sin Faders vilja, så skulle syftet vara uppnått. Men Jesus mötte Frestaren med tillrättavisningen: ”Gå bort, Satan!” Han skulle bara tillbe sin Fader.

Satan påstod att jordens riken tillhörde honom och antydde för Jesus att allt hans lidande kunde besparas honom. Han behövde inte dö för att få denna världens riken. Om han ville tillbe honom skulle han få alla jordens riken och äran att regera över dem. Men Jesus var orubblig. Han visste att den tid skulle komma när han, genom sitt eget liv, skulle återlösa riket från Satan och att, efter ännu en tid, allt i himlen och på jorden skulle underställas honom. Han valde ett liv i lidande och en fasanfull död, vilket var den väg hans Fader hade fastställt för att han skulle bli en laglig arvtagare till jordens riken, och få dem som en evig egendom. Satan skulle också bli överlämnad i hans händer för att förintas genom döden och aldrig mer plåga Jesus och de heliga i härligheten.

Kristi verksamhet

Efter att Satan hade avslutat sina frestelser, lämnade han Jesus en tid. Änglarna gjorde nu i ordning mat åt Frälsaren i ödemarken, styrkte honom och Faderns välsignelse vilade över honom. Satan hade misslyckats med sina svåraste frestelser. Ändå såg han fram mot den tid i Jesu verksamhet, då han vid olika tillfällen skulle pröva sin list på honom. Han hoppades fortfarande övervinna Jesus genom att hetsa upp dem som inte skulle ta emot honom, så att de skulle hata och försöka tillintetgöra honom. Satan höll ett särskilt rådslag med sina änglar. De var besvikna och rasande över att de inte hade förmått någonting mot Guds Son. De bestämde att de måste bli ännu listigare och använda sin makt till det yttersta för att inspirera till otro i människors sinnen i Jesu egen nation med tanke på att han skulle vara denna världens Frälsare, och på så sätt få Jesus att tappa modet i sin verksamhet. Oavsett hur noggranna judarna skulle vara med sina ceremonier och offer, om de bara kunde hållas blinda för profetiorna och tro att Messias skulle uppträda som en mäktig världslig kung, så skulle de ledas att förakta och förkasta Jesus.

Jag såg att Satan och hans änglar var flitigt sysselsatta med att inspirera människor till otro, hat och förakt under hela Kristi verksamhet. Ofta blev folket rasande när Jesus uttalade någon skarp sanning som tillrättavisade deras synd. Satan och hans änglar försökte driva dem till att döda Guds Son. Mer än en gång tog de upp stenar för att kasta på honom, men änglarna beskyddade honom och förde honom bort från den rasande folkmassan till en trygg plats. Åter igen, när en tydlig sanning kom från hans heliga läppar, grep folkmassan Jesus och drog iväg honom till kanten av ett berg i avsikt att kasta ned honom. Men då strid uppstod bland dem om vad de skulle göra med honom, skymde änglarna honom ännu en gång för deras ögon, och han gick sin väg rakt igenom folkhopen.

Satan hoppades fortfarande att den mäktiga frälsningsplanen skulle misslyckas. Han använde all sin makt för att göra människorna

hårda och väcka bittra känslor mot Jesus. Han hoppades att så få skulle ta emot Jesus som Guds Son, att han skulle anse sitt lidande och offer vara för stort för ett så litet antal. Men jag såg att om det bara hade varit två som skulle tagit emot honom som Guds Son och trott på honom för sin frälsning, så skulle han ha genomfört planen.

Jesus började sin verksamhet med att bryta Satans makt över de lidande. Han återställde hälsan för den sjuke, gav den blinde sin syn, botade den lame och gav dem orsak att hoppa av glädje och förhårliga Gud. Han botade dem som i åratal hade varit svaga och bundna av Satans grymma makt. De klena, ängsliga och missmodiga tröstade han med vänliga ord. De kraftlösa och lidande, som Satan höll fast i triumf, vred Jesus ur hans grepp och gav dem kroppslig hälsa, stor glädje och lycka. Han uppväckte döda till liv och dessa förhårligade Gud för hans mäktiga uppenbarelser av sin makt. För alla som trodde på honom verkade han med stor kraft.

Kristi liv var fyllt av välvilliga ord, goda gärningar, medlidande och kärlek. Han var alltid villig att lyssna på och hjälpa de sörjande som kom till honom. Mängder av människor bar i sig själva bevis på hans gudomliga makt. Likväl var det många som, efter att han utfört sina goda gärningar, skämdes över den ödmjuka men ändå mäktige läraren. Eftersom ledarna inte trodde på Jesus, ville inte heller folket acceptera honom. Han var en sorgens människa och var förtrogen med lidande. De stod inte ut med att bli ledda av hans rena, självförnekande liv. De ville njuta av den ära som världen ger. Ändå var det många som följde Guds Son, lyssnade på hans undervisning och fröjdade sig över hans ord som kom så behagligt från hans mun. Hans ord var fulla av betydelse, men ändå var de så enkla att den okunnigaste kunde förstå dem.

Satan och hans änglar gjorde judarna blinda, förmörkade deras förstånd och hetsade upp folkets ledare och härskare till att ta Frälsarens liv. Andra sändes ut för att hämta Jesus, men när de kom fram till den plats där han uppehöll sig, blev de slagna av förundran.

De såg honom vara full av medlidande och sympati då han bevitnade mänskligt elände. De hörde honom med kärlek och ömhet tala uppmuntrande ord till de svaga och lidande. De hörde honom också, med en auktoritär röst, tillrättavisa Satan och befalla honom att släppa hans fångar fria. De lyssnade fångslat till de vishetens ord som han talade, och kunde inte förmå sig att gripa honom. De återvände till prästerna och ledarna utan Jesus. När dessa frågade: ”Varför har ni inte fört hit honom?” berättade de om de underverk de hade sett, de heliga visdomsorden, kärleken och kunskapen de hört och sade som avslutning: ”Aldrig har någon människa talat som han” (Joh. 7:45, 46).

Översteprästerna beskyllde dem då för att de också hade blivit vilseledda, och några av befälhavarna skämdes över att de inte hade tagit fast honom. Prästerna frågade hånfullt om någon av ledarna hade trott på honom. Jag såg att många av domarna och ledarna trodde på honom, men att Satan hindrade dem från att erkänna det. De fruktade mer för att bli klandrade av människor än de fruktade Gud.

Än så länge hade Satans hat och list inte gjort frälsningsplanen om intet. Tiden för avslutningen av det verk Jesus kom till världen för att utföra närmade sig. Satan och hans änglar rådslag tillsammans och beslutade att intala Kristi egen nation att hetsigt ropa efter hans blod och hoppa grymheter och förakt över honom. De hoppades att Jesus skulle bli förbittrad över en sådan behandling och inte lyckas bibehålla sin ödmjukhet och sitt tålamod.

Under tiden som Satan utformade sina planer, började Jesus försiktigt berätta för lärjungarna om de lidanden han måste gå igenom - att han skulle bli korsfäst och att han skulle uppstå på tredje dagen. Men deras förstånd tycktes var fördunklade och de kunde inte fatta vad han sade till dem.

Kristi förklaring

Lärjungarnas tro blev i hög grad styrkt vid Kristi förklaring då de tilläts se hans härlighet och höra rösten från himlen som intygade hans gudomliga natur. Gud valde att ge Jesu efterföljare starka bevis på att han var den utlovade Messias, för att de i sin bittra sorg och besvikelse vid hans korsfästelse inte helt skulle kasta bort sin tillförsikt. Vid förklaringen sände Herren Mose och Elia för att tala med Jesus om hans lidande och död. I stället för att sända änglar som skulle tala med hans Son, valde Gud sådana som själva hade gått igenom prövningar på jorden.

Elia hade vandrat med Gud. Hans verksamhet hade varit plågsam och prövande, eftersom Herren genom honom hade tillrättaviserat Israels synder. Elia var Guds profet, men ändå tvingades han fly från plats till plats för att rädda sitt liv. Hans egen nation jagade honom som ett vilt djur för att döda honom. Men Gud förvandlade Elia, och änglar förde honom i härlighet och triumf till himlen.

Mose var större än någon som hade levt före honom. Han hade blivit högt ärad av Gud och hade förmånen att tala med Herren ansikte mot ansikte som en människa talar med en vän. Han fick lov att se det starka ljus och den obeskrivliga härlighet som omstrålar Fadern. Genom Mose befriade Herren Israels barn från Egyptens trældom. Mose var en medlare för sitt folk, och stod ofta mellan dem och Guds vrede. När Herrens vrede blev kraftigt upptänd mot Israel för deras otro, klagan och allvarliga synder, blev Moses kärlek till dem prövad. Gud hade för avsikt att utplåna dem och i stället göra en mäktig nation av Moses avkomma. Men Mose visade sin kärlek till Israel genom sin allvarliga vädjan till Gud för deras räknig. I sin nöd bad han Gud att vända sig bort från sin starka vrede och förlåta Israel - eller stryka hans namn ur sin bok.

När Israel klagade mot Gud och Mose för att de inte kunde få tag på något vatten, anklagade de Mose för att ha lett dem ut i öknen för att döda dem och deras barn. Gud

hörde deras klagande och bad Mose att tala till klippan, så folket fick vatten. Men Mose slog på klippan i vrede och tog själv åt sig äran. Israels barns ständiga egensinne och klagande hade förorsakat honom den intensivaste sorg. Ett litet ögonblick glömde Mose hur stort tålamod Herren haft med dem, och att det inte var mot honom deras klagande riktades, utan mot Gud. Mose hade bara tänkt på sig själv, hur djupt orättvist han hade blivit behandlad och den otacksamhet de visade i gengäld för hans djupa kärlek till dem.

Det var Guds plan att ofta föra sitt folk in i svårigheter och sedan, i deras nödsituation, befria dem genom sin makt för att de skulle förstå hans kärlek och omtanke om dem och på så sätt skulle ledas att tjäna och ära honom. Men Mose hade misslyckats att ära Gud och upphöja hans namn inför folket så att de kunde förhärliga honom. På grund av det drog han själv över sig Herrens missnöje.

När Mose kom ned från berget med de två stentavlorna och såg Israel tillbe guldkalven, blev han mycket förargad och kastade stentavlorna ifrån sig så att de gick sönder. Jag såg att Mose inte syndade genom denna handling. Han var vred å Guds vägnar och värnade om hans ära. Men när han gav efter för sitt hjärtas naturliga känslor och tog åt sig den ära som tillkom Gud, syndade han. På grund av denna synd tillät Gud honom inte att komma in i Kanaans land.

Satan hade försökt finna någonting att anklaga Mose för inför änglarna. Han jublade över att han hade lyckats få Mose att väcka Guds missnöje, och berättade för änglarna att han kunde besegra världens Frälsare när han skulle komma för att återlösa människan. Genom denna synd kom Mose under Satans makt - dödens herravälde. Hade Mose förblivit ståndaktig skulle Herren fört honom till det förlovade landet, och skulle sedan ha fört honom till himlen utan att han sett döden.

Mose dog, men Mikael kom ned och gav honom liv innan hans kropp hade brutits ned. Satan försökte behålla Moses kropp och hävdade att den var hans, men Mikael uppväckte Mose och tog honom till himlen.

Satan rasade bittert mot Gud och kritiserade honom skarpt för orättvisa då han tillät att hans byte togs ifrån honom. Kristus gav inte sin motståndare någon skarp tillrättavisning, trots att det var hans frestelse som orsakat Guds tjänares fall. Ödmjukt hänvisade han till sin Fader och sade: ”Måtte Herren tillrättavisa dig” (Jud. 9, KJV).

Jesus hade sagt till sina lärjungar att det fanns några som var med honom som inte skulle smaka döden förrän de såg Guds rike komma med makt. Detta löfte uppfylldes när Jesus blev förklarad. Jesu ansikte blev då förändrat och sken som solen. Hans kläder var skinande vita. Mose var där för att representera dem som kommer att uppstå från de döda vid Jesu andra ankomst. Och Elia, som blev fördd till himlen utan att ha sett döden, representerade dem som kommer att förvandlas till odödlighet vid Kristi ankomst, och bli fördda till himlen utan att se döden. Lärjungarna bevittnade med förvåning och fruktan Jesu överlägsna majestät, och ur det moln som överskuggade dem hördes Guds röst i fruktansvärt majestät säga: ”Denne är min Son, den Utvalde, lyssna till honom” (Luk. 9:35).

Kristus blir förrådd

Jag fördes bakåt till den tid då Jesus åt påskmåltiden tillsammans med sina lärjungar. Satan hade vilselett Judas och fått honom att tro att han var en av Jesu sanna lärjungar. Men hans hjärta hade alltid varit världsligt. Han hade sett Jesu mäktiga gärningar, varit tillsammans med honom under hans verksamhet och hade böjt sig för de överväldigande bevisen för att han var Messias, men Judas var sluten och girig. Han älskade pengar. Förargad klagade han över den dyrbara smörjelsen som hade utgjutits över Jesus. Maria älskade sin Herre. Han hade förlåtit hennes synder, vilka var många, och han hade uppväckt hennes älskade bror från döden. Hon kände att inget var för kostsamt för att skänka honom. Ju dyrbarare smörjelseoljan var, desto bättre kunde hon

uttrycka sin tacksamhet till sin Frälsare genom att offra den på honom.

För att bortförklara sin girighet framhöll Judas att smörjelseoljan kunde ha sålts och pengarna getts åt de fattiga. Men det sade han inte för att han brydde sig om de fattiga. Han var självisk och det han hade blivit anförtrodd att skänka åt de fattiga, lade han ofta beslag på för egen del. Judas hade varit ouppmärksam på Jesu välbefinnande och även på hans behov. För att dölja sin girighet hänvisade han ofta till de fattiga. Marias generösa handling var den skarpaste tillrättavisning för hans giriga sinnelag. Judas inre var förberett och mottagligt för Satans frestelser.

Judarnas präster och rådmän hatade Jesus, men folkmassorna trängdes för att lyssna på hans visdom och se hans mäktiga verk. Folket djupaste intresse hade väckts och de följde ivrigt Jesus för att höra den underbara lärarens undervisning. Många av ledarna trodde på honom, men vågade inte bekänna sin tro för att inte bli uteslutna ur synagogan. Prästerna och ledarna beslutade att något måste göras för att dra folkets uppmärksamhet bort från Jesus. De var rädda att alla skulle tro på honom, och var osäkra för sin egen del. Antingen måste de döda honom eller förlora sin ställning över folket.

Men även om de dödade honom skulle det ändå finnas människor som var levande vittnen till hans makt. Jesus hade väckt Lazarus från de döda, och de var rädda för att, om de dödade Jesus så skulle Lazarus vittna om hans mäktiga kraft. Folket flockades för att se den som hade uppväckts från de döda, och ledarna beslutade sig för att även döda Lazarus för att få slut på uppståndelsen. Sedan skulle de åter igen kunna få inflytande över folket och vända dem tillbaka till människors läror och traditioner, till tionde av mynta och dill. De var överens om att gripa Jesus när han var ensam, eftersom de skulle bli stenade om de försökte fånga honom i en folksamling när allas intresse var riktat mot honom.

Judas visste hur angelägna prästerna och rådsherrarna var att gripa Jesus och därför

erbjöd han dem att förråda honom för några få silvermynt. Hans kärlek till pengar ledde honom till att gå med på att förråda sin Herre och överlämna honom till hans bittraste fiender. Satan arbetade direkt genom Judas, och mitt under den gripande nattvardsscenen utformade han sina planer att förråda sin Mästare. Full av sorg berättade Jesus att de alla skulle komma på fall för hans skull denna natt. Men Petrus försäkrade ivrigt att om alla andra kom på fall för hans skull, så skulle inte han göra det. Men Jesus svarade Petrus: ”Se, Satan har begärt att få sålla er som vete. Men jag har bett för dig att din tro inte skall bli om intet. Och när du en gång har omvänt dig, så styrk dina bröder” (Luk. 22: 31, 32).

Jag såg Jesus i örtagården tillsammans med sina lärjungar. Djupt bedrövad bad han dem att vaka och be, så att de inte skulle komma i frestelse. Han visste att deras tro skulle bli prövad och deras förhoppningar vändas i besvikelse, och de behövde all styrka de kunde få genom trogen vaksamhet och ivrig bön. Med höga rop och tårar bad Jesus: ”Fader, om du vill, så tag denna kalk ifrån mig! Men ske inte min vilja utan din” (Luk. 22:42). Guds Son bad under djup själsångest. Stora blodsdroppar trängde fram på hans panna och föll på marken. Änglar kretsade över platsen och betraktade scenen, men bara en av dem fick i uppdrag att komma ned och styrka Guds Son i hans ångest. Glädjen var försvunnen från himlen. Änglarna lade ifrån sig sina kronor och harpor, och tysta, med djupaste intresse, betraktade de Jesus. De ville omsluta Guds Son, men de befälhavande änglarna tillät det inte för att de inte, när de såg honom bli förrådd, skulle befria honom. Frälsningsplanen var fastlagd och måste fullbordas.

Efter att Jesus hade bett gick han tillbaka till lärjungarna, men de sov. I denna fruktansvärda stund hade han inte ens sina egna lärjungars sympati eller förböner. Petrus som nyss hade varit så ivrig, sov djupt. Jesus påminde honom om hans tvärsäkra uttalande och sade: ”Kunde ni då inte vaka en kort stund med mig?” (Matt. 26:40). Tre gånger bad Guds Son under själsångest. Sedan kom Judas med en skara beväpnade män. Han

närmade sig sin Mästare som vanligt för att hälsa. Den beväpnade skaran omringade honom, men där visade han sin gudomliga makt. Han frågade: ”Vem söker ni?” Då de sade det svarade han: ”Jag Är” (Joh. 18:4, 5). Då föll de baklänges till marken. Detta frågade Jesus för att de skulle se hans makt och få bevis för att han kunde rädda sig själv ur deras våld om han ville.

När lärjungarna såg folkskaran med deras stavar och svärd falla så hastigt, började de hoppas. När de reste sig igen och omringade Guds Son drog Petrus sitt svärd, gjorde ett utfall mot en av översteprästens tjänare och högg av honom ett öra. Jesus bad honom ta undan svärdet, och sade: ”Menar du att jag inte kan be min Fader att han nu sänder till min tjänst mer än tolv legioner änglar?”

Jag såg att när dessa ord uttalades lyste änglarnas ansikten upp av hopp. De ville på stället omringa sin Anförare och skingra den onda pöbelhoppen. Men åter igen blev de besvikna när Jesus tillade: ” Men hur skulle då Skrifterna uppfyllas, som säger att detta måste ske?” (Matt. 26:53, 54). Även lärjungarnas hjärtan blev förtvivlade och bittert besvikna när Jesus lät sig ledas iväg av sina fiender.

Lärjungarna var rädda att mista sina egna liv. De övergav honom mangrant och flydde. Jesus lämnades ensam i mördarhopens våld. Vilken triumf för Satan! Och vilken sorg och bedrövelse för Guds änglar! Ett stort antal trupper av heliga änglar, var och en med en hög anförande ängel i spetsen, hade sänts att bevittna denna scen. Deras uppgift var att anteckna varje skymf och grymhet som Guds Son fick utstå, och registrera varje smärta och plåga han fick lida. De män som deltog i dessa fruktansvärda scener, skall åter igen få bevittna dem på ett levande sätt.

Rättegången mot Kristus

När änglarna lämnade himlen lade de i sin sorg undan sina skinande kronor. De kunde inte förmå sig att bära dem medan deras Anförare led och bar en törnekrona. I rättssalen var Satan och hans änglar ivrigt

upptagna med att undanröja mänskliga känslor och medlidande. Själva atmosfären var tryckande och förgiftad av deras inflytande. Översteprästerna och ledarna inspirerades av dem att förolämpa och misshandla Jesus på det värsta sätt den mänskliga naturen kan stå ut med. Satan hoppades att sådant hån och misshandel skulle driva Guds Son till att klaga eller knota eller visa sin gudomliga makt för att befria sig ur folkmassans grepp, och på så sätt till slut tillintetgöra frälsningsplanen.

Petrus följde sin Herre efter att han hade blivit förrådd. Han var angelägen om att se vad som skulle hända med Jesus. Men när Petrus blev anklagad för att vara en av hans lärjungar drev rädslan för den egna säkerheten honom att förneka att han kände Jesus. Lärjungarna var kända för sitt sanningsenliga tal, och för att övertyga sin anklagare om att han inte tillhörde Kristi lärjungar, förnekade Petrus för tredje gången beskyllningen med eder och svordomar. Jesus, som stod ett stycke från Petrus, vände sig då om och såg på honom med en bedrövad och förebrående blick. Då kom lärjungen ihåg vad Jesus hade sagt till honom i det övre rummet, men också hans egna ivriga försäkran: ”Även om alla andra överger dig, så skall jag inte göra det” (Matt. 26:33).

Han hade förnekat Herren, till och med genom eder och svordomar. Men den blick Jesus gav honom fick hans hjärta att smälta och frälste honom. Han grät bittert, ångrade sin stora synd och omvände sig. Sedan var han beredd att styrka sina bröder.

Folkmassan krävde högljutt Jesu blod. De piskade honom grymt, satte på honom en gammal kunglig purpurfärgad mantel och krönte hans heliga huvud med en krona av törnekvistar . De satte en stav i hans hand, böjde sig ned och hälsade hånfullt: ”Leve judarnas konung!” (Matt. 27:29). Sedan tog de staven ur hans hand och slog honom i huvudet med den så att törnetaggarna trängde in i hans tinningar. Blodet rann ned i hans ansikte och skägg.

Det var svårt för änglarna att uthärda denna syn. De ville befria Jesus, men deras överordnade änglar hindrade dem med att säga att det var ett stort pris som skulle betalas för att återlösa människan, men att det till fullo skulle bli betalt och leda till att den som har döden i sitt våld skall dö. Jesus visste att änglarna bevittnade hans förnedring. Den svagaste av änglarna kunde ha befriat Jesus och fått den hånande skaran att kraftlöst falla till marken. Jesus visste att om han önskade det av sin Fader, skulle änglarna omedelbart befria honom. Men det var nödvändigt att han skulle lida och plågas av ondskefulla människor för att genomföra frälsningsplanen.

Jesus stod ödmjuk och tålmodig inför den rasande folkmassan, då de utslungade de vidrigaste förolämpningar. De spottade honom i ansiktet - det ansikte som de en gång kommer att vilja gömma sig för, det som skall lysa upp Guds stad och skina starkare än solen. Men Kristus gav inte syndarna någon vredgad blick. De täckte över hans huvud med ett gammalt klädesplagg, så att han inte kunde se, och slog honom i ansiktet och skrek: ”Profetera! Vem var det som slog dig?” (Luk. 22:64). Det rådde en uppbragt stämning bland änglarna. De ville undsätta honom omedelbart, men deras överordnade änglar hindrade dem.

Några av lärjungarna hade fått tillåtelse att gå in där Jesus var och bevittna rättegången mot honom. De väntade sig att han skulle visa sin gudomliga makt och befria sig från sina fiender och bestraffa dem för deras grymhet mot honom. Deras hopp växte och föll allt eftersom olika händelser i förhandlingarna ägde rum. Ibland greps de av tvivel och rädsla för att de själva hade blivit förda bakom ljuset. Men den röst som hörts på förklaringsberget, och den härlighet de sett där, styrkte deras tro på att han var Guds Son. De tänkte tillbaka på vad de hade bevittnat, de under de hade sett Jesus utföra genom att bota de sjuka, öppna blindas ögon, ge döva deras hörsel, tillrättvisa och driva ut onda andar, uppväcka döda till liv, och till och med stilla vind och vågor. De kunde inte tro att han skulle dö. De hoppades att han ännu skulle ta makten och med sin befallande röst skingra

den blodtörstiga folkmassan, på samma sätt som han hade gått in i templet och drivit ut dem som gjorde Guds hus till en marknadsplats. Då hade de flytt för honom som om de varit förföljda av ett kompani beväpnade soldater. Lärjungarna hoppades att han skulle visa sin makt och övertyga alla att han var Israels Kung.

Judas fylldes av bittert samvetsqual och skam för sin svekfulla handling att ha förrått Jesus. När han såg den skymf som Frälsaren utstod blev han förkrossad. Han hade älskat Jesus, men hade älskat pengar mer. Han hade inte tänkt sig att Jesus skulle låta sig gripas av den pöbelhop som han hade varit vägvisare för. Judas hade förväntat sig att Jesus skulle utföra ett under och befria sig från den. Men när han såg den rasande och blodtörstiga folkhoppen i rättssalen, kände han djupt sin skuld. Och när många i rättssalen hetsigt anklagade Jesus, rusade han fram genom folkhoppen och bekände att han hade syndat genom att förråda oskyldigt blod. Han erbjöd prästerna de pengar som de hade betalat honom, bad dem ivrigt om att befria Jesus och förklarade att han var fullständigt oskyldig.

En kort stund var prästerna mållösa av irritation och förvirring. De ville inte att folket skulle få veta att de hade lejt en av Jesu bekännande efterföljare att förråda honom, så att de kunde lägga sin hand på honom. De ville dölja att de hade jagat Jesus som en tjuv och gripit honom i hemlighet. Men Judas bekännelse och hans ångestfyllda, skyldiga uppträdande avslöjade för folket att det var prästernas hat som var orsaken till att de hade gripit Jesus. När Judas högljutt förklarade Jesus vara oskyldig, svarade prästerna: ”Vad rör det oss? *Du* vill se det så” (Matt. 27:4). De hade Jesus i sitt våld och var fast beslutna att inte låta honom komma undan. Förkrossad av ångest kastade Judas pengarna, som han nu föraktade, framför fötterna på dem som hade lejt honom, och i ångest och förtvivlan gick han ut och hängde sig.

Jesus hade många sympatisörer i folkhoppen omkring sig, men att han inte besvarade någon av de många frågorna som ställdes till honom förvånade folket. Under hela

gyckelspelet och pöbelns misshandel visade Jesus inte en enda bister min eller gav uttryck för otålighet. Han var värdig och lugn. Åskådarna iakttog honom med förundran. De jämförde hans fullkomliga fasthet och värdiga uppträdande med deras som satt till doms mot honom. De sade till varandra att han framstod mer som en kung än någon av rådsherrarna. Det fanns inget hos honom som fick honom att se ut som en brottsling. Hans blick var mild, klar och oförskräckt, och hans panna var ädel och öppen. Varje drag var intrycksfullt präglad av välvilja och upphöjda principer. Hans tålmod och fördragsamhet var så väsensskilda från människors att många greps av fruktan. Till och med Herodes och Pilatus var i mycket hög grad besvärade av hans ädla, gudalika uppträdande.

Ända från början var Pilatus övertygad om att Jesus inte var någon vanlig människa och trodde han ägde en fläckfri karaktär och var fullständigt oskyldig till de anklagelser som riktades mot honom. Änglarna som bevittnade händelsen lade märke till den romerske landshövdingens övertygelse, och för att rädda Pilatus från att bli delaktig i den fruktansvärda handlingen att överlämna Kristus till att korsfästas, sändes en ängel till Pilatus hustru och lät henne i en dröm få veta att hennes man var inblandad i en rättegång mot Guds Son, som led oskyldigt. Genast sände hon ett meddelande till Pilatus och berättade att hon hade lidit mycket för Jesu skull i drömmen, och varnade sin man för att ha någonting att göra med denne helige man. Budbäraren trängde sig snabbt genom folkmängden och överlämnade meddelandet i Pilatus hand. När han läste det bleknade han och började skaka. Han beslutade genast att inte bli delaktig i någonting som kunde orsaka Kristi död. Om judarna ville utkräva Jesu blod, skulle de inte få hans medgivande. I stället skulle han verka för att få honom frigiven.

När Pilatus hörde att Herodes var i Jerusalem blev han glad, eftersom han hoppades befria sig själv från allt ansvar i rättegången och fördömsen av Jesus. Han sände genast över Jesus med hans anklagare till Herodes. Denne härskare hade blivit en förhärdad syndare.

Mordet på Johannes döparen hade satt sina spår i hans samvete, vilka han inte kunde bli fri från. När han hörde om Jesus och hans mäktiga gärningar, blev han skakad och rädd eftersom han trodde att han var Johannes döparen som hade uppstått från de döda. När Pilatus överlämnade Jesus till honom, uppfattade han det som ett erkännande av sin makt, auktoritet och omdömesförmåga. Detta fick till följd att de två härskarna, som tidigare hade varit fiender, i stället blev vänner. Herodes blev glad när han fick se Jesus, eftersom han förväntade sig att Jesus skulle utföra några mäktiga under för att tillfredsställa honom. Men det var inte Jesu uppgift att tillfredsställa någons nyfikenhet eller försöka måna om sin egen säkerhet. Kristi gudomliga, mirakulösa kraft skulle användas till andras frälsning, och inte för hans egen räkning.

Jesus svarade inte på en enda av de många frågor som Herodes ställde. Han bemötte inte heller sina fiender som häftigt anklagade honom. Herodes var ursinnig för att Jesus inte visade minsta rädsla för hans makt. Tillsammans med sina soldater förolämpade och förlöjlade han Guds Son och behandlade honom med råhet. Ändå förvånade Herodes sig över Jesu ädla, gudalika uppträdande medan han utstod de skamliga förolämpningarna. Han fruktade för att döma Jesus och därför sändes han tillbaka till Pilatus.

Satan och han änglar ansatte Pilatus för att leda honom i fördärvet. De påminde honom att om inte han själv tog del i att döma Jesus så skulle andra ändå göra det, eftersom folkmassan var ute efter hans blod. Om inte Pilatus överlämnade honom att korsfästas skulle han förlora sin maktställning och ära, och skulle bli angiven som en anhängare till bedragaren. Av fruktan för att förlora sin makt och auktoritet samtyckte Pilatus till Jesu död. Trots det skyllde han ifrån sig och lade skulden på Jesu anklagare. Folkmassan tog på sig den och ropade: "Hans blod må komma över oss och över våra barn!" (Matt. 27:25). Pilatus gick inte fri från skulden för Kristi blod. Hans egna egoistiska intressen, hans kärlek till att äras av stora män på jorden,

drev honom till att överlämna en oskyldig man till döden. Om Pilatus hade följt sin egen övertygelse, skulle han inte blivit inblandad i domen över Jesus.

Jesu uppträdande och ord under domsförhandlingarna gjorde ett starkt intryck på många som var närvarande vid detta tillfälle. Effekten av detta inflytande märktes även efter hans uppståndelse. Bland dem som anslöt sig till församlingen då fanns det många som redan hade blivit övertygade i samband med rättegången mot Jesus.

Satans raseri var stort när han märkte att all den grymhet som han hade fått judarna att utöva mot Jesus inte hade förmått framkalla den minsta klagan hos honom. Trots att Jesus hade tagit på sig människans natur, höll han ut genom en gudomlig själsstyrka och avvek inte på något sätt från Guds vilja.

Kristi korsfästelse

Guds Son överlämnades i folkets händer för att korsfästas. Under triumferande rop förde de bort den kärleksfulle Frälsaren. De hade pinat honom på olika sätt och han var svag och utmattad. Såren efter piskslagen hade förorsakat honom blodförlust. Men trots det lades det tunga korset på honom, vilket han senare skulle bli fastspikad på. Jesus vacklade under bördan. Tre gånger lades korset på hans skuldror, och lika många gånger svimmade han och föll. En man som stod i närheten greps och korset lades på honom i stället. Denne man var i hemlighet Kristi efterföljare, men hade inte tidigare öppet bekänt sin tro på honom. Han fick nu bära korset till avrättningsplatsen.

Härskaror av änglar samlades i skyn över platsen, och ett antal av Kristi lärjungar följde efter honom med sorg och bitter gråt. De kom ihåg hur han triumferande ridit in i Jerusalem bara några dagar tidigare. Då hade de brett ut sina kläder och vackra palmkvistar på vägen framför honom, följt efter och ropat: "Hosianna i höjden!" De hade trott att han sedan skulle ta över Israels rike, och härska

som en jordisk furste. Hur annorlunda hade det inte blivit! Hur raserade var nu inte deras framtidsutsikter! I avsaknad av glädje och ljusa förhoppningar, men gripna av fruktan och förtvivlan i deras innersta, följde de sorgsna och långsamt honom som hade blivit vanärad och förödmjukad, och som snart skulle dö.

Jesu moder var där. Hennes hjärta genomborrades av en vånad som bara en mor kan känna. Men liksom lärjungarna hoppades hon ännu att Kristus skulle utföra ett mäktigt under och befria sig från sina mördare. Hon kunde inte uthärda tanken att han skulle låta sig bli korsfäst. Men allt var förberett och Jesus lades på korset. Hammaren och spikarna togs fram. Lärjungarna försmäktade i djupet av sina hjärtan. Jesu moder sjönk ihop i en nästan outhärdlig ångest. Innan Frälsaren blev fastspikad på korset, bar lärjungarna bort henne för att hon skulle slippa höra det krasande ljudet när spikarna drevs genom muskler och ben i hans fötter och ömma händer. Jesus klagade inte, men stönade av smärtorna. Hans ansikte var blekt och stora svett droppar trängde fram på hans panna. Satan jublade över de lidanden som Guds Son genomgick. Samtidigt fruktade han att hans ansträngningar för att frälsningsplanen skulle misslyckas hade varit förgäves. Han var rädd för att han hade förlorat sitt rike och att han själv till slut skulle bli krossad.

När Jesus var fastspikad, restes korset upp och med stor kraft stöttes det ned i hålet i marken som var förberett för det. Detta slet våldsamt i muskler och senor och förorsakade de häftigaste smärtor. För att göra Jesu död så förnedrande som möjligt korsfästes två tjuvar tillsammans med honom, en på var sida. Rövarna togs med våld, och efter mycket motstånd tvingades deras armar bakåt och spikades fast vid deras kors. Jesus däremot hade ödmjukt underkastat sig. Ingen behövde ta i med våld för att böja hans armar bakåt på korset. Medan brottslingarna svor åt rättstjänarna, bad Frälsaren i sin dödskamp för sina fiender: "Fader, förlåt dem, ty de vet inte, vad de gör" (Luk. 23:34). Det var inte bara fysiska plågor Kristus fick utstå. Hela världens synd vilade på honom.

Medan Jesus hängde på korset, skymfades han av några förbipasserande som böjde sina huvuden som inför en kung och sade: "Du som bryter ner templet och bygger upp det på tre dagar, hjälp dig själv, om du är Guds Son, och stig ner från korset!" Satan använde samma ord till Kristus i ödemarken: "Om du är Guds Son..." (Matt. 27:40). Överstepräster, de äldste och de skriftlärda hånade honom och sade: "Andra har han hjälpt. Nu får han hjälpa sig själv, om han är Guds Messias, den Utvalde" (Luk. 23:35). Änglarna som svävade ovanför platsen där Kristus korsfästes blev djupt bedrövade när medlemmarna av Stora rådet hånade honom och sade: "Om du är Guds Son, så stig ned från korset". De ville ingripa och befria Jesus, men de fick inte. Hans uppdrag var ännu inte slutfört.

Under de långa timmarnas dödskamp glömde Jesus inte bort sin mor. Hon hade kommit tillbaka till den fruktansvärda skådeplatsen. Hon kunde inte längre hålla sig borta från sin son. Jesu sista lärdom handlade om medlidande och kärlek till människor. Han såg på sin mors sorgsna ansikte, och sedan på sin älskade lärjunge Johannes. Därefter sade han till sin mor: "Kvinna, se din son". Sedan sade han till Johannes: "Se din mor" (Joh. 19:26, 27). Från den dagen tog Johannes hem henne till sitt hus där hon fick bo.

Under sin dödskamp blev Jesus törstig, och de gav honom vinäger och galla att dricka. (*"Vinäger"* (Matt. 27:34) är översatt från grekiska *ogons* som är beteckningen på syrat vin, dvs alkoholhaltigt. *Osyrad druvsaft heter oion* (Joh. 2:9). *"Galla"* motsvarar på hebreiska *rosh*, vilket är överdelen på vallmo, dvs den del från vilket opium utvinns.

Romarna hade som sed att barmhärtigt nog erbjuda sina offer en drogblandning som slog ut hjärnan då plågorna var som värst. Men Jesus vägrade ge Satan någon fördel. Hans hjärna skulle vara klar in i det sista. Därför sade han - nej tack - och vann en seger för alla drogmissbrukare under de värsta möjliga förhållanden. (Övers. anm.) Men då han hade smakat vägrade han att dricka det. Änglarna hade bevittnat sin älskade Härföräres lidande så länge de stod ut, sedan vände de bort sina blickar. Solen vägrade att lysa över den fruktansvärda platsen. Jesus ropade med hög röst: "Det är fullbordat" (Joh. 19:30). När

hans mördare hörde det fylldes de av skräck i sitt innersta. Förhänget i templet revs då itu uppifrån och ända ned, jorden skakade, klipporna rämnade och ett omfattande mörker täckte jorden. När Jesus dog såg det ut som om lärjungarnas sista hopp försvann. Många av hans efterföljare bevittnade hans lidande och död, och deras sorgbägare var fylld.

Satan jublade inte längre som han gjort förut. Han hade hoppats på att göra frälsningsplanen om intet, men den stod på alltför fast grund. Genom Jesu död visste han nu att han själv till slut skulle dö, och att hans rike skulle överlämnas till Jesus. Satan samlade sina änglar för rådläggning. Han hade inte förmått någonting mot Guds Son, och nu måste de öka sina ansträngningar och med kraft och list inrikta sig på hans efterföljare. De måste hindra alla de kunde från att ta emot den frälsning som Jesus nu hade köpt åt dem. På så sätt kunde Satan fortfarande motarbeta Guds regering. Det låg också i hans eget intresse att hålla så många som möjligt borta från Jesus. Deras synder som återlösts genom Kristi blod skall nämligen till slut komma tillbaka över syndens upphovsman. Han måste bära straffet för dem, medan de som inte tar emot frälsningen genom Jesus kommer att lida straffet för sina egna synder.

Kristi liv hade alltid varit utan världslig rikedom, ära eller synlig prakt. Hans ödmjukhet och självförnekelse hade varit en slående kontrast till prästernas och ledarnas äregirighet och egoism. Jesu fläckfria renhet var en ständig tillrättavisning för deras synder. De föraktade honom för hans ödmjukhet, helighet och renhet. Men en dag skall de som föraktade honom här få se honom i himlens storslagenhet och i hans Faders oförlikneliga härlighet.

I rättegångssalen var Jesus omgiven av fiender som törstade efter hans blod. Men dessa förhårdade människor som ropade, " 'Hans blod må komma över oss och över vara barn' " (Matt. 27:25), kommer att få se honom komma tillbaka som en ärad Kung. Hela himlens härskara skall åtfölja honom med segersånger om makt och majestät till

hans ära som blev slaktad, men lever igen som en mäktig segervinnare.

Arma, svaga, eländiga människor spottade härlighetens Kung i ansiktet, medan pöbeln skrek ut brutala triumfrop över den förnedrande handlingen. Med slag och grym misshandel vanställde de det ansikte som fyllde hela himlen med beundran. De skall åter igen få se detta ansikte. Men då skall det lysa som solen vid middagstiden, och då skall de försöka fly undan det. I stället för de brutala triumfropen skall de utbrista i högljutt jämmer inför honom.

Jesus kommer att visa fram sina händer som bär märkena efter hans korsfästelse. Märkena efter denna grymhet kommer han alltid att bära. Varje spår efter spikarna kommer att vittna om människans underbara återlösning, och det dyrbara priset som betalades. De män som stötte spjutet i sidan på livets Herre skall se märket efter spjutet, och skall jämra sig i djup förtvivlan för den del de haft i att vanställa hans kropp.

Överskriften: "Judarnas konung" (Mark. 15:26), som var fäst på korset ovanför Kristi huvud, var till stor förbittring för hans mördare. Men då skall de bli tvingade att se honom i hela hans härlighet och kungliga makt. På hans mantel och länd skall de läsa i levande skrift: " 'Kungarnas Kung, och herrarnas Herre' " (Upp. 19:16). När han hängde på korset ropade de hånfullt: " 'Messias, Israels konung, han borde nu stiga ner från korset, så att vi får se det och tro!' " (Mark. 15:32). De skall få se honom i hans kungliga makt och auktoritet. Då kommer de inte att kräva några bevis för att han är Israels kung. I stället blir de så överväldigade av hans majestät och obeskrivliga härlighet att de blir tvungna att erkänna: "Välsignad är han, som kommer i Herrens namn!" (Mark. 11:9).

Jordbävningen, klipporna som rämnade, mörkret som utbreddes över jorden och Jesu höga, kraftfulla rop när han dog: "Det är fullbordat", oroade hans fiender och gjorde hans mördare skräckslagna. Lärjungarna förundrades över dessa märkliga händelser, men deras förhoppningar hade krossats. De

var rädda för att judarna skulle försöka döda dem också. De var övertygade om att en sådan avsky som de hade visat mot Guds Son inte skulle sluta med honom. De tillbringade ensliga timmar i gråt över misräkningen. De hade förväntat sig att han skulle regera som en världslig Furste, men deras hopp dog med hans död. I sin sorg och förtvivlan befarade de, att han hade bedragit dem. Även hans mor vacklade i sin tro på att han var Messias.

Även om lärjungarna hade blivit besvikna i sina förhoppningar beträffande Jesus, älskade de honom fortfarande. De ville ge hans kropp en värdig begravning, men visste inte hur de skulle göra det. Men en rik och inflytelserik rådman bland judarna som hette Josef och var från Arimatea, vilken var en sann Jesu lärjunge, gick i hemlighet, men ändå med frimodighet, till Pilatus för att be om att få Frälsarens kropp. Josef vågade inte gå dit öppet på grund av judarnas hat. Lärjungarna fruktade att judarna skulle försöka lägga hinder i vägen för att Kristi kropp skulle få en värdig viloplats. Pilatus beviljade emellertid denna begäran och lärjungarna kunde ta ned den livlösa kroppen från korset, medan de med djup smärta sörjde över sina grusade förhoppningar. Omsorgsfullt svepte de kroppen med fint linnetyg, och lade den i Josefs nya gravkammare.

De kvinnor som hade varit Kristi ödmjuka följeslagare medan han levde, lämnade honom inte förrän de såg honom läggas i gravkammaren och en tung sten rullas för ingången. De ville försäkra sig om att hans fiender inte skulle bära bort kroppen. Men de behövde inte ha varit ängsliga. Jag såg att härskaran av änglar vaktade med obeskrivligt intresse vid Jesu viloplats, och ivrigt väntade på befallningen att utföra sin del för att befria härlighetens Kung från hans fängelse.

Jesu mördare fruktade för att han skulle få liv igen och undkomma dem. Därför bad de Pilatus att han skulle sätta ut en vakt som bevakade gravkammaren fram till den tredje dagen. Detta beviljades, och stenen framför ingången beseglades för att inte lärjungarna skulle stjäla honom därifrån och säga att han hade uppstått från de döda.

Kristi uppståndelse

Lärjungarna vilade under sabbaten och sörjde sin Herres död medan Jesus, härlighetens Kung, låg i graven. Under nattens lopp ställdes soldater ut för att bevaka Kristi viloplats, medan osynliga änglar uppehöll sig ovanför den heliga platsen. Natten drog långsamt undan, och medan det ännu var mörkt, visste de bevakande änglarna att tiden för befrielsen av Guds käre Son, deras älskade Härförare, snart var inne. Medan de intensivt inväntade hans triumferande segertimma, kom en mäktig ängel hastigt flygande från himlen. Hans ansikte sken som blixstens ljus och hans kläder var vita som snö. Det skarpa ljusskenet från hans härlighet skingrade mörkret på hans väg, och drev de onda änglarna på flykten, de som tidigare triumferande hade gjort krav på Jesu kropp. En av änglarna ur härskaran, som hade bevittnat Kristi förnedring och vaktade hans viloplats, anslöt sig till den ängel som nyss hade kommit ned från himlen. Tillsammans steg de ned till gravkammaren. Jorden darrade och skakade när de närmade sig, och det blev en stor jordbävning.

Den romerska vaktstyrkan greps av skräck. Var fanns nu deras makt att hålla kvar Jesu kropp? Nu tänkte de varken på sin plikt eller på lärjungarna som kunde röva bort honom. När ljuset från änglarna spred sitt sken omkring dem starkare än solen, föll den romerska vaktstyrkan till marken som döda. En av änglarna tog tag i den stora stenen, rullade bort den från ingången till gravkammaren, och satte sig på den. Den andra ängeln gick in i graven och tog bort linneduken från Jesu huvud. Sedan ropade ängeln från himlen med en röst som fick jorden att skaka: "Du Guds Son. Din Fader kallar dig. Kom ut!" Döden hade ingen makt över honom längre. Jesus uppstod från de döda som en triumferande segerherre. Änglahären betraktade scenen under högtidlig vördnad. När Jesus kom ut ur graven föll de strålande änglarna ned till marken i tillbedjan och hälsade honom med segersånger och jubel.

Satans änglar hade tvingats fly för det starka genomträngande ljuset från de himmelska änglarna. Bittert beklagade de sig för sin kung att deras byte med våld hade tagits ifrån dem, och att den de hatade så mycket hade uppstått från de döda. Satan och hans härskaror hade jublat för att deras makt över den fallna människan hade förmått dem att förpassa livets Furste till graven. Men deras diaboliska glädje blev kortvarig. När Jesus kom ut ur sitt fängelse som en majestätisk segerherre, visste Satan att han måste dö efter en tid och hans kungadöme skulle överlämnas till Jesus, som det med rätta tillhör. Satan jämrade sig och var rasande över att alla hans ansträngningar inte åstadkommit någonting. Jesus hade inte blivit besegrad. I stället hade han berett en väg för människans frälsning. Vem som helst kunde vandra på den och bli frälst.

De onda änglarna och deras befälhavare sammanträdde för att överlägga om hur de skulle motarbeta Guds regering i fortsättningen. Satan befallde sina tjänare att gå till överstepräster och ledarna. Han sade: "Vi lyckades bedra dem, göra dem blinda och förhärda deras hjärtan mot Jesus. Vi fick dem att tro att han var en bedragare, och ledde dem till att hata och döda Jesus. Nu kommer den romerska vakten att sprida ut den förhatliga nyheten att Kristus har uppstått. Framhåll därför nu för överstepräster och ledarna att om det blir känt att Jesus har uppstått, så kommer folket att stena dem, för att de har dödat en oskyldig människa".

När den himmelska änglaskaran lämnade graven och det underbara ljuset försvann, vågade den romerska vaktstyrkan resa sig och se sig omkring. Fyllda av förvåning såg de att den stora stenen hade blivit bortrullad från ingången till graven, och att Jesu kropp var försvunnen.

De skyndade sig till staden för att rapportera till prästerna och ledarna vad de hade sett. Medan mördarna lyssnade på den märkliga berättelsen, bleknade de. De fylldes av skräck vid tanken på vad de hade gjort. Om rapporten var riktig, var det ute med dem. En stund satt de tysta, såg på varandra och visste varken vad de skulle säga eller göra. Att godta

rapporten var detsamma som att fördöma sig själva. De gick åt sidan för att rådgöra om vad de skulle göra. De ansåg att om väktarnas rapport kom ut bland folket så skulle de, som hade sett till att Kristus blev mördad, bli dödade liksom han. De beslutade därför att muta soldaterna för att hålla rapporten hemlig. Prästerna och ledarna gav dem därför en stor summa pengar och sade: ”Säg att hans lärjungar kom på natten och rövade bort honom medan vi sov” (Matt. 28: 13). Då vakterna frågade hur det skulle gå med dem för att de hade sovit på sin post, lovade de judiska ledarna att de skulle övertyga landshövdingen och svara för deras säkerhet. På grund av pengarna sålde den romerska vaktstyrkan sin heder, och gick med på att följa prästernas och ledarnas råd.

När Jesus hängde på korset och ropade med hög röst: ”Det är fullbordat”, rämnade klipporna, skakade jorden, och några gravar öppnades. När han uppstod som segrare över döden och graven, medan jorden åter skalv och det himmelska ljuset sken över den heliga platsen, uppstod många av de rättfärdiga. Lydiga hans röst kom de fram för att vittna om hans uppståndelse. Dessa heliga, som fått förmånen att bli uppväckta, uppstod förhäriligade. De var utvalda från alla tidsåldrar, ända från skapelsen ned till Kristi dagar. Medan judarna försökte mörklägga rapporten om Kristi uppståndelse, valde Gud att låta en skara vittnen uppstå ur sina gravar som intygade, att Jesus hade uppstått, och som tillkännagav hans härlighet.

Dessa som uppstått hade olika längd och gestalt. Några såg ädlare ut än andra. Jag fick veta att jordens invånare efter hand hade blivit degenererade, och förlorat sin ursprungliga skönhet och styrka. Satan härskar över sjukdom och död, och med tiden har resultatet av denna förbannelse blivit allt mera framträdande. Satans makt har blivit allt mera tydlig. De som hade levt på Noas och Abrahams tid liknade änglarna till gestalt, skönhet och styrka. Men varje generation därefter har blivit svagare och mer mottaglig för sjukdom, och deras livslängd allt kortare. Satan hade lärt sig plåga och försvaga mänskligheten.

De som uppstod efter Jesu uppståndelse visade sig för många och berättade att offret för människan hade blivit fullbordat och att Jesus, som judarna hade korsfäst, hade uppstått från de döda. Som bevis för att deras ord var sanna förklarade de: ”Vi uppstod med honom”. De vittnade om att det var genom hans mäktiga kraft de hade kallats ut ur sina gravar. Trots Satans, hans änglars och översteprästernas försök att mörklägga Kristi uppståndelse genom en lögnaktig rapport, hade de inte lyckats. Den heliga skaran som hade kommit fram ur sina gravar spred i stället de underbara, glada nyheterna. Dessutom visade Jesus sig för sina sörjande och förkrossade lärjungar, skingrade deras rädsla och gav dem frid och glädje.

Då nyheterna spred sig från by till by och från stad till stad, fruktade de judiska ledarna för sina liv och dolde sitt hat mot lärjungarna. Ledarnas enda hopp var att fortsätta sprida sin lögnaktiga rapport. De som ville tro att denna lögn var sann, accepterade den. Pilatus var skakad då han hörde att Kristus hade uppstått. Han kunde inte tvivla på de bevis som han hade fått, och från den stunden fick han aldrig mer någon frid. Det var han som hade överlämnat Jesus till att dödas - för att försvara sin egen ära, och av fruktan för att förlora sin makt och sitt liv. Han var inte bara övertygad om att det var en oskyldig människas död som han var medskyldig till, utan Guds Sons död. Resten av hans liv kom att präglas av stor olycka. Förtvivlan och ångest krossade varje känsla av hopp och glädje. Han vägrade att låta sig tröstas, och gick den mest miserabla död till mötes.

Herodes var ännu mer förhärdad. När han hörde att Kristus uppstått, blev han inte särskilt oroad. (*Det var Herodes Antipas som tog del i domen mot Jesus. Men det var Herodes Agrippa I som lät döda Jakob. Agrippa var brorson och svåger till Antipas. Genom intriger ryckte Agrippa ensam åt sig Antipas tron. När han hade övertagit makten följde han samma politik mot de kristna som Antipas hade gjort. I den herodianska dynastin var det sex personer som bar namnet Herodes, och därför blev det betraktat som en titel. Individuellt blev deras egna namn tillagt titeln, som Antipas, Filip, Agrippa osv. På samma sätt fick Julius Caesars efterträdare heta Caesar Augustus, Caesar Tiberius, Caesar Caligula osv. I den aktuella texten är det naturligt och korrekt att*

använda titeln Herodes eftersom Agrippa, som dödade Jakob, satt på samma tron som Antipas, vilken var delaktig i Jesu dom. De hade samma karaktärer och förde samma politik. På samma sätt tillämpar Bibeln termerna "Draken" i Upp 12, och "Vilddjuret" i Upp 13 om en mängd kejserliga och påvliga personer som har suttit på Roms tron) Han dödade Jakob, och när han märkte att det glädde judarnas ledare, fängslade han även Petrus i avsikt att döda honom. Men Gud hade en uppgift för Petrus att utföra, och sände en ängel att befria honom. Herodes blev hemsökt av Guds dom. När han upphöjde sig själv inför en stor folksamling, blev han slagen av Herrens ängel och dog en fruktansvärd död.

Tidigt på den första veckodagens morgon, innan det hade blivit ljust, kom heliga kvinnor till graven och hade med sig välluktande kryddor för att smörja Jesu kropp. Men när de såg att den tunga stenen hade blivit bortrullad från ingången till gravkammaren, och Jesu kropp var borta, sjönk deras mod. De fruktade för att deras fiender flyttat kroppen. Plötsligt såg de två änglar i vita kläder. Deras ansikten utstrålade ett klart sken. De himmelska varelsena förstod kvinnornas ärende och berättade direkt att Jesus inte var där. Han hade uppstått, men de kunde få se platsen där han hade legat. De bad dem gå och berätta för hans lärjungar att han skulle gå före dem till Galiléen. Med fruktan och stor glädje skyndade sig kvinnorna tillbaka till de sörjande lärjungarna och berättade vad de hade sett och hört.

Lärjungarna kunde inte tro att Kristus hade uppstått, men sprang ändå tillsammans med kvinnorna, som kommit med nyheten, till gravplatsen. De fann Jesu linnekläder och såg att han inte var där, men tvivlade på den goda nyheten att han hade uppstått från de döda. De vände hem och förundrade sig över vad de hade sett, och även över kvinnornas rapport. Maria valde att stanna kvar i närheten av graven. Hon funderade på vad hon hade sett och plågades av att hon kanske hade blivit bedragen. Hon kände att nya prövningar väntade henne. Sorgen kom över henne på nytt och hon brast ut i bitter gråt. Hon lutade sig åter igen in i graven, och fick då se två änglar i vita kläder. Den ene satt där Jesu huvud hade vilat, och den andre där hans

fötter legat. De frågade henne ömt varför hon grät. Hon svarade: ” De har tagit bort min Herre, och jag vet inte var de har lagt honom” (Joh. 20:13).

Hon vände sig bort från graven och såg Jesus stå där, men hon kände inte igen honom. Han frågade ömt om orsaken till hennes sorg, och vem hon sökte. Hon antog att det var trädgårdsmästaren. Därför bad hon honom, att om han burit bort hennes Herre, ville hon veta var han lagt honom, så att hon kunde hämta honom. Jesus talade till henne med sitt eget himmelska tonfall och sade: ”Maria!” Detta älskade tonfall kände hon väl igen, och svarade snabbt: ”Mästare!” I sin glädje var hon nära att omfamna honom. Men Jesus sade: ”Rör inte vid mig, ty jag har ännu inte farit upp till Fadern. Men gå till mina bröder och säg till dem att jag far upp till min Fader och er Fader, till min Gud och er Gud” (Joh. 20: 17). Glad skyndade hon sig iväg till lärjungarna med de goda nyheterna. Jesus for hastigt upp till sin Fader för att, från hans egen mun, få höra att han accepterade offret, och för att ta emot all makt i himlen och på jorden.

Änglar samlades omkring Guds Son som en svärm och befallde evighetens portar att öppna sig, så att härlighetens Kung kunde gå in. Jag såg att Jesus inte glömde sina lärjungar på jorden, fastän han var tillsammans med denna strålande himmelska härskara i Faderns närvaro och omgiven av hans härlighet. I stället tog han emot kraft från sin Fader som han skulle ingjuta i lärjungarna när han hade återvänt till dem. Samma dag for han tillbaka och visade sig för lärjungarna. Nu tillät han dem röra vid honom, eftersom han hade varit uppe hos sin Fader och tagit emot makt.

Vid detta tillfälle var inte Tomas med. Han kunde inte på ett ödmjukt sätt ta till sig lärjungarnas berättelse. Bestämd och självsäker hävdade han att inte skulle tro innan han stuckit sina fingrar i hålen på Jesu händer och fört in handen i hålet efter spjutet som grymt stuckits in i hans sida. På så sätt visade han brist på förtroende för sina bröder. Om alla krävde samma bevis nu skulle ingen ta emot Jesus och tro på hans uppståndelse.

Men det var Guds vilja att lärjungarnas berättelse skulle tas emot av dem som inte själva kunde höra och se den uppståndne Frälsaren. Tomas otro gjorde Gud besviken. Då Jesus åter igen besökte sina lärjungar var Tomas där, och när han såg Jesus trodde han. Men han hade tidigare påstått att han inte skulle vara nöjd med att bara se. Han ville också röra vid Jesu kropp och Jesus tillmötesgick hans önskan. Tomas utbrast: ”Min Herre och min Gud!” Jesus sade till honom: ”Därför att du har sett mig, tror du. Saliga är de som tror, fastän de inte ser” (Joh. 20:28, 29).

På samma sätt måste de, som inte haft någon erfarenhet av den första och andra ängelns budskap, ta emot dem från andra som haft denna erfarenhet och följt med genom dessa budskap. Jag såg, att såsom Jesus blev förkastad, så har också dessa budskap förkastats. Och såsom lärjungarna förkunnade att det inte under himlen finns något annat namn, som getts åt människor genom vilket de kunde bli frälsta, än Jesu namn, skall Guds trogna tjänare utan fruktan varna dem som endast har tagit emot en del av sanningarna som tillhör den tredje ängelns budskap. De måste med glädje ta emot hela det budskap som Gud har gett dem, eller inte ha någon del i det alls.

Medan de heliga kvinnorna förde ut budskapet om att Jesus hade uppstått, spred de romerska väktarna den lögnaktiga berättelsen som överstepräster och ledarna hade lagt i deras mun. De sade att lärjungarna hade kommit och stulit Jesu kropp under natten, när vakterna hade sovit. Denna lögn hade Satan lagt i överstepräster sinnen och munnar, och folket var beredda att tro på deras ord. Men Gud såg till att denna betydelsefulla händelse, som frälsningen vilar på, inte fick passera obemärkt. Vittnen uppstod från de döda och bevisade bortom allt tvivel att Kristus hade uppstått. Det blev omöjligt för prästerna och ledarna att dölja detta faktum.

Jesus blev kvar hos sina lärjungar i fyrtio dagar och fick dem att fröjdas och glädjas, när han gav dem en mer fullständig förståelse av

Guds rikets verklighet. Han gav dem i uppdrag att berätta vad de hört och sett beträffande hans lidande, död och uppståndelse, att han hade offrat sig själv för synden och att alla som ville kunde komma till honom och få liv. Med mild röst, utan att dölja något, talade han om för dem att de skulle bli förföljda och plågade. Men de skulle finna lindring när de tänkte tillbaka på sina erfarenheter och kom ihåg de ord han hade talat till dem.

Jesus talade om för dem att han hade övervunnit Satans frestelser och segrat genom provningar och lidanden. Satan kunde inte längre ha någon makt över honom, men skulle nu vända sina frestelser mot dem mer direkt, och mot alla som skulle tro på hans namn. Men de skulle kunna segra på samma sätt som han segrade. Jesus utrustade sina lärjungar med makt att utföra under, och berättade för dem att trots att de skulle förföljas av onda människor, skulle han gång på gång sända sina änglar och befria dem. Ingen skulle kunna ta deras liv innan de hade slutfört sitt uppdrag. Men då kunde det krävas att de beseglade det vittnesbörd de hade gett med sitt blod.

Jesu ivriga efterföljare lyssnade med glädje till hans undervisning och var angelägna om att ta emot varje ord som kom från hans heliga mun. Nu var de säkra på att han var världens Frälsare och hans ord sjönk djupt in i deras hjärtan. De var bedrövade över att de snart måste skiljas från sin himmelske Lärare och inte längre få höra tröstande och milda ord från hans mun. Men ännu en gång värmdes deras hjärtan av kärlek och en översvallande glädje när Jesus berättade att han skulle gå och bereda plats för dem och komma tillbaka för att ta dem till sig. Sedan skulle de för all framtid vara hos honom. Han lovade också att sända en annan Hjälpare, den Helige Ande, som skulle leda dem fram till hela sanningen. Och ”han lyfte sina händer och välsignade dem” (Luk. 24:50).

Kristi himmelfärd

Hela himlen inväntade segertimman då Jesus skulle fara upp till sin Fader. Änglar kom för att ta emot härlighetens Kung och eskortera honom i triumf till himlen. Då Jesus hade välsignat sina lärjungar, skildes han från dem och blev tagen upp till himlen. Med honom följde en skara fångar som hade blivit befriade och uppstått vid hans uppståndelse. En härskara av himmelska änglar följde dem, medan en otalig änglaskara i himlen inväntade hans ankomst. När de for upp till den Heliga Staden, ropade de änglar som ledsagade Jesus:

”Höj, ni portar, era huvuden, höj er, ni eviga dörrar, så att ärans konung kan tåga in”. Änglarna inne i staden ropade upprymda: ”Vem är denne ärans konung?” Änglarna som ledsagade Jesus svarade triumferande: ”Det är HERREN, stark och väldig, HERREN, väldig i strid. Höj, ni portar, era huvuden, höj er, ni eviga dörrar, så att ärans konung kan tåga in”. Åter frågade de väntande änglarna: ”Vem är denne ärans konung?” Med melodiska röster svarade den ledsagande änglaskaran: ”Det är HERREN Sebaot, han är ärans konung” (Ps. 24:7-10).

Sedan drog den himmelska processionen in i Guds stad. Hela den himmelska härskaran samlade sig nu omkring sin majestätiske Härförare. Under djupaste beundran böjde de sig inför honom och lade sina strålande kronor vid hans fötter. Sedan spelade de på sina gyllene harpor, och underbart melodiosa toner fyllde himlen med mäktig musik och sång till ära åt Lammet som hade blivit slaktat, men åter kom till liv och lever i majestät och härlighet.

Medan lärjungarna sorgsna stod och såg upp mot himlen för att få en sista glimt av sin uppfarande Herre, visade sig två vitklädda änglar för dem och sade: ”Ni män från Galiléen, varför står ni och ser mot himlen? Denne Jesus som har blivit upptagen från er till himlen, han skall komma igen på samma sätt som ni har sett honom fara upp till himlen” (Apg. 1:11). Lärjungarna och Jesu mor, som tillsammans hade bevittnat Guds

Sons himmelfärd, tillbringade den följande natten med att tala om hans mäktiga gärningar och de egendomliga och underbara händelser som hade ägt rum under en kort tid.

Satan rådslog åter igen med sina änglar. Med bittert hat mot Guds regering förklarade han att så länge han hade kvar sin makt och auktoritet på jorden, måste deras ansträngningar bli tiofalt störres mot Jesu efterföljare. De hade inte kunnat åstadkomma någonting mot Kristus men måste, om det var möjligt, besegra hans efterföljare. Under varje kommande generation måste de försöka leda dem vilse som tror på Jesus. . Därefter gick hans änglar ut som rytande lejon för att försöka tillintetgöra Jesu efterföljare.

Kristi lärjungar

Med stor kraft predikade lärjungarna om den korsfäste och uppståndne Frälsaren, och utförde tecken och under i Jesu namn. Sjuka blev botade. En man som hade varit förlamad från sin födsel blev fullständigt återställd, och följde med Petrus och Johannes in i templet under glädjesprång och prisade Gud inför allt folket. Nyheten spred sig och folk började trängas runt lärjungarna. Många samlades kring dem och var mycket förvånade över det som skett.

När Jesus dog trodde prästerna att underverken skulle upphöra, och att all uppståndelse skulle dö ut. De tänkte att nu skulle folket åter igen vända tillbaka till mänskliga traditioner. Men så blev det inte alls! Mitt ibland dem utförde lärjungarna underverk och folket uppfylldes av förundran. Jesus hade blivit korsfäst, och de undrade varifrån hans efterföljare hade fått denna kraft. Då Jesus ännu levde trodde de att det var han som gav dem denna kraft. Men då han dog förväntade de sig att dessa underverk skulle upphöra.

Petrus förstod att de var förvånade och sade: ”Israeliter, varför är ni förvånade över det här, och varför stirrar ni på oss, som om vi av egen kraft eller fromhet hade gjort att han kan gå?

Nej, Abrahams, Isaks och Jakobs Gud, våra fäders Gud, har förhärsligt sin tjänare Jesus, som ni utlämnade och förnekade inför Pilatus, när denne hade beslutat att frige honom. Ni förnekade den Helige och Rättfärdige och begärde att få en mördare frigiven. Livets furste dödade ni, men honom har Gud uppväckt från de döda. Det är vi vittnen till. Och genom tron på hans namn har det namnet gett styrka åt denne man, som ni ser och känner. Tron som det namnet skänker har gett honom full hälsa så som ni alla ser” (Apg. 3:12-16).

Överstepräster och ledarna stod inte ut med att lyssna på dessa ord, och på deras order greps Petrus och Johannes och sattes i fängelse. Men tusentals blev omvända och trodde bara genom att ha lyssnat på ett enda av lärjungarnas tal om Kristi uppståndelse och himmelfärd. Prästerna och ledarna var bekymrade. De hade dödat Jesus för att folkets uppmärksamhet skulle vändas tillbaka till dem själva, men nu var situationen värre än någonsin. De blev öppet anklagade av lärjungarna för att vara Guds Sons mördare. De kunde inte överblicka vilka konsekvenser detta kunde få, eller vilken uppfattning folket skulle få om dem. De skulle gärna vilja döda Petrus och Johannes, men vågade inte på grund av rädsla för folket.

Följande dag ställdes apostlarna inför rådsförsamlingen. Där satt samma män som förut upphetsat hade ropat efter och krävt den Rättfärdiges blod. Då hade de hört Petrus med eder och svordomar förneka sin Herre när han hade blivit anklagad för att vara hans lärjunge. Nu hoppades de kunna skrämma honom igen. Men Petrus hade blivit omvänd, och nu såg han ett tillfälle att få bort den skamfläck som han hade fått på sig genom den förhastade och fega förnekelsen. Nu skulle han upphöja det namn som han hade vanärat. Med helig frimodighet och i Andens kraft gav han oförskräckt till känna för dem: ”Den här mannen står frisk framför er i kraft av Jesu Kristi, nasaréens, namn. Honom korsfäste ni, men Gud har uppväckt honom från de döda”. Apg 4:11 ”Jesus är stenen som ni byggnadsarbetare kastade bort, men som blev en hörnsten”.

Apg 4:12 ”Hos ingen annan finns frälsningen. Inte heller finns det under himlen något annat namn, som givits åt människor, genom vilket vi blir frälsta” (Apg. 4:10-12).

Folket häpnade över Petrus och Johannes frimodighet. De förstod att de hade varit med Jesus, eftersom deras ädla, oförskräckta uppträdande påminde om Jesus när han stod inför sina fiender. Med en enda blick av sorg och medlidande hade Jesus tillrättaviserat Petrus när han hade förnekat honom. Då nu Petrus frimodigt erkände sin Herre blev han välsignad och vann Guds godkännande. Som ett tecken på Jesu bifall uppfylldes Petrus med den Helige Ande.

Prästerna vågade inte visa sitt hat mot lärjungarna. De befalldes att gå ut och vänta utanför rättssalen. Sedan rådslog de om vad de skulle göra, och sade: ”Vad skall vi göra med de här människorna? Att ett märkligt tecken har skett genom dem, det står klart för alla som bor i Jerusalem, och det kan vi inte förneka” (Apg. 4:16). De var rädda för att ryktet om denna goda gärning skulle komma ut bland folket. Blev det allmänt känt, skulle prästerna förlora sin makt och betraktas som Jesu mördare. Men allt de vågade göra var att hota apostlarna och förbjuda dem att mer tala i Jesu namn, annars skulle de dödas. Men Petrus förklarade frimodigt att de inte kunde göra annat än tala om det de sett och hört.

Lärjungarna fortsatte att genom Jesu kraft bota de sjuka och plågade som fördes till dem. Hundratals tog varje dag ståndpunkt och ställde sig under den korsfäste, uppståndne och till himlen uppstigne Frälsarens banér. Prästerna, ledarna och de som var särskilt förbundna med dem, var skräckslagna. Ännu en gång satte de apostlarna i fängelse och hoppades att uppståndelsen skulle lägga sig. Satan och hans änglar jublade. Men Guds änglar öppnade fängelseportarna och i motsats till prästernas och ledarnas order uppmanade de apostlarna att: ”Gå och ställ er i templet och låt folket höra allt om detta nya liv” (Apg. 5:20, 2000).

Rådsförsamlingen sammanträdde och sände efter fångarna. Rättstjänarna låste upp dörrarna till fängelset, men de som skulle hämtas fanns inte där. De återvände till prästerna och ledarna och sade: ”Vi såg att fängelset var ordentligt låst och att vakterna stod vid portarna, men då vi öppnade fann vi ingen därinne”. Men då kom någon och sade till dem: ’Männen som ni satte i fängelse är i templet och står där och undervisar folket’. Ledaren för tempelvakten gick då tillsammans med tjänarna och förde bort dem utan att bruka våld, eftersom de var rädda för att bli stenade av folket. När de nu fördes bort, ställdes de inför Stora rådet, och översteprästen förhörde dem och sade: ’Förbjöd vi er inte strängt att undervisa i det namnet? Och nu har ni fyllt Jerusalem med er lära och vill att den mannens blod skall komma över oss?’ (Apg. 5:23, 25-28).

Dessa judiska ledare var hycklare. De älskade mer att bli lovordade av människor än de älskade Gud. De hade blivit så förhärdade att till och med de mäktigaste gärningar som apostlarna utförde bara gjorde dem ursinniga. De visste att om lärjungarna predikade Kristus, hans korsfästelse, uppståndelse och himmelfärd, skulle de förklaras skyldiga till mordet på honom. De var nu inte längre lika villiga att ta på sig skulden för Jesu blod som när de tidigare lidelsefullt ropade: ”Hans blod må komma över oss och över våra barn” (Matt. 27:25).

Apostlarna förklarade frimodigt att de tänkte lyda Gud mer än människor. Petrus sade: ”Våra faders Gud har uppväckt Jesus, som ni hängde upp på trä och dödade. Honom har Gud med sin högra hand upphöjt som hövding och frälsare, för att ge omvändelse och syndernas förlåtelse åt Israel. Vi är vittnen till detta, vi och den helige Ande, som Gud har gett åt dem som lyder honom” (Apg. 5: 30-32). Dessa oförskräckta ord gjorde mördarna rasande, och de beslutade att åter igen befläcka sina händer med blod genom att döda apostlarna. När de skulle sätta sina planer i verket, påverkade en ängel från Gud Gamaliels hjärta att ge prästerna och ledarna följande råd: ”Håll er borta från dessa män och låt dem gå. Ty om detta skulle vara ett

påhitt eller ett verk av människor, kommer det att rinna ut i sanden. Men om det är av Gud, kan ni inte slå ner dem. Kanske visar det sig att ni strider mot Gud!” (Apg. 5:38, 39).

Onda änglar försökte få prästerna och ledarna att döda apostlarna. Men för att förhindra detta sände Gud sin ängel och väckte upp en röst bland ledarna själva, till sina tjänares fördel. Apostlarnas uppgift var ännu inte slutförd. De skulle föras fram inför kungar för att förkunna Jesu namn och vittna om det som de hade sett och hört.

Ovilligt försatte prästerna sina fångar på fri fot efter att de hade låtit piska dem och förbjudit dem att inte mer tala i Jesu namn. ”Och apostlarna gick ut från Stora rådet, glada över att de hade ansetts värdiga att lida smälek för Namnets skull. Varje dag undervisade de i templet och hemma i husen och predikade det glada budskapet att Jesus är Messias” (Apg. 5:41, 42). På så sätt utbredde sig Guds ord. Lärjungarna vittnade med frimodighet om vad de sett och hört, och genom Jesu namn utförde de mäktiga underverk. Utan fruktan förebrådde de dem som så villigt hade krävt Guds Sons blod, när de fick tillåtelse att att ha makt över honom.

Jag såg att Guds änglar hade fått i uppdrag att med särskild omsorg bevaka de heliga och viktiga sanningar som skulle tjäna som ett ankare för Kristi lärjungar under varje kommande generation. Den Helige Ande vilade särskilt på apostlarna som var vittnen till Herrens korsfästelse, uppståndelse och himmelfärd - viktiga sanningar som skulle bli Israels hopp. Alla skulle se på världens Frälsare som sitt enda hopp, och vandra på den väg han öppnat genom att offra sitt eget liv, och hålla Guds lag och leva. Jag såg den vishet och godhet som Jesus visade genom att ge sina lärjungar kraft att fortsätta samma verk som judarna hade hatat och dödat honom för. I hans namn hade de makt över Satans verksamhet. En gloria av ljus och härlighet hade sin tyngdpunkt kring tiden för Jesu död och uppståndelse, för att odödliggöra den heliga sanningen att han var världens Frälsare.

Stefanus död

Lärjungarnas antal ökade snabbt i Jerusalem, och många av prästerna lydde sanningen. Stefanus, som var fylld av tro, utförde mäktiga tecken och under bland folket. Judarnas ledare blev ännu mer rasande när de såg att präster lämnade deras traditioner och upphörde att utföra offren, och i stället tog emot Jesus som det stora offret. Genom kraft från ovan tillrättavisade Stefanus de otroende prästerna och ledarna och upphöjde Jesus inför dem. De kunde inte bemöta den vishet och kraft som medföljde hans ord. När de insåg att de inte kunde besegra honom, mutade de män att begå mened. Dessa påstod sig ha hört honom uttala hädelser mot Mose och mot Gud. Prästerna hetsade upp folket och grep Stefanus. Genom de falska vittnena anklagade de honom för att ha talat mot helgedomen och lagen. De intygade att de hade hört honom säga att denne Jesus från Nasaret skulle göra om intet de stadgar och regler som Mose hade gett dem.

När Stefanus stod inför sina domare, vilade det ett ljus av härlighet från Gud över hans ansikte. ”Alla som satt i rådet fäste ögonen på honom och såg att hans ansikte var som en ängels” (Apg. 6:15). När han uppmanades att bemöta anklagelserna mot sig började han med Mose och profeterna och återgav Israels barns historia och Guds handlingssätt mot dem samt visade hur Kristus hade blivit förutsagd i profetiorna. Han hänvisade till templets historia och förklarade att Gud inte bor i tempel som är gjorda av händer. Judarna dyrkade templet och fylldes av större vrede över allt som talades mot denna byggnad än det som kunde ha talats mot Gud själv. När Stefanus talade om Kristus och hänvisade till templet, märkte han att folket förkastade hans ord. Utan fruktan tillrättavisade han dem och sade: ”Hårdnackade är ni och oomskurna till hjärta och öron. Alltid står ni emot den helige Ande” Medan de följde religionens yttre former var deras inre fördärvat och fullt av dödlig ondska. Han hänvisade till deras faders grymhet när de hade förföljt profeterna, och förklarade att de som han nu talade till hade gjort sig skyldiga till en ännu större synd när de förkastade och korsfäste Kristus. ”Finns

det någon profet som era fäder inte har förföljt? De dödade dem som förutsade att den Rättfärdige skulle komma, och honom har ni nu förrått och mördat” (Apg. 7:51, 52).

När prästerna och rådsherrarna hörde dessa klara och skarpa sanningar blev de ursinniga. Med sammanbitna tänder rusade de mot Stefanus: ”Men uppfylld av den helige Ande såg han upp mot himlen och fick se Guds härlighet. Och han sade: ’Jag ser himlen öppen och Människosonen stå på Guds högra sida.’” Folket stod inte ut med att höra mer. ”Då skrek de och höll för öronen och stormade alla på en gång emot honom och de drev ut honom ur staden och stenade honom”. Han föll ned på sina knän och ropade högt: ’Herre, ställ dem inte till svars för denna synd’ ” (Apg. 7:55-58, 60).

Jag såg att Stefanus var en mäktig gudsmän som hade blivit särskilt utsedd att fylla en viktig uppgift i församlingen. Satan gladde sig åt hans död, eftersom han visste att lärjungarna verkligen skulle känna av förlusten av honom. Men Satans glädje blev kortvarig. Bland dem som stod och bevittnade Stefanus död, fanns det en som Jesus skulle uppenbara sig för. Saulus kastade inte själv stenar på Stefanus, men han gav sitt samtycke till hans död. Saulus var nitisk när det gällde att förfölja Guds församling. Han jagade dem, grep dem i sina hem och överlämnade dem i deras händer, som skulle döda dem. Saulus var en begåvad och bildad man. Hans nitiskhet och lärdom gjorde honom högt aktad bland judarna, samtidigt som han var fruktad bland många av Kristi lärjungar. Hans begåvning utnyttjades effektivt av Satan när han drev sitt uppror mot Guds Son framåt och förföljde dem som trodde på honom. Men Gud kan bryta den mäktige motståndarens makt och befria dem som han har lett i fångenskap. Kristus hade utsett Saulus till ett ”utvalt redskap” att förkunna hans namn och styrka hans lärjungar i deras verk. Saulus skulle mer än väl komma att fylla tomrummet efter Stefanus.

Saulus omvändelse

När Saulus var på väg till Damaskus med fullmakt att gripa män och kvinnor som förkunnade Kristus, och föra dem bundna till Jerusalem, jublade onda änglar omkring honom. Plötsligt omgavs han av ett himmelskt ljus som fick de onda änglarna att fly. Självslogs han till marken, och fick höra en röst säga: ”Saul, Saul, varför förföljer du mig?” Han frågade: ’Vem är du, Herre?’ Herren svarade: ”Jag är Jesus, den som du förföljer.” ”Det är svårt för dig att spjärna mot udden”. Skälvande och förskräckt frågade Saulus: ”Herre, vad vill du att jag skall göra?” Herren svarade: ”Stå upp och gå in i staden, så skall du få veta vad du måste göra” (Apg. 9:4-6).

Männen som var med honom stod mållösa. De hörde en röst men såg ingen människa. När ljuset försvann och Saulus reste sig och öppnade ögonen, märkte han att han hade förlorat synen fullständigt. Ljuset från himlen hade gjort honom blind. Männerna tog honom i handen och ledde honom till Damaskus. Där tillbringade han tre dagar utan att kunna se, och han varken åt eller drack. Därefter sände Gud sin ängel till just en av de män som Saulus hade hoppats gripa. Genom en syn uppmanades han att gå till ett ställe som hette Raka gatan. Där skulle han ”fråga i Judas hus efter en man som heter Saulus och är från Tarsus, ty se, han ber. Och i en syn har han sett en man som heter Ananias komma in och lägga händerna på honom för att han skall se igen” (Apg. 9:11, 12).

Ananias var rädd att det kunde vara ett misstag och började tala om för Herren vad han hade hört om Saulus. Men Herren sade till Ananias: ”Gå! Han är ett redskap som jag utvalt för att bära fram mitt namn inför hedningar och kungar och inför Israels barn. Och jag skall själv visa honom, hur mycket han måste lida för mitt namns skull.’ Då gick Ananias, och när han kom in i huset lade han händerna på honom och sade: "Saul, min broder, Herren Jesus som visade sig för dig på vägen hit, han har sänt mig för att du skall kunna se igen och uppfyllas av den helige Ande” (Apg. 9:15-17).

Saulus fick omedelbart tillbaka sin syn, stod upp och blev döpt. Sedan undervisade han i synagogorna om att Jesus verkligen var Guds Son. Alla som hörde honom häpnade och frågade: ”Var det inte han som i Jerusalem ville utrota dem som åkallar detta namn? Och kom han inte hit för att gripa dem och föra dem till översteprästerna?” (Apg. 9:21). Saulus växte allt mer i kraft och gjorde judarna förbryllade. De hade åter igen fått bekymmer. Alla kände till Saulus motstånd mot Jesus och hans iver att fångsla och överlämna alla till döden som trodde på hans namn. Men hans mirakulösa omvändelse övertygade många om att Jesus var Guds Son. Saulus berättade om sin erfarenhet i den Helige Andes kraft. Han hade förföljt både kvinnor och män ända in i döden, bundit dem och kastat dem i fängelse, när han på sin resa till Damaskus plötsligt hade omgetts av ett starkt ljussken från himlen. Jesus uppenbarade sig då för honom, och upplyste honom om att den han förföljde var Guds Son.

Saulus utövade ett starkt inflytande då han predikade Jesus på detta sätt. Han var kunnig i Skriften, och efter sin omvändelse sken ett gudomligt ljus över profetiorna om Jesus. Därför kunde han klart och frimodigt framställa sanningen och tillrättalägga varje förvrängning av Skriften. Med Guds Ande vilande över sig, kunde han på ett klart och kraftfullt sätt leda sina åhörare genom profetiorna fram till tiden för Kristi första ankomst, och visa dem att Skrifterna hade blivit uppfyllda beträffande Jesu lidande, död och uppståndelse.

Judarna beslutar döda Paulus

När översteprästerna och ledarna såg vilken verkan berättelsen om Paulus erfarenhet hade, blev de hatiskt inställda mot honom. De såg honom frimodigt förkunna Jesus och utföra under i hans namn. De märkte också att stora skaror lyssnade på honom och vände ryggen åt traditioner och betraktade de judiska ledarna som Guds Sons mördare. Judarna upptändes av vrede och samlades för att

rådslå om hur de på bästa sätt skulle få stopp på denna uppståndelse. De enades om att det enda säkra sättet var att döda Paulus. Men Gud kände till deras avsikter och änglar fick i uppdrag att skydda honom, så han kunde leva och fullfölja sin mission.

Ledda av Satan bevakade de otroende judarna portarna till Damaskus dag och natt, så att de omedelbart skulle kunna döda Paulus när han lämnade staden. Men Paulus hade blivit informerad om att judarna var ute efter hans liv. En natt firade därför lärjungarna ned honom från stadsmuren i en korg. När judarna fick reda på att de misslyckats fylldes de av skam och vrede. Satan hade förlorat sitt byte.

Efter denna händelse reste Paulus till Jerusalem för att förena sig med lärjungarna, men de var alla rädda för honom. De kunde inte tro att han var en lärjunge. Judarna hade varit ute efter att ta hans liv i Damaskus, och här ville inte hans egna bröder ta emot honom. Men Barnabas tog sig an honom och förde honom till apostlarna. Han berättade för dem hur Paulus sett Jesus på vägen och att han i Damaskus frimodigt hade predikat i Jesu namn.

Men Satan hetsade upp judarna för att förgöra Paulus, och Jesus bad honom lämna Jerusalem. Tillsammans med Barnabas for han till andra städer, predikade Jesus och utförde under. Många blev omvända. När en man som hade varit förlamad från födseln blev frisk var folket, som annars tillbad avgudar, nära att offra till lärjungarna. Paulus blev bedrövad och förklarade för dem att han och hans medarbetare bara var människor. Gud som hade skapat himlen, jorden, havet och allt som finns i dem var den ende som skulle tillbes. På så sätt upphöjde Paulus Gud inför folket, men kunde nästan ändå inte hindra folket från att genomföra sina avsikter. Det första grundläggande begreppet beträffande tron på den sanne Guden, att äran och tillbedjan endast tillhör honom, började emellertid ta form i deras sinnen.

Medan folket lyssnade på Paulus, påverkade Satan de otroende judarna från andra städer att följa efter Paulus och förstöra det goda

verk som hade gjorts genom honom. Dessa judar hetsade upp avgudatillbedjarna genom falska uppgifter om Paulus. Folkets förundran och beundran vändes nu till hat. De som kort tid innan varit beredda att tillbe lärjungarna, stenade nu Paulus och släpade honom ut från staden i tron att han var död. Men när lärjungarna samlades kring Paulus och sörjde över honom, reste han sig upp till deras stora glädje, och gick med dem in i staden igen.

Vid ett annat tillfälle, när Paulus och Silas förkunnade Jesus, följde en kvinna som var besatt av en spådomsande efter dem och ropade: ”De här männen är den högste gudens tjänare, och de förkunnar för er en väg till frälsning.” Så gjorde hon i flera dagar. Men Paulus blev upprörd och vände sig om och sade till anden: ’Jag befäller dig i Jesu Kristi namn att fara ut ur henne’” (Apg 16:17, 18). Den onde anden lydde och lämnade henne.

De män som hon tjänade under hade varit nöjda när hon ropade efter lärjungarna, eftersom hon skaffade sina herrar goda inkomster genom hennes spådomar om lycka. Men nu, då spådomsanden hade lämnat henne och hon hade blivit en ödmjuk Kristi lärjunge, hade de förlorat sin inkomstkälla. Satans avsikt var tillintetgjord. Men hans tjänare grep Paulus och Silas, förde dem till torget inför överheten och domarna, och sade: ”De här männen stör ordningen i vår stad. De är judar” (Apg. 16:20).

Folkmassan tog nu gemensamt avstånd från dem, och domarna rev av dem deras kläder och befälde att de skulle slå dem med spö. Sedan de hade fått utstå åtskilliga slag sattes de i fängelse. Vakten fick stränga instruktioner om att hålla dem i säkert förvar. För säkerhets skull sattes de i fängelsets innersta rum och deras fötter låstes fast vid stocken. Men Herrens änglar följde med innanför fängelsemurarna och gav de två fångarna ett tillfälle att förhålliga Gud, och visa folket att Gud var med sina utvalda tjänare i deras verk.

Vid midnatt bad Paulus och Silas och sjöng lovsånger till Guds ära. Plötsligt kom det ett

kraftigt jordskalv, så att fängelset skakade i grunden. Jag såg att Guds ängel omedelbart löste fångarna från sina bojar. Då fångvaktaren vaknade och fick se att fängelsedörrarna var öppna, blev han förskräckt och trodde fångarna hade flytt, och att han skulle straffas med döden. Men just när han skulle begå självmord, ropade Paulus och sade: ”Gör dig inte något illa! Vi är alla här” (Apg. 16:28).

Guds kraft övertygade fångvaktaren, och han bad om ett ljus. Sedan sprang han darrande in, föll ned inför Paulus och Silas, förde dem ut och sade: ”Ni herrar, vad skall jag göra för att bli frälst?” De svarade: ”Tro på Herren Jesus så blir du frälst, du och din familj” (Apg. 16:30, 31). Då samlade fångvaktaren ihop hela sitt hushåll och Paulus predikade för dem om Jesus. På så sätt förenades fångvaktaren med dessa bröder, och han skötte om deras sår efter piskrappen. Samma natt blev han döpt med hela sitt hushåll. Därefter satte han fram mat åt dem och gladde sig med hela sitt hushåll åt sin tro på Gud.

Den underbara nyheten att Gud hade visat sin kraft genom att öppna fängelsedörrarna, och att fångvaktaren med sin familj hade blivit omvänd, spred sig snabbt. När domarna hörde detta blev de rädda och sände meddelande till fångvaktaren att han skulle släppa Paulus och Silas. Men Paulus ville inte lämna fängelset utan folkets vetskap, utan ville att Guds kraftgärning skulle komma fram i ljuset. Han svarade dem: ”De har låtit piska oss offentligt, utan dom och rannsakan, fast vi är romerska medborgare, och de har kastat oss i fängelse. Och nu vill de låta oss gå i hemlighet. Å nej, de får själva komma och föra ut oss.” (Apg. 16:37).

Rättstjänarna framförde detta till domarna. När dessa fick höra att de var romerska medborgare, blev de förskräckta och fruktade att de skulle klaga för kejsaren över denna olagliga behandling. Därför gick de dit och talade vänligt till dem, släppte ut dem och bad dem lämna staden”.

Paulus besöker Jerusalem

Efter sin omvändelse besökte Paulus Jerusalem och förkunnade där Jesus och hans nåds under. Han berättade om sin mirakulösa omvändelse, vilket gjorde prästerna och ledarna så rasande att de försökte ta hans liv. För att rädda honom visade sig Jesus då än en gång för honom i en syn, när han bad. Jesus sade: ””Skynda dig och lämna genast Jerusalem, ty här kommer de inte att ta emot ditt vittnesbörd om mig””.

Paulus svarade: ””Herre, de vet att jag i den ena synagogan efter den andra lät fångsla och piska dem som trodde på dig. Och när ditt vittne Stefanus blod blev utgjutet, stod jag själv där. Jag hade gått med på det och vaktade kläderna åt dem som dödade honom.”” Paulus trodde inte att judarna i Jerusalem skulle kunna stå emot hans vittnesbörd, utan skulle inse att den stora förändringen hos honom inte hade kunnat ske utan Guds kraft. Men svaret var ännu bestämdare (mer bestämt) än förut: ””Gå! Jag skall sända dig ut till hedningarna långt borta”” (Apg. 22:18-21).

Medan Paulus var borta från Jerusalem skrev han många brev till olika platser. Han berättade om sina erfarenheter och gav kraftfulla vittnesbörd. Men några försökte förstöra det inflytande dessa brev hade. De var tvungna att medge att hans brev var innehållsrika och kraftfulla, men sade att hans person gav intryck av svaghet och hans tal förtjänade att föraktas.

Men sanningen var i stället att Paulus var en mycket lärd man, och hans vishet och uppträdande fångslade hans åhörare. Genom sin kunskap tillgodosåg han de lärdas behov, och många av dem kom till tro på Jesus. När han stod inför kungar och stora folksamlingar, visade han en vältalighet som fångslade alla. Detta gjorde prästerna och ledarna rasande. Han kunde med lätthet gå in på djupa resonemang och få med sig folket i de mest upphöjda och avancerade tankegångar. På så sätt kunde han öppna insikten om Guds nåds djupa rikedomar och framställa Kristi förunderliga kärlek till dem. Därefter kunde

han stiga ned till det enkla folkets nivå och på det mest kraftfulla sätt berätta sin erfarenhet, vilket skapade en brinnande önskan hos åhörarna att bli Kristi lärjungar.

Åter igen visade sig Herren för Paulus och meddelade att han måste fara till Jerusalem. Där skulle han bli fängslad och lida för hans namns skull. Trots att Paulus satt fängslad under lång tid, utförde Herren ett särskilt verk genom honom. Hans bojour blev ett medel för att utbreda kunskapen om Kristus och på så sätt förhålliga Gud. Eftersom han flyttades från stad till stad för att stå inför rätta, blev hans vittnesbörd om Jesus och om den fängslade händelsen vid hans egen omvändelse berättad för kungar och landshövdingar. På så sätt kunde de inte skylla på okunnighet beträffande Jesus.

Tusentals människor trodde på Jesus och gladdes över hans namn. Jag såg att Guds särskilda syfte uppnåddes under Paulus sjöresa. Det var hans vilja att skeppets besättning skulle få se Guds kraft genom Paulus. Även hedningarna skulle få lära känna Jesu namn. Många av dem fick tillfälle att omvända sig genom Paulus undervisning och genom att se de under han utförde. Kungar och landshövdingar tilltalades av han tankegångar. Medan han ivrigt och i den Helige Andes kraft predikade Jesus och berättade om sin intressanta erfarenhet, övertygades de om att Jesus var Guds Son. Några förundrade sig när de lyssnade på Paulus, och en ropade: ”Du går fort fram i ditt försök att övertala mig och göra mig till kristen” (Apg. 26:28). Men de flesta tänkte att de senare skulle ta ställning till vad de hade hört. Satan utnyttjade dröjsmålet. Eftersom de försummade tillfället, när deras hjärtan var uppmjukade, kom det aldrig mer tillbaka. Deras hjärtan blev förhärdade.

Jag såg att Satans verksamhet gick ut på att först förblinda judarna, så att de inte tog emot Jesus som sin Frälsare. Sedan ledde han dem att vilja ta hans liv på grund av avundsjuka över hans mäktiga gärningar. En av Kristi egna följeslagare öppnade sitt innersta för Satan, som fick honom att förråda Jesus i hans

fienders händer, så att de skulle kunna korsfästa livets och härlighetens Herre.

Efter Jesu uppståndelse från de döda ökade judarna sin skuld, när de försökte mörklägga hans uppståndelse genom att muta de romerska väktarna, för att de skulle sprida en lögn. Men Jesu uppståndelse blev dubbelt bekräftad genom uppståndelsen av ett stort antal vittnen som uppstod vid samma tillfälle. Efter sin uppståndelse visade sig Jesus för sina lärjungar, och senare vid ett tillfälle för omkring fem hundra personer. De som uppstod tillsammans med honom, visade sig för många och intygade att Jesus hade uppstått.

Satan hade fått judarna att sätta sig upp mot Gud genom att vägra ta emot hans Son och genom att befläcka sina händer med hans dyrbara blod. De hade mördat världens Frälsare. Oavsett hur starka bevis som framlades för att Jesus var Guds Son, vägrade de godkänna något som helst bevis till hans fördel. Det enda de hade att hoppas på och trösta sig med var att, precis som Satan efter sitt fall, fortsätta försöka segra över Guds Son. De fortsatte därför sitt uppror genom att förfölja och döda Kristi lärjungar. Ingenting var mer motbjudande för deras öron än Jesu namn, han som de hade korsfäst. De hade beslutat sig för att inte lyssna på något bevis till hans fördel. Då den Helige Ande, genom Stefanus, förkunnade de starka bevisen för att Jesus var Guds Son, höll de för sina öron så att de inte skulle bli överbevisade. Satan hade Jesu mördare i ett fast grepp. Genom onda gärningar hade de överlämnat sig till honom, så att de var hans lydiga undersåtar, och genom dem arbetade han för att ställa till besvär för och plåga dem som trodde på Kristus. Satan påverkade judarna till att hetsa upp hedningarna mot Jesus och hans efterföljare. Men Gud sände sina änglar och styrkte lärjungarna i deras verk, så att de kunde vittna om vad de hade sett och hört. Genom sin uthållighet beseglade de till slut sitt vittnesbörd med sitt blod.

Satan jublade över att judarna satt fast i hans snara. De fortsatte med sitt formella, meningslösa offersystem. När Jesus hängde

på korset och ropade: ”Det är fullbordat”, revs förhänget i templet i två delar, uppifrån och ned. Det skedde för att visa att Gud hade lämnat templet och prästerna, och inte längre godtog deras system och offer. Det visade också att skiljemuren mellan judar och hedningar var nedbruten. Jesus hade offrat sig själv för båda, och för att kunna bli frälst måste båda tro på honom som det enda offret för synd, han som är världens Frälsare.

Då soldaten stötte spjutet i Jesu sida, när han hängde på korset, strömmade det ut två tydligt skilda vätskor, blod och vatten. Blodet skulle rena dem som tror på hans namn från deras synder. Vattnet representerade det levande vattnet från Jesus som ger liv åt den troende.

Det stora avfallet

Jag blev förd framåt till den tid när hedniska avgudatillbedjare grymt förföljde de kristna och dödade dem. Blod flöt i strida strömmar. Oavsett om de kristna var av förnäm börd, lärda eller vanligt folk dödades de utan skonsamhet. Förmögna familjer blev fattiga, eftersom de inte ville överge sin religion. Men trots den förföljelse och det lidande dessa kristna fick utstå, sänkte de inte normen, utan bevarade sin religion ren. Jag såg att Satan jublade och triumferade över deras lidande. Men Gud såg med stort välbehag på sina trogna martyrer. De kristna som levde under denna fruktansvärda tid var högt älskade av Gud, eftersom de var villiga att lida för hans skull. Varje plåga de fick utstå ökade deras belöning i himlen.

Även om Satan glädde sig över de heligas lidande, var han ändå inte nöjd. Han ville behärska såväl sinnet som kroppen. Det lidande de fick utstå förde dem bara ännu närmare Herren. Det ledde dem till att älska sina bröder, och blev anledning till att de mer än någonsin fruktade för att misshaga Gud. Satan ville få dem att väcka Guds missnöje. Då skulle de förlora kraft, ståndaktighet och mod. Fastän tusentals kristna dödades, stod andra upp och fyllde deras platser. Satan såg att han förlorade anhängare. Trots att de

utstod förföljelse och död, tillhörde de ändå Jesus Kristus, och skulle få bli undersåtar i hans rike.

Satan utarbetade därför en ny plan för att mer framgångsrikt bekämpa Guds regering, och störta församlingen i fördärvet. Han fick de hedniska avgudadyrkarna att ta emot en del av den kristna tron. De bekände sig tro på Kristi korsfästelse och uppståndelse, och ville ansluta sig till Jesu efterföljare - utan att hjärtat förvandlades. Detta var en fruktansvärd fara som församlingen utsattes för. Det var en ångestfylld tid för församlingen. Några ansåg att om de sänkte sin norm och förenade sig med avgudadyrkarna, som hade tagit emot en del av den kristna tron, så skulle det kunna leda till deras fulla omvändelse. Satan försökte fördärva Bibelns lära.

Jag såg att man till slut sänkte normen, och att hedningarna anslöt sig till de kristna. Fastän dessa avgudatillbedjare utgav sig för att vara omvända, tog de med sig sina avgudar in i församlingen. De förändrade bara föremålen för sin tillbedjan till helgonbilder, ja till och med bilder av Kristus och hans mor, Maria. Efterhand som Kristi efterföljare alltmer förenade sig med hedningarna blev den kristna religionen fördärvad, och församlingen förlorade sin renhet och kraft. Men några vägrade att förena sig med hedendomen. De bevarade sin renhet och tillbad endast Gud. De böjde inte knä för en bild av någonting, varken i himlen därovan eller på jorden under den.

Satan jublade över att så många hade avfallit. Sedan hetsade han den fallna kyrkan till att tvinga dem som ville bevara sin religion ren att antingen ge efter och delta i deras ceremonier och tillbedjan av bilder eller bli dödade. Förföljelsens eldar tändes åter igen mot Kristi sanna församling. Miljoner dödades utan barmhärtighet.

Detta framställdes för mig på följande sätt: Ett stort antal hedniska avgudadyrkare bar en svart fana med bilder av solen, månen och stjärnorna. Denna skara såg ut att vara mycket vred och våldsam. Sedan såg jag en annan

skara som bar en ren och vit fana, där det stod skrivet: ”Renhet och helighet för Herren”. Deras ansikten präglades av ståndaktighet och himmelsk underkastelse. Jag såg de hedniska avgudadyrkarna närma sig dem och det utmynnade i en stor slakt. De kristna minskade i antal, men slöt sig närmare varandra och höll fanan i ett ännu fastare grepp. Medan många föll kom andra och tog deras platser runt fanan.

Jag såg att avgudatillbedjarna rådslog med varandra. Eftersom de inte förmådde få de kristna att ge vika, kom de överens om en annan plan. Nu såg jag avgudatillbedjarna sänka sin fana och närma sig den ståndaktiga kristna skaran, och lägga fram ett förslag för dem. Till en början blev detta helt förkastat. Men sedan såg jag den kristna skaran hålla rådslag. Några av dem sade att de ville sänka sin fana och acceptera förslaget för att rädda sina liv. Senare skulle de kunna få tillräckligt med kraft för att höja fanan bland hedningarna. Det fanns emellertid några få som vägrade gå med på denna plan. De föredrog att hålla fanan högt. Ståndaktigt valde de hellre att dö än att sänka den. Sedan såg jag att många sänkte fanan och anslöt sig till hedningarna, men de trogna och ståndaktiga grep den på nytt och höll den högt. Jag såg enskilda individer ständigt lämna dem som bar den rena fanan. Dessa anslöt sig till avgudatillbedjarna under den svarta fanan för att nu i stället förfölja dem som bar den vita fanan. Många blev dödade, men ändå hölls den vita fanan högt och andra kom till tro och samlades runt den.

Judarna, som först uppväckte hedningarnas raseri mot Jesus, skulle inte komma undan ostraffade. När Pilatus tvekade att döma Jesus skyldig i rättssalen, ropade de ursinniga judarna: ”Hans blod må komma över oss och över våra barn!” (Matt. 27:25). Den judiska nationen har fått erfara uppfyllelsen av denna fruktansvärda förbannelse, som de nedkallade över sina egna huvuden. Både hedningarna och så kallade kristna har varit judarnas fiender. Dessa bekännande kristna har, i sin iver för Kristus, som judarna korsfäste, ansett att ju mer lidanden de kunde förorsaka dem, desto nöjdare skulle Gud bli. Många otroende

judar blev därför dödade, medan andra drevs från plats till plats och straffades på alla sätt och vis.

Kristi blod och hans lärjungars blod, som de hade utgjutit, vilade tungt på dem och de drabbades av fruktansvärda straffdomar. Guds förbannelse följde judarna och de blev ökända och förlöjligade av såväl hedningar som så kallade kristna. De blev förnedrade, isolerade och avskydda som om de varit brännmärkta som Kain. Men jag såg att Gud på ett underbart sätt bevarat detta folk och spritt ut det över hela världen, för att de skulle betraktas som särskilt drabbade av Guds förbannelse. Jag såg att Gud hade lämnat dem som nation. Men enskilda individer bland dem skall ändå bli omvända och riva bort slöjan från sina hjärtan och se att profetian om dem har blivit uppfylld. De kommer att ta emot Jesus som världens Frälsare, och inse vilken stor synd deras nation gjorde sig skyldig till när den förkastade och korsfäste honom.

Laglöshetens hemlighet

Det har alltid varit Satans avsikt att leda människornas uppmärksamhet bort från Kristus till människor, och tillintetgöra det personliga ansvaret. Satan misslyckades med detta när han frestade Guds Son. Men han hade större framgång när han kom till den fallna människan. Den kristna läran blev fördärvad. Påvar och präster tog sig friheten att upphöja sig själva, och sade till folket att de skulle komma till dem för att få förlåtelse för sina synder i stället för att själva gå till Kristus.

Människorna blev fullständigt bedragna. De blev undervisade om att påvarna och prästerna var Kristi ställföreträdare, när de i verkligheten representerade Satan, och de som böjde sig för dem tillbad Satan. Folket krävde att få Bibeln, men prästerna ansåg det vara farligt att låta folket få Bibeln, så att de själva kunde läsa den och då bli upplysta och avslöja sina ledares synder. Folket blev undervisat om att ta emot varje ord från dessa

bedragare, som om de kom direkt från Gud mun. De utövade den makt över sinnet som endast tillhör Gud. Om någon vågade följa sin egen övertygelse, upptändes samma hat mot dem som Satan och judarna visade mot Jesus. De som hade makten törstade efter deras blod.

Jag blev visad en tid när Satan triumferade på ett särskilt sätt. Stora skaror av kristna dödades på ett fruktansvärt sätt, eftersom de ville bevara sin religion ren. Bibeln blev hatad och ansträngningar gjordes för att utplåna den från jordens yta. Folket förbjöds vid dödsstraff att läsa den. Alla exemplar av Bibeln som blev funna brändes upp. Men jag såg, att Gud tog särskilt hand om sitt Ord och beskyddade det. Under vissa tider fanns det bara ett fåtal exemplar av Bibeln. Men han skulle inte tillåta sitt Ord att gå förlorat. I stället skulle Bibeln få så stor utbredning i de yttersta dagarna, att varje hushåll kunde ha en Bibel. Jag såg att när det bara fanns få exemplar av Bibeln, var den dyrbar och till tröst för Jesu förföljda efterföljare. Den lästes i djupaste hemlighet, och de som hade detta stora privilegium kände att de hade haft ett möte med Gud, med hans Son Jesus och med hans lärjungar. Men denna välsignade förmån kostade många av dem livet. Om de upptäcktes blev de förda till avrättningsplatsen, bålet eller till en fängelsehåla för att där dö av svält.

Satan förmådde inte ointetgöra frälsningsplanen. Kristus blev korsfäst och uppstod igen på den tredje dagen. Men Satan sade till sina änglar att han skulle använda korsfästelsen och uppståndelsen till sin egen fördel. Han kunde acceptera att de som bekände sig tro på Jesus trodde att ceremoniallagen, som reglerade det judiska offersystemet, upphörde vid Kristi död. Bara han nu kunde leda dem längre och få dem att tro att lagen med de tio buden också avskaffades vid Kristi död.

Jag såg att många villigt tog emot detta påhitt från Satan. Hela himlen var mycket upprörd när de såg Guds heliga lag trampas under fötterna. Jesus och hela den himmelska härskaran kände till Guds lags natur, och de visste att han inte skulle förändra eller

avskaffa den. Det hopplösa tillstånd som människan befann sig i efter sitt fall förorsakade den djupaste sorg i himlen, och ledde till att Jesus erbjöd sig att dö för överträdarna av Guds heliga lag. Om denna lag hade kunnat avskaffas kunde människan ha blivit frälst utan att Jesus behövt dö. Följaktligen upphörde inte Faderns lag vid Jesu död, utan i stället upphöjdes den och ärades och befäste lydningen för alla dess heliga föreskrifter.

Om församlingen förblivit ren och ståndaktig, hade Satan inte kunnat bedra dess medlemmar och lett dem till att trampa på Guds lag. Med denna djärva plan riktar Satan ett direkt slag mot grundvalarna för Guds regering i himlen och på jorden. Hans uppror ledde till att han drevs ut från himlen. För att rädda sig själv ville han efter sitt uppror, att Gud skulle ändra sin lag. Men inför hela den himmelska härskaran blev han upplyst om att Guds lag är oföränderlig. Satan vet att om han kan få andra att överträda Guds lag, så har han vunnit dem för sin sak, eftersom alla som överträder denna lag måste dö.

Satan beslutade att gå ännu längre. Han berättade för sina änglar att några skulle bli så nitiska för Guds lag att de inte kunde fångas i denna fälla. De tio buden var så tydliga att många skulle tro att de fortfarande var bindande. Därför måste han försöka förändra endast ett av buden. Sedan ledde han sina representanter att försöka förändra det fjärde budet, sabbatsbudet och på så sätt förändra det enda budet av de tio som pekar på den sanne Guden, himlens och jordens Skapare. Satan framställde Jesu underbara uppståndelse för dem och sade till dem, att på grund av Kristi uppståndelse på den första dagen i veckan förflyttade han sabbaten från den sjunde dagen till den första.

På så sätt utnyttjade Satan uppståndelsen för sina egna syften. Han och hans änglar glädde sig över att denna lögn som de konstruerat togs så väl emot av dem som sade sig vara Kristi vänner. Vad den ene betraktade med religiös fasa, kunde en annan ta emot. På så sätt togs olika villoläror emot och försvarades ivrigt. Guds vilja som så tydligt har

uppenbarats i hans Ord doldes bakom villoläror och traditioner, som har framställts som Guds bud. Trots att detta utmanande bedrägeri tillåts ha sin gång ända tills Jesus kommer tillbaka, så har Gud under hela denna tid med dess villfarelser och bedrägerier aldrig saknat vittnen. Mitt i allt mörker och förföljelse av församlingen har det alltid funnits sanna och trogna Guds barn, som hållit alla Guds bud.

Jag såg att änglaskaran fylldes med förundran när den såg härlighetens Kung lida och dö. Men jag såg att den inte förundrade sig över att livets och härlighetens Herre, han som fyllde hela himlen med glädje och prakt, skulle bryta dödens bojar och gå ut från sitt fängelse som en triumferande segerherre. Om någon av dessa händelser skulle högtidlighållas genom en vilodag, så är det korsfästelsen. Men jag såg att ingen av dessa händelser var avsedda att förändra eller avskaffa Guds lag. Tvärtom utgör de det starkaste beviset för lagens oföränderlighet.

Båda dessa viktiga händelser, Jesu död och uppståndelse, har sina minnesmärken. Genom att ta del i Herrens nattvard, det brutna brödet och vinet, förkunnar vi Herrens död tills han kommer. Hans lidande och död hålls då i färskt minne. Vi blir påmindas om Kristi uppståndelse när vi begravs med honom i dopet och står upp ur vattengraven. I likhet med hans uppståndelse står vi upp för att leva ett nytt liv.

Jag såg att Guds lag skall stå fast till evig tid, och gälla i all evighet på den nya jorden. Vid skapelsen, när jordens grund blev lagd, såg Guds söner med beundran på Skaparens verk, och hela himlens härskara ropade av glädje. Det var då som grundvalen för sabbaten blev lagd. Efter de sex skapelsedagarna vilade Gud på den sjunde dagen från allt det verk som han hade gjort. Han välsignade den sjunde dagen och helgade den, eftersom han på den dagen vilade från allt sitt verk. Sabbaten blev instiftad i Eden före människans fall, och firades av Adam och Eva, tillsammans med hela den himmelska härskaran. Gud vilade på den sjunde dagen, och välsignade och helgade den. Jag såg att sabbaten aldrig kommer att

avskaffas. De återlösta heliga och hela änglaskaran kommer att hålla den till den store Skaparens ära genom hela evigheten.

Döden är inte ett evigt liv i plågor

Satan började med sitt bedrägeri i Eden. Han sade till Eva: ”Ni skall visst inte dö!” (1 Mos 3:4). Detta var Satans första lektion om själens odödlighet. Från den tiden ända tills idag har han fortsatt med detta bedrägeri, och han kommer att fortsätta med det ända tills Gud befriar sina barn från fångenskapen. Min uppmärksamhet riktades mot Adam och Eva i Eden. De åt av frukten från det förbjudna trädet, och därför blev de utdrivna från lustgården. Änglar sattes ut för att vakta livets träd med ett flammande svärd, så att människorna inte skulle kunna äta av frukten från livets träd och bli odödliga syndare. Frukten från detta träd skulle göra odödligheten evig.

Jag hörde en ängel fråga: ”Vem av Adams släkt har tagit sig förbi det flammande svärdet och ätit av livets träd?” En annan ängel svarade: ”Ingen av Adams släkt har kommit förbi det flammande svärdet och ätit av livets träd. Därför finns det ingen odödlig syndare”. Den själ som syndar skall dö en evig död - en död från vilken det inte finns något hopp om någon uppståndelse. Då skall Guds vrede vara stillad.

Jag var förundrad över hur Satan kunde lyckas så framgångsrikt att få människor att tro att när Gud sade: ”Den själ som syndar skall dö”, betyder att den själ som syndar inte skall dö, utan skall leva och plågas i evigheten. Ängeln sade: ”Liv är liv, oavsett om det levs i plågor eller i lycka. Döden är utan smärta, utan glädje och utan hat”.

Satan befallde sina änglar att särskilt gå in för att sprida den lögn som först uttalades till Eva i Eden: ”ni skall visst inte dö!” När denna lögn togs emot av människorna, och de leddes att tro att människan var odödlig, ledde Satan dem vidare och fick dem att tro att syndare

skulle leva ett evigt liv i plågor. Därmed var vägen förberedd för Satan att arbeta genom sina representanter och framställa Gud för människorna som en hämndlysten tyrann - en som sänder alla dem han inte är nöjd med till ett helvete där de i evighet drabbas av hans vrede. Medan de där lider utsägliga kval och vrider sig i de eviga lågorna, framställs han sitta där uppe och se ner på dem med tillfredsställelse. Satan visste att om denna lögn skulle tas emot, skulle Gud bli hatad av många i stället för att bli älskad och beundrad. Många skulle också ledas till tron att det som Guds Ord säger skall drabba jorden inte kommer att uppfyllas bokstavligt, eftersom det skulle motsäga hans kärleksfulla och välvilliga karaktär att förpassa någon av de varelser som han skapat till eviga plågor.

En annan ytterlighet som Satan har lett människor till är att fullständigt förbise Guds rättfärdiga dom och de varningar han har nedtecknat i sitt Ord. Gud framställs i stället som att han i allt är överseende och att ingen kommer att förgås. Alla, både syndare och heliga, kommer till slut att bli frälsta, menar man.

Som en följd av de allmänt utbredda lögnerna om själens odödlighet och den eviga plågan leder Satan en del människor att betrakta Bibeln som en bok som inte är inspirerad av Gud. De menar att den visserligen lär ut mycket gott, men de kan inte lita på den och älska den, eftersom de har undervisats om att den förkunnar läran om evig plåga.

Det finns andra som Satan leder ännu längre, så att de till och med förnekar Guds existens. De kan inte se någon rättvisa i karaktären hos Bibelns Gud, om han kommer att tillfoga en del av mänskligheten fruktansvärd tortyr i all evighet. Därför förnekar de Bibeln och dess upphovsman, och ser på döden som en evig sömn.

Ytterligare en grupp människor är rädda och ängsliga. Satan frestar dessa att synda, och när de har syndat, framhåller han att syndens lön inte är döden, utan ett liv i fasansfulla plågor som varar i all evighet. Genom att på detta sätt förstora helvetets plågor för dessa svaga

människor tar Satan sinnet i besittning, och följden blir att de förlorar förståndet. Då jublar Satan och hans änglar, eftersom tvivlarna och ateisterna förenar sig med dem att kasta vanära över kristendomen. De påstår att detta onda är en naturlig följd av att tro på Bibeln och dess Upphovsman, fast det i stället är resultatet av en allmänt utbredd villolära.

Jag såg att den himmelska härskaran fylldes med vrede över detta fräcka verk från Satans sida. Jag frågade varför alla dessa bedrägerier tilläts påverka människornas sinnen, då Guds änglar med lätthet kunde bryta Satans makt, om de fick i uppdrag att göra det. Jag såg att Gud var medveten om att Satan skulle använda alla konststycken för att ödelägga människan. Därför har Gud sett till att hans Ord blivit nedskrivet och har framställt sina avsikter med mänskligheten så tydligt, att inte ens den minst begåvade behöver missta sig. Efter att han gett sitt Ord till mänskligheten, har han omsorgsfullt skyddat det från att förstöras av Satan och hans änglar, eller någon annan av hans redskap eller representanter. Medan andra böcker kan förstöras är denna bok odödlig. Nära tidens slut, när Satans bedrägerier växer i styrka, skulle Bibeln komma att mångfaldigas i så stora upplagor att alla som vill ha ett exemplar kan skaffa sig ett, så att de kan gardera sig mot Satans bedrägerier och falska under.

Jag såg att Gud på ett särskilt sätt har bevarat Bibeln, men när det bara fanns några få exemplar av den, har lärda män på några ställen förändrat textens innehåll och tyckt att de gjort den tydligare. I själva verket fördunklade de då det som var klart, när de genom dessa ändringar försökte finna stöd för sina förutfattade meningar, som styrdes av traditioner. Men jag såg att Guds Ord, som en helhet, är en fullkomlig kedja där en länk går in i och förklarar en annan länk. De som verkligen söker sanningen behöver inte ta fel. Det är inte bara så att Guds Ord tydligt och enkelt beskriver livets väg, utan den Helige Ande ges som en vägvisare för att vi skall förstå livets väg, som uppenbaras i Ordet.

Jag såg att Guds änglar aldrig tar kontroll över någons vilja. Gud framställer livet och döden för människan, och hon får själv välja. Många önskar att få livet, men fortsätter ändå att gå på den breda vägen. De föredrar att göra uppror mot Guds regering, trots hans stora nåd och medkänsla när han gav sin Son för att dö för dem. De som väljer att vända ryggen åt frälsningen, som har köpts till ett så högt pris, måste straffas. Men jag såg att Gud inte skall kasta dem i helvetet och där plåga dem i evighet. Han skall inte heller ta dem till himlen. Det skulle göra dem oändligt olyckliga att umgås med heliga och rena varelser. I stället skall Gud utplåna dem fullständigt. De skall bli som om de aldrig hade funnits till. Då kommer Guds rättvisa att skipas. Gud skapade människan av jordens stoft, och de olydiga och oheliga skall förtäras av eld och bli stoft igen. Jag såg att Guds godhet och medkänsla i denna sak borde leda alla till att beundra hans karaktär och upphöja hans heliga namn. När de ogudaktiga har blivit utplånade från jorden, skall hela den himmelska härskaran säga: "Amen!"

Satan ser med stor tillfredsställelse på, när de som bekänner sig till Kristi namn ändå bestämt håller fast vid villfarelser som han själv är upphovsman till. Hans verksamhet går fortfarande ut på att tänka ut nya villfarelser, och hans kraft och skicklighet i det avseendet ökar ständigt. Han ledde sina representanter, påvar och präster, att upphöja sig själva och att hetsa upp folken till bitter förföljelse för att förgöra dem som vägrade ta emot hans bedrägerier. Vilka lidanden och plågor har inte Kristi dyrbara efterföljare fått utstå! Änglarna har fört noggranna anteckningar över allt detta. Satan och hans onda änglar uttryckte triumferande sin skadeglädje för de änglar som tjänade dessa lidande kristna och sade, att de alla skulle dödas. Det skulle inte lämnas kvar en enda sann kristen på jorden. Jag såg att Guds församling var ren den gången. Det fanns ingen fara för att några människor med fördärvade hjärtan skulle ansluta sig till dem då. De sanna kristna, som hade mod att bekänna sin tro, riskerade att hamna på sträckbänken eller bålet och bli utsatta för all slags tortyr som Satan och hans

onda änglar kunde hitta på eller inspirera människor att tänka ut.

Reformationen

Trots all förföljelse mot de heliga trädde det fram personer lite överallt med levande vittnesbörd om Gud. Herrens änglar utförde det arbete de hade blivit anförtrodda. De sökte på de mörkaste platser och kallade ut ur mörkret de människor, som hade ett uppriktigt hjärta. Dessa var alla insvärjda i villfarelser. Ändå kallade Gud dem, precis som han kallade Saulus, att bli utvalda verktyg till att förkunna hans sanningar och höja sina röster mot hans bekännande folks synder. Guds änglar påverkade Martin Luther, Melancton och andra på olika platser, och väckte hos dem en törst efter Guds Ords levande vittnesbörd. Som en flodvåg hade fienden tagit sig in, och nu måste skyddsmurar byggas upp mot honom. Luther var den som var utvald att möta anstormningen och stå upp mot en fallen kyrkas raseri. Han skulle styrka de få som var trogna mot sin bekännelse. Han fruktade alltid att väcka anstöt hos Gud. Genom egna gärningar försökte han vinna Guds ynnest, men var inte nöjd förrän en stråle av ljus från himlen skingrade mörkret i hans sinne och ledde honom till att lita på Kristi blods förtjänster, i stället för de egna gärningarna. Han kunde då själv komma till Gud, inte genom påvar och biktstolar, utan enbart genom Jesus Kristus.

Hur dyrbart var inte detta nya och underbara ljus för Luther! Det hade som en gryning lyst upp hans förmörkade förstånd och drivit bort hans vidskepelse! Han värderade det högre än de största jordiska skatter. Guds Ord blev som nytt för honom. Allt hade förändrats. Den bok som han hade fruktat, eftersom han inte kunde se någon skönhet i den, blev nu liv för honom, evigt liv. Den blev hans glädje, hans tröst och välsignade lärare. Ingenting kunde förmå honom att sluta studera den. Han hade fruktat för döden, men när han läste Guds Ord försvann all skräck, och han beundrade Guds karaktär och älskade honom. Luther studerade Bibeln för sin egen räkning och njöt av de

dyrbara skatter den innehöll. Därefter granskade han den för kyrkans räkning. Han vämjdes vid de synder han upptäckte hos dem som han hade litat på för sin frälsning. När han såg många andra inneslutna i samma mörker som han själv hade befunnit sig i, sökte han ivrigt efter tillfällen att leda dem till Guds Lamm, det enda som kan ta bort världens synd.

När Luther höjde sin röst mot påvekyrkans villoläror och synder, försökte han uppriktigt bryta den mörkrets kedja som fjättrade tusentals människor och fick dem att förlita sig på sina egna gärningar för frälsningen. Han längtade efter att kunna få dem att förstå Guds nåds sanna rikedomar och den underbara frälsningen, som fås genom Jesus Kristus.

I den Helige Andes kraft protesterade Luther starkt mot de kyrkliga ledarnas synder. Då han mötte motståndets storm från prästerna tappade han inte modet, eftersom han förlitade sig på Guds starka arm och var övertygad om seger genom honom. Då han förde striden framåt mer och mer, växte prästernas raseri mot honom ytterligare. De ville inte reformera sig, utan föredrog att fortsätta sina liv i bekvämlighet, utsvävningar och ogudaktighet, och ville också att kyrkan hölls kvar i mörker.

Jag såg att Luther var ivrig och brinnande, modig och oförskräckt när det gällde att bestraffa synden och framföra sanningen. Han bekymrade sig varken för ogudaktiga människor eller djävlar, eftersom han visste att den som var med honom var mäktigare än dem alla. Men i sin iver, mod och djärvhet fanns det en risk att han ibland skulle gå för långt. Därför utvalde Gud Melanchton att hjälpa Luther med reformationen. Han hade helt motsatta karaktärsegenskaper. Melanchton var tillbakadragen, försiktig, hade stort tålmod och var högt älskad av Gud. Hans omdöme och vishet var utmärkta och hans kunskaper i Bibeln var stor. Han älskade Guds verk lika mycket som Luther. Dessa två män knöts samman av Herren, så att de blev oskiljaktiga vänner. Luther var till stor hjälp för Melanchton när denne riskerade att bli för

rädd och återhållsam. I gengäld var Melanchton till stor hjälp för Luther när det fanns risk för att han skulle gå fram för snabbt. Melanchtons förutseende och försiktighet avvärjde ofta svårigheter, som skulle ha drabbat verket om det enbart hade överlämnats till Luther. Å andra sidan hade verket ofta inte gått framåt om det enbart hade överlämnats till Melanchton. Jag såg Guds vishet när det gällde att utvälja dessa två män till att föra reformationens verk framåt.

Jag blev sedan förd tillbaka till apostlarnas tid och såg att Gud utvalde som medarbetare den ivrige, brinnande Petrus och den milde, tålmodige Johannes. Petrus var ibland häftig och då kunde den älskade lärjungen ofta lugna honom. Detta åstadkom emellertid ingen förändring hos Petrus. Men efter att han förnekat sin Herre, ångrat sin synd och omvänt sig, behövdes det bara en mild tillrättavisning från Johannes för att dämpa hans iver och nit. Kristi verk skulle ofta ha blivit lidande om det enbart hade överlämnats till Johannes. Petrus nit behövdes. Hans djärvhet och energi hjälpte dem ofta ut ur svårigheter och tystade deras fiender. Johannes hade ett vinnande sätt och vann många för Kristi sak genom sitt tålmod, sin fördragsamhet och sin djupa hängivenhet.

Gud reste upp män som protesterade mot de rådande synderna inom påvekyrkan och förde reformationen framåt. Satan försökte tillintetgöra dessa levande vittnen, men Herren omslöt dem med sitt beskydd. Några av dem fick för hans namns skull besegla sitt vittnesbörd med sitt blod, men det fanns andra starka män, som liknade Luther och Melanchton, och dessa kunde bäst förhålliga Gud genom att leva och avslöja påvisa prästernas, påvarnas och kungarnas synder. Dessa darrade inför Luthers och hans medarbetares förkunnelse. Genom dessa utvalda män började strålar av ljus spridas i mörkret. Många tog med glädje emot ljuset och följde det. Då ett av dessa vittnen dödades uppstod i stället två eller fler som tog hans plats.

Men Satan var inte nöjd, eftersom han bara kunde få makt över vittnenas kroppar. Han

kunde inte få de troende att ge upp sin tro och sitt hopp. Till och med i döden jublade de över ett levande hopp om odödlighet vid de rättfärdigas uppståndelse. De ägde mer än mänsklig kraft. De vågade inte ett ögonblick slå sig till ro, utan såg till att ha den kristna rustningen på sig och var alltid beredda på kamp, inte bara mot andliga fiender, utan mot Satan själv personifierad av människor som ständigt ropade: ”Ge upp er tro, eller dö”. Dessa få kristna var starka i Gud och dyrbarare i hans ögon än en halv värld som bara till namnet var kristna och som var ynkyggar när det gällde Guds verk. När församlingen blev förföljd rådde enighet och kärlek bland dess medlemmar, och de var starka i Gud. Syndare tilläts inte förena sig med församlingen. Bara de som var villiga att försaka allt för Kristus kunde bli hans lärjungar. De fann glädje i att vara fattiga, ödmjuka och kristuslika.

Församlingen och världen förenade

Sedan såg jag Satan samråda med sina änglar om vad de hade uppnått. Visserligen hade de, på grund av människors rädsla för döden, kunnat hindra några rädda människor från att ta emot sanningen. Men många, till och med bland dem som fruktade döden mest, hade tagit emot sanningen och när de gjorde det försvann omedelbart deras ängslan och fruktan. När de bevittnade sina bröders död och såg deras fasthet och tålamod, visste de att Gud och änglarna hjälpte dem att uthärda sådant lidande. Därmed växte deras mod och djärvhet. När de själva kallades att ge sina liv, stod de upp för sin tro med ett tålamod och en ståndaktighet som fick till och med deras mördare att bäva. Satan och hans änglar kom till den slutsatsen att det fanns ett bättre sätt att fördärva själar, ett sätt som i längden skulle leda till ett säkrare resultat. Trots att de kristna fick lida blev deras ståndaktighet, och det ljusa hopp som uppmuntrade dem, anledning till att de svagaste blev starka och rustade att oförskräckt möta sträckbänk och lågor. De uppträdde på samma värdiga sätt som Kristus hade gjort när han stod inför sina

mördare. Genom deras orubblighet och den härlighet från Gud som vilade över dem, blev många andra överbevisade om sanningen.

Satan insåg att han måste börja använda mindre våldsamma metoder. Han hade redan förfalskat Bibelns läror. Traditioner som skulle ödelägga miljontals människors liv började få djupa rötter. Han lade band på sitt hat och beslutade att inte längre driva sina anhängare till en sådan grym förföljelse som tidigare, utan ledde församlingen till att kämpa för olika traditioner i stället för den tro som en gång hade överlämnats åt de heliga. Allt eftersom han lyckades förmå församlingen att ta emot förmåner av världen och bli ärad av den, under förevändningen att det skulle leda till framgång, började församlingen i stället förlora Guds erkännande. När den slutade förkunna de tydliga sanningar, som utestängde dem som älskade nöjen och var vänner med världen, förlorade den efter hand sin kraft.

Församlingen utgörs nu inte längre av det avskilda och speciella folk som den var när förföljelsens eldar rasade. Hur har inte guldets förlorat sin glans! Hur har inte det finaste guldets förändrats! Jag såg att om församlingen hade behållit sin särskilda, heliga karaktär, skulle den Helige Andes kraft, som lärjungarna fick del av, fortfarande vara med den. Sjuka skulle bli botade, onda andar skulle tillrättavisas och bli utkastade, och församlingen skulle vara mäktig och fruktad av sina fiender.

Jag såg en mycket stor skara människor, som bekände Kristi namn, men som Gud inte erkände som sina. Han hade inget behag i dem. Satan tycktes ta på sig en religiös skepnad och försökte energiskt få folket att tro att de var kristna. Han var angelägen om att de skulle tro på Jesus, på hans korsfästelse och uppståndelse. Satan och hans änglar tror själva fullt och fast på det, men bävar. Men om denna tro inte medför goda gärningar och leder dem som bekänner sig ha den till ett självförnekande liv, i likhet med Kristi liv, bekymrar det inte Satan. Eftersom de bara bekänner Kristi namn, samtidigt som deras karaktärer fortfarande är köttsliga, kan Satan

till och med använda dem i sin tjänst ännu effektivare än om de inte alls bekände sig tro. Då de döljer sina brister bakom Kristi namn kan de behålla sin ohelgade natur, utan att behöva undertrycka sina onda lidelser. Dessa falska bekännares brister ger de otroende orsak att håna Kristus, samtidigt som de ger dem som har en ren och obesmittad gudstjänst ett dåligt rykte.

Pastorer och präster förkunnar behagliga ting för att passa de bekännare som har en köttslig kristendom. Dessa pastorer och präster har inte mod att predika Jesus och Bibelns skarpa sanningar. Om de gjorde det skulle de köttsligt sinnade bekännarna lämna församlingen. Men eftersom många av dem är förmögna, måste man ha dem kvar, fastän de inte är mer lämpade att tillhöra kyrkan än Satan och hans änglar. Men det är just så Satan vill ha det. Jesu religion görs populär och hedervärd i världens ögon. Man säger att världen kommer att ära dem mer om de bekänner sig vara kristna. Men en sådan undervisning skiljer sig mycket från Jesu undervisning. Hans läror och världen kan inte förenas. Hans efterföljare måste avstå från världen. Dessa behagliga ting kommer från Satan och hans änglar. De utarbetade planen och de namnkristna genomförde den.

Tilltalande fabler lärdes ut och togs villigt emot. Hycklare och sådana som levde i uppenbar synd kom in i församlingen. Hade sanningen predikats i sin renhet skulle den snart ha drivit bort dessa människor. Men det fanns ingen skillnad mellan bekännande kristna och världen. Jag såg att om kyrkosamfundens medlemmar hade blivit fråntagna sin falska kappa, hade det uppenbarats en sådan ogudaktighet, en sådan ondskas och ett sådant fördärv att det blygaste Guds barn utan betänkligheter skulle ha kallat dessa kristna bekännare vid deras rätta namn - Djävulens barn, eftersom det var hans arbete de utförde.

Jesus och himlens hela härskara såg på detta förhållande med avsky. Ändå hade Gud ett heligt och viktigt budskap för församlingen. Om det togs emot skulle det leda till en genomgripande reformation i församlingen.

Det skulle återuppväcka det levande vittnesbördet, som skulle rena församlingen från hycklare och syndare, så att Guds församling åter igen kunde finna nåd inför honom.

William Miller

Se Tillägg, s. 111”William Miller”. Gud sände sin ängel till en bonde, som inte trodde på Bibeln, för att ängeln skulle påverka hans hjärta och leda honom till att granska profetiorna. Guds änglar besökte upprepade gånger denne utvalde man för att vägleda hans sinne och hjälpa honom att förstå profetior som alltid varit höljda i dunkel för Guds folk. Början till sanningens kedja visades för honom och sedan leddes han vidare att söka länk efter länk tills han kunde se på Guds Ord med beundran och förvåning. Han såg där en fullkomlig kedja av sanningar. Den bok som han tidigare hade trott inte var inspirerad öppnade sig nu för honom i sin underbara skönhet. Han upptäckte att den ena texten i Bibeln förklarades av en annan text. När han inte förstod ett ställe fann han ett annat ställe i Ordet som förklarade det första. Han kom att betrakta Guds heliga Ord med glädje, djupaste respekt och vördnad.

När han följde profetiorna ned genom tiderna, såg han att jordens befolkning levde i slutet av denna världens historia. Ändå visste de inte om det. Han betraktade kyrkosamfundet och såg att de var fördärvade. De hade flyttat sin tillgivenhet från Jesus till världen, och sökte efter världens ära i stället för den ära som kommer ovanifrån. De strävade efter världslig rikedom i stället för att samla skatter i himlen. Han kunde se hyckleri, mörker och andlig död överallt, och detta upprörde hans inre.

Gud kallade honom att lämna sitt jordbruk, på samma sätt som Gud kallade Elisa att lämna sina oxar och sin åker för att följa Elia. Med bävan började William Miller förklara Guds rikes hemligheter för folket och förde dem genom profetian fram till Kristi andra ankomst.

Han blev starkare efter varje predikan han höll. På samma sätt som Johannes döparen förkunnade Jesu första ankomst, och förberedde vägen för honom, förkunnade William Miller, och de som anslöt sig till honom, Guds Sons andra ankomst.

Jag fördes tillbaka till apostlarnas dagar och fick se att Gud hade ett särskilt verk att utföra genom den älskade aposteln Johannes. Satan var fast besluten att hindra detta verk, och ledde sina underlydande till att försöka ta Johannes liv. Men Gud sände sin ängel och bevarade honom på ett underbart sätt. Alla som bevittnade Guds stora kraft, som den uppenbarades när han befriade Johannes, greps av förundran. Många av dem blev övertygade som att Gud var med honom, och att det vittnesbörd han gav om Jesus var sant. De som försökt döda honom greps av fruktan för att försöka ta hans liv igen, och han tilläts att ännu en tid lida för Jesus. Johannes blev falskt anklagad av sina fiender och förvisades till en enslig ö. Gud sände sin ängel till honom på ön för att uppenbara händelser som skulle inträffa på jorden samt hur församlingens tillstånd skulle vara ända ned till tidens slut. Ängeln visade honom församlingens avfall och den ställning den måste inta för att behaga Gud och vinna seger till slut.

Ängeln från himlen kom till Johannes i himmelsk storslagenhet och hans ansikte sken av Guds härlighet. Han avslöjade för Johannes stora dramatiska händelser i församlingens historia och framställde för honom de farliga strider som Kristi efterföljare skulle få utstå. Johannes såg dem gå igenom svåra prövningar, bli vita och renade och till slut stå som segrare - underbart frälsta i Guds rike. Ängelns ansikte strålade av glädje och blev obeskrivligt härligt, när han visade Johannes Guds församlings slutliga seger. När aposteln fick se församlingens slutliga befrielse, blev han så gripen av synen att han med djup vördnad föll ned för ängelns fötter för att tillbe honom. Men den himmelska budbäraren lyfte ögonblickligen upp honom och tillrättavisade honom milt genom att säga:

”Se till att du inte gör det. Jag är medtjänare till dig och dina bröder, de som har Jesu vittnesbörd. Tillbed Gud, ty Jesu vittnesbörd är profetians ande” (Upp. 19:10, RF).

Därefter visade ängeln Johannes den himmelska staden med all dess prakt och bländande skönhet. Överväldigad av intrycket glömde han tillrättavisningen och föll åter ned för att tillbe inför ängeln. Ännu en gång hörde han en mild tillrättavisning: ”Se till, att du inte gör det. Ty jag är medtjänare till dig och dina bröder, profeterna, och till dem som håller orden i denna bok. Tillbed Gud! (Upp. 22:9, RF).

Predikanter och andra har betraktat Uppenbarelseboken som en hemlighetsfull bok och mindre betydelsefull än andra delar av den heliga Skrift. Men jag såg att denna bok verkligen är en uppenbarelse, som getts för att bli till särskild förmån och nytta för dem som lever i de yttersta dagarna. Den kan leda dem till att förstå sitt sanna tillstånd och sin plikt. Gud ledde William Millers tankar till profetiorna och gav honom stort ljus över Uppenbarelseboken.

Om människor hade förstått Daniels syner, kunde de bättre ha förstått Johannes syner. Vid den rätta tidpunkten påverkade Gud sin utvalde tjänare, som klart och med den helige Andes kraft förklarade profetiorna och visade överensstämmelsen mellan Daniels och Johannes syner och andra delar av Bibeln. Detta klargjorde Ordets heliga och mycket allvarliga varningar för människorna, så att de skulle förbereda sig för Människosonens återkomst. En djup och allvarlig övertygelse grep dem som hörde Miller. Både predikanter och lekmän, syndare och gudsförnekare vände sig till Herren för att förbereda sig att bestå i domen.

Guds änglar var med William Miller i hans missionsarbete. Han var orubblig och oförskräckt och förkunnade utan fruktan det budskap som han hade blivit anförtrodd. En ogudaktig värld och en kall, världslig kyrka, var tillräckligt för att sätta all hans kraft i verksamhet och gjorde honom villig att uthärda hårt arbete, försakelse, umbärande

och lidande. Trots att han motarbetades både av de som bekände sig vara kristna och världen, samt angreps av Satan och hans änglar, upphörde han inte att förkunna det eviga evangeliet för folkmassorna överallt där han blev inbjuden. När och fjärran lät han ropet höras: ”Frukta Gud och ge honom äran, ty stunden för hans dom har kommit” (Upp. 14:7).

Den första ängels budskap

Se Tillägg, s. 111. ”De tre änglarnas”. Jag såg att Gud var med i förkunnelsen av tiden år 1843. Det var hans avsikt att väcka människorna och leda dem till en sådan prövning att de skulle ta ställning antingen för sanningen eller mot sanningen. Pastorer och präster blev övertygade om exaktheten i den uträkning som man hade gjort av de profetiska tidsperioderna. Några av dem lade bort sin stolthet, avstod från sina avlönade arbeten och lämnade sina samfund för att resa från plats till plats och förkunna budskapet. Men eftersom budskapet från himlen bara fann plats i några få utbildade predikanter hjärtan, lades verket på många som inte var utbildade predikanter. Några av dessa lämnade sina åkrar för att förkunna budskapet. Andra kallades från sina butiker och verkstäder. Till och med män med högre ämbeten kallades att lämna dessa för att delta i det impopulära verket att förkunna den första ängels budskap.

Förkunnare lade bort sina sekteristiska uppfattningar och fördomar och hjälptes åt att förkunna Jesu återkomst. Oavsett var budskapet förkunnades, gjorde det ett djupt intryck på människorna. Syndare omvände sig, grät och bad om förlåtelse. De som hade levt ett ohederligt liv blev angelägna att ställa allt till rätta. Föräldrar kände den djupaste omsorg för sina barn. De som tog emot budskapet försökte påverka sina oomvända vänner och släktingar. Samtidigt som de kände vikten av det allvarliga budskapet varnade och vädjade de allvarligt till dem att förbereda sig för Människosönens ankomst. Bara de mest förhärdade vägrade låta sig

påverkas av tyngden av de bevis som fanns i dessa innerliga varningar. Detta verk, som renade liv, vände bort intresset från världsliga ting till en större hängivenhet för Gud än de någonsin förut haft.

Tusentals människor leddes att ta emot sanningen genom William Millers verksamhet. Guds tjänare kallades att förkunna budskapet i Elias ande och kraft. På samma sätt som Johannes döparen, som förberedde vägen för Jesus, kände de som förkunnade detta allvarliga budskap att de satte yxan vid roten av trädet. De uppmanade människorna att bära omvändelsens frukter. Syftet med deras vittnesbörd var att väcka och med kraft påverka kyrkosamfunden, och visa dem deras sanna karaktär. När den allvarliga varningen att fly från den kommande vreden förkunnades, var det många i kyrkosamfunden som tog emot det läkande budskapet. De såg sitt avfall. Med bittra, ångerfulla tårar och djup själsångest ödmjukade de sig inför Gud. Medan Guds Ande vilade över dem, hjälpte de till att förkunna budskapet: ”Frukta Gud och ge honom äran, ty stunden för hans dom har kommit” (Upp. 14:7).

Förkunnelsen av en fastställd tid väckte stort motstånd från alla grupper, från predikanten i talarstolen ned till den mest likgiltige, gudsförnekande syndaren: ”Om den dagen eller stunden vet ingen något” (Matt. 24:36), hördes från hycklande predikanter och hånfulla bespottare. Dessa ville varken bli undervisade eller tillrättavisade av dem som riktade deras uppmärksamhet på det år, när de trodde att de profetiska tidsperioderna skulle ta slut. Motståndarna ville heller inte höra talas om de tecken som visade att Kristi ankomst var nära, ja, till och med stod för dörren.

Många herdar över hjorden, som sade sig älska Jesus, påstod att de inte hade någonting emot förkunnelsen om Jesu återkomst, men motsatte sig den bestämda tidpunkten. Men Guds allseende öga genomskådade dem. De tyckte inte om tanken att Jesus snart skulle komma tillbaka, eftersom de visste att deras okristliga liv inte skulle bestå provet inför en

granskning. De följde inte den ödmjuka stig som Jesus stakat ut. Dessa falska herdar stod i vägen för Guds verk. Sanningen, som framhölls i sin överbevisande kraft, väckte upp folket, och precis som fångvaktaren började de fråga: "Vad skall jag göra för att bli frälst?" (Apg. 16:30). Dessa herdar ställde sig mellan budskapet och folket, och predikade behagliga ting för att leda dem bort från sanningen. De förenade sig med Satan och hans änglar och ropade: "Frid, frid" när det inte alls var frid. De som älskade bekvämlighet och var nöjda med att vara långt borta från Gud, ville inte väckas ur sin köttsliga säkerhet. Jag såg att Guds änglar lade märke till allt detta. Dessa falska herdars kläder var täckta av själars blod.

Pastorer och präster som inte själva ville ta emot det frälsande budskapet hindrade dem som annars skulle ha tagit emot det. De var befläckade med själars blod. De och andra förenades för att motarbeta budskapet och förfölja William Miller och hans medarbetare. Falska rykten spreds ut för att skada hans inflytande. Efter att han tydligt hade lagt fram Guds planer genom att framhålla de allvarliga sanningarna för sina åhörare, upptändes ibland ett stort raseri mot honom. När han lämnade dessa möten hände det ibland att några lagt sig i bakhåll för att ta hans liv. Men Guds änglar sändes ut för att beskydda honom och förde honom i säkerhet bort från den uppretade pöbeln. Hans verk var ännu inte fullbordat.

De mest hängivna tog emot budskapet med glädje. De visste att det kom från Gud och att det blev givet vid rätt tidpunkt. Änglarna betraktade resultatet av det himmelska budskapet med djupaste intresse. När kyrkosamfunden förkastade och vände ryggen åt det blev änglarna bedrövade och samrådde med Jesus. Han vände sig bort från kyrkosamfunden och bad sina änglar att troget vaka över de dyrbara själar som inte hade förkastat vittnesbördet, eftersom ännu ett ljus skulle lysa över dem.

Jag såg, att om de som kallade sig kristna hade sett fram mot Frälsarens uppenbarelse, gett honom sin kärlek och känt att ingenting

på jorden kunde jämföras med honom, skulle de ha hälsat den första antydning om hans ankomst med glädje. Men den motvilja de visade när de hörde om Herrens ankomst var ett avgörande bevis för att de inte älskade honom. Satan och hans änglar jublade, och hånade Kristus och hans heliga änglar för att de som bekände sig vara kristna älskade Jesus så lite att de inte ville att han skulle komma tillbaka.

Jag såg att Gud ville pröva sitt folk, som såg fram mot sin Herres återkomst med glad förväntan. Hans hand dolde ett misstag i uträkningen av de profetiska tidsperioderna. De som väntade sin Herre upptäckte inte detta misstag. Inte heller de lärdaste män, som var motståndare till frågan om tiden, såg felet. Guds avsikt var att hans folk skulle gå igenom en besvikelse. Tiden gick och de som i glad förväntan hade sett fram mot Frälsarens återkomst blev bedrövade och modfällna. Däremot blev de som av rädsla hade tagit emot budskapet lättade över att Jesus inte kom vid den förväntade tiden. Deras bekännelse hade inte påverkat deras hjärtan och renat deras liv. Denna misräkning behövdes för att avslöja sådana personers ärlighet. Dessa blev de första som vände sig bort och förlöjligade de bedrövade och besvikna, som hade glatt sig inför sin Frälsares förväntade återkomst. Jag förstod Guds vishet när det gällde att pröva sitt folk och låta dem genomgå en svår prövning för att det skulle avslöjas vilka som inte höll måttet i prövningens stund.

Jesus och himlens hela härskara såg med kärlek och medkänsla på dem som med ljuv förhoppning längtade efter sin älskade Frälsare. Änglar uppehöll sig omkring dem för att stötta dem under prövningstiden. Men de som hade nonchalerat det himmelska budskapet lämnades i mörker. Guds vrede upptändes mot dem, eftersom de inte tog emot ljuset som han sände från himlen. De trogna och besvikna som inte kunde förstå varför deras Herre inte kom, lämnades emellertid inte i mörker. De leddes åter igen till Bibeln för att studera de profetiska tidsperioderna. Gud tog då bort sin hand från den felaktiga uträkningen och misstaget upptäcktes. Nu

insåg de att de profetiska tidsperioderna nådde fram till 1844, och att samma bevis som de hade lagt fram för att visa att de profetiska tidsperioderna slutade 1843, visade att de i stället slutade år 1844. Ljuset från Guds Ord klargjorde deras ställning och uppenbarade en väntetid - "Om den [synen] dröjer, vänta på den" (Hab. 2:3). I sin längtan efter Kristi snara återkomst hade de inte lagt märke till synens fördröjning, som syftade till att uppenbara dem som verkligen väntade på Herren. Åter igen hade de en bestämd tidpunkt att hålla sig till. Ändå såg jag att många av de som väntade inte kunde hämta sig från den svåra besvikelsen och återfå det engagemang och den energi som hade kännetecknat deras tro år 1843.

Satan och hans änglar triumferade över dem, och de som inte ville ta emot budskapet gratulerade sig själva för sitt förutseende omdöme och klokhet att inte ha trott på bedrägeriet, som de kallade det. De insåg inte att de hade förkastat Guds råd angående dem, och att de samarbetade med Satan och hans änglar för att förvirra Guds folk, som levde i överensstämmelse med det budskap som hade sänts från himlen.

De som trodde på detta budskap led förtryck i sina egna samfund. De som inte tog emot budskapet höll till en tid tillbaka sina fientliga känslöyttringar på grund av rädsla, men efter hand som tiden gick visades deras verkliga sinnelag. De ville tysta ned budskapet om att de profetiska tidsperioderna sträckte sig till 1844, vilket de som väntade på Jesus kände att de måste förkunna. De troende förklarade tydligt sitt misstag och klargjorde varför de hade förväntat sig Herrens ankomst 1844. Deras motståndare förmådde inte lägga fram några argument mot den starka bevisföringen. Trots detta tändes kyrkosamfundens vrede och de var fast beslutna att inte lyssna på några bevis. De utestängde vittnesbördet från sina församlingar, så att inte heller andra fick höra det. De som inte vågade undanhålla andra det ljus som Gud hade gett dem uteslöts ur sina församlingar. Men Jesus var med sitt folk och de gladdes i ljuset som strålade från hans ansikte. Dessa var förberedda att ta emot den andra ängels budskap.

Den andra ängels budskap

Se Tillägg, s. 112. "Slutet av den andra ängels budskap". Då kyrkosamfundet vägrade att ta emot den första ängels budskap, förkastade de ljuset från himlen och förlorade Guds ynnest. De litade på sig själva. Genom att sätta sig emot den första ängels budskap intog de en position där de inte kunde se ljuset från den andra ängels budskap. Men de som älskade Gud och blev förtryckta tog emot budskapet: "Fallet, fallet är det stora Babylon" (Upp. 14:8), och lämnade kyrkosamfundet.

Nära slutet av den andra ängels budskap såg jag ett stort ljus från himlen, som sken på Guds folk. (Se Tillägg, s. 111. "De tre änglarnas".) Strålarna tycktes vara lika starka som solens ljus, och jag hörde änglar ropa: "Se, brudgummen kommer! Gå ut och möt honom" (Matt. 25:6).

Detta var midnattsropet som skulle ge kraft åt den andra ängels budskap. Änglar sändes från himlen för att väcka de missmodiga heliga och förbereda dem för det stora verk de hade framför sig. De första som tog emot budskapet var inte de mest begåvade. Änglar sändes till ödmjuka, gudfruktiga bekännare och uppmanade dem att ropa: "Se, brudgummen kommer! Gå ut och möt honom".

De som blev anförtrodda att ropa ut detta budskap började snabbt, och i den Helige Andes kraft, att förkunna det och väckte de bröder som hade tappat modet. Detta verk var inte grundat på mänsklig visdom och lärdom, utan på Guds kraft, och de heliga som hörde ropet kunde inte motstå det. De som var mest andligt sinnade tog emot budskapet först, och de som förut hade varit de ledande i verket tog emot det sist, och hjälpte till att förkunna budskapet med hög röst: "Se, brudgummen kommer! Gå ut och möt honom".

Ljuset om den andra ängels budskap spreds överallt i landet, och ropet grep tusentals människors hjärtan. Budskapet spreds från

stad till stad och från by till by, tills Guds väntande folk var helt väckta. Många kyrkosamfund tillät emellertid inte att budskapet blev predikat i deras kyrkor. I många kyrkosamfund fick man inte tillåtelse att förkunna budskapet. Därför lämnade en stor skara av dem som hade det levande vittnesbördet dessa fallna samfund. Ett mäktigt verk utfördes genom midnattsropet. Budskapet prövade hjärtat och ledde de troende till att söka en egen, levande erfarenhet. De visste att de inte kunde sätta sin tillit till andras erfarenhet.

De heliga väntade otåligt på sin Herre under fasta, vaksamhet och nästan oavbruten bön. Till och med en del syndare såg fram emot denna händelse, men med stor bävan. Men det stora flertalet gav uttryck för Satans anda och motsatte sig budskapet. Överallt hånade och förlöjlade de dem som förkunnade budskapet genom att säga: "Om den dagen eller stunden vet ingen något". Onda änglar ledde dem att förhärda sina hjärtan och att förkasta varje ljusstråle från himlen, så att de skulle fastna i Satans snara. Många som bekände sig vänta på Kristi återkomst hade ingen del i verket att sprida budskapet. Guds härlighet, som de hade bevittnat, de väntades ödmjukhet och djupa hängivenhet och den överväldigade tyngden av bevis fick dem att bekänna sig till sanningen. Men de hade inte blivit omvända och var inte redo för sin Herres ankomst.

Allvarlig och uppriktig bön gjorde sig gällande överallt bland de troende, och ett heligt allvar vilade över dem. Änglar betraktade med djupaste intresse verkan av budskapet. Änglarna drog bort dem som tog emot budskapet från jordiska ting, och gav dem rika tillskott från frälsningens källa. Gud erkände dem som sitt folk, och Jesus såg på dem med välbehag, eftersom de återspeglade hans bild. De hade offrat allt och helt överlåtit sig åt Gud, och förväntade sig nu att bli förvandlade till odödlighet. Men de skulle än en gång få gå igenom en sorglig missräkning. Den tidpunkt de såg fram emot, när de förväntade sig att bli räddade, gick förbi. De var ännu kvar på jorden, och förbannelsens verkningar tycktes aldrig ha varit mer

kännbara än nu. Deras längtan hade stått till himlen. I ljuv förväntan hade de smakat den eviga frälsningen, men deras förhoppningar blev inte förverkligade.

Den fruktan som hade gripit många människor försvann inte på en gång. De jublade inte omedelbart över de missräknade. Men när inga synliga tecken på Guds vrede visade sig, försvann deras rädsla, och de började förlöjligen och hånade Guds folk. Guds folk blev åter igen satta på prov. Världen förebrådde, hånade och gjorde narr av dem. Dessa som utan minsta tvivel hade trott att Jesus redan skulle ha kommit för att väcka upp de döda och förvandla de levande heliga, ta emot riket och äga det för evigt, kände sig som lärjungarna vid Kristi grav: " De har tagit bort min Herre, och jag vet inte var de har lagt honom " (Joh. 20:13).

En illustration av Adventrörelsen

Jag såg flera grupper, som såg ut att vara sammanbundna med rep. Många i dessa grupper befann sig i fullständigt mörker. Deras ögon var riktade mot jorden, och det syntes ingen förbindelse mellan dem och Jesus. Men utspridda i dessa olika grupper fanns det sådana, vilkas ansikten strålade av ljus och vars ögon var riktade mot himlen. Likt solens sken strålade det av ljus från Jesus, vilket dessa personer fick del av. En ängel bad mig att se noga, och jag såg då att var och en som upplystes av en ljusstråle hade en ängel som vakade över denne, medan de som befann sig i mörker omgavs av onda änglar. Jag hörde en ängel ropa: " Frukta Gud och ge honom äran, ty stunden för hans dom har kommit" (Upp. 14:7).

Sedan sänkte sig ett underbart ljus ned över dessa grupper för att upplysa alla som ville ta emot ljuset. Några av dem som befann sig i mörker tog emot det och gladdes sig. Andra stod emot ljuset från himlen och sade att det hade sänts för att vilseleda dem. Ljuset försvann då från dessa och de lämnades kvar i mörkret. De som hade tagit emot ljuset från Jesus gladdes sig över det större mått av

dyrbart ljus, som föll på dem. Deras ansikten strålade av helig glädje, medan de med djupaste intresse riktade sina ögon uppåt mot Jesus. Deras röster stod i samklang med änglarnas röster: "Frukta Gud och ge honom äran, ty stunden för hans dom har kommit". När de upplysta höjde sina röster, såg jag att de som var i mörker trängde dem. Många av dem som tog emot det heliga ljuset slet då av banden som höll dem fast och ställde sig utanför grupperna. Medan de gjorde det, gick män som tillhörde de olika grupperna och knöt åt banden som höll på att lösas upp. Dessa var män som de olika grupperna såg upp till. En del av dem använde insmickrande ord, medan andra såg på dem med vreda blickar och gjorde hotfulla gester. De upprepade ständigt: "Gud är med oss. Vi står i ljuset. Vi har sanningen". Jag frågade vilka dessa män var och fick veta att de var predikanter och ledare som själva hade förkastat ljuset, och nu inte heller ville att andra skulle ta emot det.

Jag såg dem som tog emot ljuset rikta sina blickar uppåt och med innerlig längtan vänta på att Jesus skulle komma och ta dem till sig. Snart överskuggades de emellertid av ett moln som gjorde dem bedrövade. Jag frågade vad som förorsakade detta moln och fick se att det var missräkningen. Den tidpunkt då de hade väntat sin Frälsare hade passerat och Jesus kom inte. Medan modlöshet drabbade de väntande, jublade de predikanter och ledare som jag tidigare lagt märke till. Alla som hade förkastat ljuset triumferade. Även Satan och hans änglar jublade.

Sedan hörde jag rösten från en annan ängel säga: "Fallet, fallet är det stora Babylon!" Ett ljus sken på de missmodiga, och med en innerlig längtan efter Jesu återkomst fäste de åter blicken på honom. Jag såg ett antal änglar samtala med den som hade ropat: "Fallet, fallet är det stora Babylon!" Dessa förenade sig med honom och ropade: "Se, brudgummen kommer! Gå ut och möt honom". Dessa änglars melodiska röster tycktes nå ut överallt. Ett obeskrivligt klart och härligt ljus sken omkring dem som hade tagit emot det ljus de hade fått. Deras ansikten sken underbart härligt, och de förenade sig med

änglarna i ropet: "Se, brudgummen kommer!" När de gemensamt ropade ut detta bland de olika grupperna, gjorde de som hade förkastat ljuset utfall mot dem och med arga blickar hånade och förlöjligade de dem. Men Guds änglar bredde ut sina vingar över de förföljda, medan Satan och hans änglar försökte omge dem med sitt mörker för att få dem att förkasta ljuset från himlen.

Sedan hörde jag en röst säga till dem som hade blivit förföljda och hånade: "Gå ut från dem och skilj er från dem och rör inte vid något orent" (2 Kor. 6:17). Många lydde denna uppmaning, slet av banden som höll dem bundna och lämnade de grupper som befann sig i mörker och slöt sig till dem som förut hade gjort sig fria. Glada förenade de sina röster med deras. Jag hörde allvarliga och kvalfulla böner från några få som fortfarande fanns kvar i dessa grupper, som var omgivna av mörker. Predikanter och ledare gick omkring i dessa grupper och knöt fast banden ännu hårdare, men trots det hörde jag fortfarande ljudet av allvarliga böner. Sedan såg jag dem som hade bett sträcka ut sina händer för att få hjälp av dem som hade gjort sig fria och nu var förenade och gladda sig i Gud. Dessa svarade dem, samtidigt som de med allvar pekade uppåt och såg mot himlen: "Gå ut från dem och skilj er från dem". Jag såg en del av de fastbundna kämpa för att bli fria, och till slut slet de av banden. De stod emot de försök som gjordes för att dra åt banden hårdare, och vägrade att lyssna på de upprepade försäkringarna: "Gud är med oss. Vi har sanningen hos oss".

Hela tiden fanns det några som lämnade de grupper som befann sig i mörker och förenade sig med dem som var fria. De fria såg ut att befinna sig på en öppen plats som var upphöjd över jorden. Guds härlighet vilade över dem och deras blickar var riktade uppåt, medan de glada och med höga röster prisade Gud. De var nära förenade med varandra och såg ut att vara omgivna av det himmelska ljuset. Runt omkring dessa fanns några som påverkades av ljuset, men blev inte förenade med den fria skaran. Alla som var trogna mot ljuset som sken på dem såg uppåt med spant intresse, och Jesus betraktade dem med stort

välbehag. De väntade att han skulle komma och längtade efter hans uppenbarelse. Inte för ett ögonblick såg de nedåt mot jorden. Men åter igen kom en molnsky över dem och jag såg dem vända sina trötta ögon nedåt. Jag frågade efter orsaken till denna förändring, och ängeln som var med mig svarade: ”De har åter igen blivit besvikna i sina förväntningar. Jesus kan ännu inte återvända till jorden och de måste uthärda ännu större prövningar för hans skull. De måste lämna villfarelser och traditioner och vända sig helt och hållet till Gud och hans Ord. De måste renas, göras vita och prövas. De som uthärdar denna bittra prövning kommer att vinna en evig seger”.

Jesus kom inte till jorden, som den väntande, lyckliga, skaran förväntat sig för att rena helgedomen genom att rena jorden med eld. Jag såg att deras beräkningar av de profetiska tidsperioderna var riktiga, att profetisk tid slutade år 1844 och att Jesus gick in i det allra heligaste för att rena helgedomen vid slutet av de profetiska dagarna. Deras misstag berodde på att de inte förstod vad helgedomen var och vad dess rening innebar. Då jag på nytt betraktade den väntande, besvikna skaran såg de sorgsna ut. De undersökte grundligt bevisen för sin tro samt uträkningen av de profetiska tidsperioderna, men kunde inte upptäcka något fel. Tiden var fullbordad, men var fanns deras Frälsare? De hade förlorat honom ur sikte.

Jag fick se lärjungarna och deras besvikelse när de kom till Jesu grav och inte fann hans kropp. Maria sade: "De har tagit bort min Herre, och jag vet inte var de har lagt honom". Men änglarna meddelade de sörjande lärjungarna, att deras Herre hade uppstått och att han skulle gå före dem till Galiléen.

Jag såg, att på samma sätt hade Jesus med djupaste medkänsla betraktat de besvikna, som hade väntat på hans återkomst. Han sände sina änglar för att leda deras sinnen, så de kunde följa honom dit där han var. Han visade dem att det inte är jorden som är helgedomen, utan han måste gå in i det allra heligaste i den himmelska helgedomen för att göra försoning för sitt folk och för att ta emot riket av sin Fader. Sedan skulle han återvända

till jorden och hämta sitt folk för att de alltid skulle vara med honom. De första lärjungarnas missräkning är en träffande bild på den missräkning som drabbade dem som väntade sin Herre år 1844.

Jag fördes tillbaka i historien till den tid då Jesus i triumf red in i Jerusalem. De glada lärjungarna trodde att han då skulle överta riket och regera som en jordisk furste. Med stora förhoppningar följde de sin Kung. De skar av vackra palmkvistar, tog av sig sina ytterkläder och bredde med entusiasm ut dem på vägen. Några gick före och andra följde efter och ropade: "Hosianna! Välsignad är han som kommer i Herrens namn. Hosianna i höjden!" (Mark. 11:9, 10). Uppståndelsen förvirrade fariséerna, som ville att Jesus skulle tillrättvisa sina lärjungar. Men han sade till dem: "Jag säger er att om de tiger, kommer stenarna att ropa" (Luk. 19:40). Profetian i Sakarja 9:9 måste uppfyllas, trots att lärjungarna skulle gå igenom en bitter missräkning. Några få dagar därefter följde de Jesus till Golgata. Där såg de honom hänga misshandlad och blödande på det grymma korset. De bevittnade hans kvalfulla död och lade honom i graven. De blev förkrossade av sorg. Förväntningarna hade inte förverkligats på en enda punkt, och deras hopp dog med Jesus. Men när han uppstod från de döda och visade sig för sina sörjande lärjungar, väcktes deras hopp igen. De hade åter funnit honom.

Jag såg att missräkningen hos dem som trodde att Herren skulle komma år 1844 inte var likvärdig med de första lärjungarnas besvikelse, eftersom den första och andra ängels budskap uppfyllde profetian. Dessa budskap gavs vid rätt tidpunkt och utförde det verk som Gud hade bestämt, att de skulle utföra.

En annan illustration

Jag såg det intresse hela himlen visade beträffande den verksamhet som ägde rum på jorden. Jesus gav en mäktig ängel i uppdrag att fara ned och uppmana jordens invånare att förbereda sig för hans andra ankomst. När

ängeln lämnade Jesus i himlen gick ett obeskrivligt starkt och underbart ljus ut framför honom. Man berättade för mig att hans uppgift var att upplysa jorden med sin härlighet och varna människorna för Guds kommande vrede. Stora skaror tog emot ljuset. Några såg mycket allvarliga ut, medan andra var upprymda och hänryckta. Alla som tog emot ljuset såg upp mot himlen och prisade Gud. Trots att det lyste över alla fanns det några som bara påverkades av det, men inte tog emot det i sina hjärtan. Många fylldes med stor vrede. Predikanter och lekmän förenade sig med onda människor och stod hårdnackat emot ljuset som lyste från den mäktige ängeln. Men alla som tog emot det drog sig undan från världen och förenades tätt med varandra.

Satan och hans änglar var ivrigt upptagna med att dra så många som möjligt bort från ljuset. Den skara som förkastade ljuset lämnades i mörker. Jag såg att Guds ängel med djupaste intresse följde Guds bekännande folk för att rapportera om den karaktär de utvecklade när budskapet från himlen framställdes för dem. Och när många av dem som sade sig älska Jesus, med hån, hat och förakt vände ryggen åt det himmelska budskapet, skrev en ängel ned den sorgliga berättelsen om detta på ett pergament som han hade i sin hand. Hela himlen blev upprörd över att Jesus blev så föraktad av dem som kallade sig hans efterföljare.

Jag såg att de troende blev besvikna, eftersom de inte fick se sin Herre vid den tidpunkt de förväntade honom. Men det var Guds avsikt att dölja framtiden och leda sitt folk till att fatta ett avgörande beslut för eller emot honom. Hade inte en bestämd tidpunkt blivit förkunnad för Kristi återkomst, skulle inte det verk Gud hade bestämt ha blivit utfört. Satan ledde många att först långt in i framtiden vänta de stora händelser, som skulle inträffa i samband med domen och nådatidens slut. Men det var nödvändigt att människorna leddes till att allvarligt förbereda sig under den tid de levde i.

Då tidpunkten hade passerat förenade sig de som inte helt hade tagit emot ängels ljus med

dem som hade föraktat budskapet. Därefter vände de sig mot de besvikna och förlöjlidade dem. Änglarna såg det tillstånd de som sade sig vara Kristi efterföljare befann sig i. De hade blivit prövade genom att den fastställda tiden gick förbi. Många blev vägda på vågen och visade sig väga för lite. Med stora ord påstod de att de var kristna, ändå försummade de på nästan varje enskild punkt att följa Kristus. Satan jublade över det tillstånd de befann sig i, som påstod sig vara Kristi efterföljare. Han hade fångat dem i sin fälla. Han hade lett flertalet bort från den rätta vägen. De försökte nu komma till himlen på något annat sätt. Änglarna såg att de rena och heliga blandades med syndare i Sion och med hycklare som älskade världen. Änglarna hade vakat över Jesu sanna lärjungar, men de som var fördärvade utövade sitt inflytande över de heliga. De som brann av en intensiv längtan att få se Jesus förbjöds tala om hans ankomst av dem som kallade sig deras kristna bröder. Änglar betraktade detta och hyste medkänsla för kvarlevan, som såg fram mot sin Herres återkomst.

En annan mäktig ängel fick i uppdrag att fara ned till jorden. Jesus överlämnade en skrift i hans hand, och när ängeln kom ned till jorden ropade han: ”Fallet, fallet är det stora Babylon!” Då såg jag de besvikna åter igen se upp mot himlen, och med tro och hopp vänta på sin Herres uppenbarelse. Många tycktes förbli i ett bedövat tillstånd, som om de sov. Men ändå kunde jag se spår av djup sorg i deras ansikten. De besvikna såg i Bibeln att de befann sig i en fördröjningstid, och att de tålmodigt måste vänta på synens uppfyllelse. Samma bevis som fick dem att vänta på sin Herre 1843, fick dem att vänta på honom 1844. Men jag såg att majoriteten av dem inte hade den iver som kännetecknade deras tro 1843. Besvikelsen hade dämpat deras tro.

När Guds folk förenade sig under den andra ängels rop, betraktade den himmelska härskaran med största intresse det inflytande budskapet hade. De såg, att många som bara till namnet var kristna vände sig med hån och förakt mot dem som hade blivit besvikna. En ängel antecknade orden från dem som hånfullt sade: ”Har ni inte farit upp till himlen än?”

Ängeln sade: ”De hånar Gud”. Jag uppmärksammades på en liknande synd som begicks för länge sedan. Elia hade blivit upptagen till himlen, och hans mantel hade övertagits av Elisa. Ogudaktiga ungdomar, som av sina föräldrar hade lärt sig förakta gudsmannen, följde efter Elisa och ropade hånfullt: ”Upp med dig, du flintskalle! Upp med dig, du flintskalle!” (2 Kon. 2:23). Genom att på detta sätt håna Guds tjänare, förolämpade de Gud och fick omedelbart sitt straff. På liknande sätt skall de som har hånat och skrattat åt tanken på de heligas himmelfärd drabbas av Guds vrede. De skall få erfara att det inte är småsaker att driva med sin Skapare.

Jesus gav andra änglar i uppdrag att snabbt fara ned för att återuppliva och styrka sitt folks sviktande tro och förbereda dem att förstå den andra ängeln budskap samt den viktiga händelse som snart skulle inträffa i himlen. Jag såg dessa änglar ta emot stor kraft och stort ljus från Jesus och snabbt fara ned till jorden för att utföra sitt uppdrag att hjälpa den andra ängeln i sitt verk. Ett stort ljus lyste över Guds folk när änglarna ropade: ”Se, brudgummen kommer! Gå ut och möt honom!” Sedan såg jag de besvikna stå upp och i samspel med den andra ängeln förkunna: ”Se, brudgummen kommer! Gå ut och möt honom!” Ljuset från änglarna trängde igenom mörkret överallt. Satan och hans änglar försökte förhindra att detta ljus utbredde sig och hade sin avsedda verkan. De tvistade med de himmelska änglarna och sade att Gud hade lett folket vilse och att de, trots sitt ljus och all sin makt inte kunde få världen att tro, att Kristus skulle komma. Men trots att Satan försökte spärra vägen och dra folkets tankar bort från ljuset, fortsatte Guds änglar sitt verk .

Man kunde tydligt se, att de som tog emot ljuset var mycket lyckliga. De såg ihärdigt upp mot himlen och längtade efter Jesu återkomst. Några grät och bad under stor själsnöd. Det såg ut som om deras ögon var riktade mot dem själva, och de vågade inte se uppåt. Ett ljus från himlen skingrade mörkret för dem, och deras ögon, som i förtvivlan hade varit riktade mot dem själva, vändes

uppåt medan ett uttryck av tacksamhet och helig glädje spred sig i varje ansikte. Jesus och hela änglaskaran såg med välbehag på dem som troget väntade på Jesu återkomst.

De som förkastade och motsatte sig den första ängeln budskap gick miste om ljuset från den andra ängeln, och kunde inte få del av den kraft och härlighet som åtföljde budskapet: ”Se, brudgummen kommer!” Jesus vände sig ogillande bort från dem, eftersom de hade föraktat och förkastat honom. Men de som hade tagit emot budskapet omgavs av en molnsky av härlighet. De aktade sig mycket noga för att såra honom, och väntade och vakade och bad för att få veta vad som var hans vilja. Jag såg Satan och hans änglar försöka ta bort detta gudomliga ljus från Guds folk, men så länge de väntande höll fast vid ljuset och höll sina ögon på Jesus, bort från det jordiska, hade Satan ingen makt att ta ifrån dem de dyrbara strålarna. Budskapet från himlen gjorde Satan och hans änglar rasande, och fick dem som påstod sig älska Kristus, men föraktade hans ankomst, att förlöjliga och håna de som var trogna och tillitsfulla. Men en ängel skrev ned varje förolämpning, varje nedlåtande ord och varje orätt som Guds barn fick ta emot av deras bekännande bröder.

Många höjde sina röster och ropade: ”Se, brudgummen kommer!” Dessa lämnade sina bröder, som inte älskade Jesu uppenbarelse och inte ville tillåta dem att ägna sig åt hans andra ankomst. Jag såg att Jesus vände sitt ansikte bort från dem som förkastade och föraktade hans ankomst. Sedan bjöd han några av änglarna att skilja hans folk från de orena, så att de inte skulle bli befläckade. De som lydde budskapet lämnade dessa och stod fria och förenade. Ett heligt ljus sken på dem. De drog sig bort från världen och sina världsliga intressen, avstod från jordiska skatter och riktade sina otåliga blickar mot himlen i förväntan att få se sin älskade Befriare. Deras ansikten strålade av ett heligt ljus och vittnade om den frid och glädje som härskade i deras inre. Jesus bjöd sina änglar att styrka dem, eftersom stunden för deras prövning närmade sig. Jag såg att dessa som väntade på Jesu återkomst ännu inte blivit

prövade som de måste bli. De var inte fria från villfarelser. Jag såg Guds barmhärtighet och godhet uppenbaras genom att han sände en varning till människorna på jorden. Upprepade budskap blev sända för att leda dem att ivrigt rannsaka sina hjärtan och studera Bibeln, så att de kunde befria sig från villoläror, som de hade övertagit från hedningarna och påvedömetts anhängare. Genom dessa budskap har Gud tagit ut sitt folk från världen, så att han kan verka för dem med större kraft, och så att de kan hålla alla hans bud.

Helgedomen

Jag blev visad Guds folks stora besvikelse, eftersom de inte fick se Jesus vid den tid de väntade honom. De förstod inte varför han inte kom, eftersom de inte kunde se annat än att den profetiska tidsperioden hade gått ut. Ängeln sade: ”Har Guds Ord tagit fel? Har Gud försummat att uppfylla sina löften? Nej, han har uppfyllt allt han lovat. Jesus har stått upp och stängt dörren till det heliga i den himmelska helgedomen, och har öppnat dörren till det allra heligaste samt gått in dit för att rena helgedomen. Alla som tålmodigt väntar skall förstå hemligheten. Människor har misstagit sig, men Gud har inte begått något misstag för sin del. Allt som Gud lovade har uppfyllts, men människor gjorde misstaget att tro att jorden var helgedomen, som skulle renas vid slutet av de profetiska tidsperioderna. Det var människors förväntan som slog fel, inte löftet som Gud hade gett”.

Jesus sände sina änglar för att leda de besviknas tankar till det allra heligaste, dit han hade gått in för att rena helgedomen och göra en särskild försoning för Israel. Jesus berättade för änglarna att alla som fann honom skulle förstå det verk han skulle utföra. Jag såg att medan Jesus befann sig i det allra heligaste, skulle han vigas med det Nya Jerusalem. Efter det att hans verk hade blivit fullbordat i det allra heligaste, skulle han stiga ned till jorden med kunglig makt och ta till sig sina trogna, som uthålligt hade väntat på hans återkomst.

Jag fick se vad som inträffade i himlen vid slutet av de profetiska tidsperioderna år 1844. När Jesus avslutade sin tjänst i det heliga och stängde dörren till denna avdelning föll ett stort mörker över dem som hade hört men förkastat budskapet om hans ankomst. De förlorade honom ur sikte. Sedan tog Jesus på sig praktfulla kläder. Vid nedre fällen runt om på hans mantel fanns det omväxlande granatäpplen och bjällror. En konstnärligt utformad bröstsköld hängde ned från hans skuldror. Då han rörde sig gnistrade bröstskölden som diamanter och förstörde de bokstäver, som såg ut att bilda namn och som var skrivna eller ingraverade på den. På sitt huvud hade han något som liknade en krona. Då han var färdigklädd omgavs han av änglar, och i en vagn av eld fördes han innanför det andra förhänget.

Jag blev sedan uppmanad att lägga märke till de två avdelningarna i den himmelska helgedomen. Förhänget, eller dörren, öppnades och jag fick lov att gå in. I den första avdelningen såg jag ljusstaken med sju lampor, bordet med skådebröden, rökelsealtaret och rökelsekaret. Alla föremål i denna avdelning såg ut att vara gjorda av renaste guld, och återspeglade bilden av den som gick in dit. Förhänget, som skilde de två avdelningarna, bestod av olika material och hade flera färger. Den hade en vacker bård som var prydd med gestalter av guld som föreställde änglar. Förhänget lyftes upp, och jag såg in i den andra avdelningen. Där såg jag en ark som såg ut att vara av finaste guld. Runt om den översta delen av arken fanns en underbart vacker list, som föreställde kronor. I arken låg stentavlor, på vilka de tio buden var skrivna.

Två vackra keruber, en vid varje ända av arken, stod med vingarna utbredda över arken. Deras vingpetsar rörde vid varandra ovanför Jesu huvud, där han stod framför nådastolen. Kerubernas ansikten var vända mot varandra, medan de hade sina blickar vända nedåt mot arken. De representerade hela härskaran av änglar som med intresse betraktade Guds lag. Mellan keruberna stod ett gyllene rökelsekar av guld, och när de heligas böner i tro steg upp till Jesus, och han

framställde dem för sin Fader, steg ett moln av väldoft upp från rökelsen. Rökelsen hade de mest underbara färger. Ovanför den plats där Jesus stod, framför arken, fanns en obeskrivligt stor härlighet, som jag inte kunde se på. Den liknade Guds tron. När rökelsen steg upp till Fadern, kom den överväldigande härligheten från tronen till Jesus, och från honom sändes den ut över alla dem, vilkas böner hade stigit upp som väldoftande rökelse. Överflödande ljus strömmade ut över Jesus, omslöt nådastolen, och glansen av Guds härlighet uppfyllde templet. Mina ögon klarade inte att se på det obeskrivliga ljuset någon längre stund. Ord kan inte beskriva det. Jag blev överväldigad och vände mig bort från scenens majestät och härlighet.

En jordisk helgedom, som hade två avdelningar, blev också visad för mig. Den liknade den himmelska helgedomen, och det berättades för mig, att den var en avbild av helgedomen i himlen. Föremålen i den första avdelningen i den jordiska helgedomen liknade dem som fanns i den första avdelningen i den himmelska. Förhänget lyftes upp och jag tittade in i det allra heligaste och såg att föremålen där var desamma som i det allra heligaste i den himmelska helgedomen. Prästen tjänstgjorde i båda avdelningarna i den jordiska helgedomen. Han gick dagligen in i den första avdelningen, men i det allra heligaste gick han in endast en gång om året för att rena den från de synder, som blivit överförda dit. Jag såg att Jesus tjänstgjorde i båda avdelningarna i den himmelska helgedomen. I den jordiska gick prästerna in med blodet från ett djur som ett offer för synd. Kristus gick in i den himmelska helgedomen med sitt eget blod som offer. De jordiska prästerna rycktes bort av döden, och kunde därför inte tjänstgöra någon längre tid. Men Jesus blev präst till evig tid. Genom de olika offer som offrades i den jordiska helgedomen skulle Israels barn få del av en kommande Frälsares förtjänster. Genom Guds visdom blev de olika delarna i detta verk visade för oss för att vi, genom att studera dem, skulle kunna förstå det verk som Jesus utför i den himmelska helgedomen.

När Jesus dog på Golgata ropade han: ”Det är fullbordat” (Joh. 19:30). Då revs förhänget i templet itu, uppifrån och ända ned. Det skedde för att visa att tjänsten i den jordiska helgedomen hade upphört för alltid. Gud skulle inte längre möta prästerna i deras jordiska tempel för att ta emot deras offer. Då blev Jesu blod, vilket han själv skulle bära fram i den himmelska helgedomen, utgjutet. Liksom prästen en gång om året gick in i det allra heligaste för att rena den jordiska helgedomen, gick Jesus år 1844, vid slutet av de 2300 dagarna som det talas om i Daniel 8, in i det allra heligaste i den himmelska helgedomen. Det gjorde han för att utföra en slutlig försoning för alla som kunde bli delaktiga av hans medlartjänst, och på så sätt rena helgedomen.

Den tredje ängels budskap

Se Tillägg, s. 111. ”De tre änglarnas budskap”.

När Jesu tjänst upphörde i det heliga, och han gick in i det allra heligaste och ställde sig framför arken, som innehöll Guds lag, sände han en annan mäktig ängel med ett tredje budskap till världen. Ett pergament överlämnades i hans hand, och medan han for ned till jorden med makt och majestät, förkunnade han en fruktansvärd varning, med den ohyggligaste hotelse som någonsin getts till människor. Genom att visa att frestelsens och ångestens stund låg framför Guds barn, skulle detta budskap få dem att vara på sin vakt. Ängeln sade: ”De skall få en hård strid med vilddjuret och dess bild. Deras enda hopp om evigt liv är att förbli orubbliga. Även om deras liv står på spel måste de hålla fast vid sanningen”. Den tredje ängeln avslutar sitt budskap med att säga: ”Här gäller det för de heliga att ha ståndaktighet, för dem som håller Guds bud och har Jesus tro” (Upp 14:12, KJV). Medan han upprepade dessa ord hänvisade han till den himmelska helgedomen. Alla som tar emot detta budskap får sin uppmärksamhet riktad till det allra heligaste, där Jesus står framför arken. Där utför han den avslutande medlartjänsten för alla dem, för vilka det ännu finns nåd, och för dem som av okunnighet har brutit mot Guds lag. Denna försoning utförs både för de

rättfärdiga som har dött och för de rättfärdiga som fortfarande lever. Den innefattar alla som dött i tron på Kristus, men inte fått ljus över Guds bud och därför syndat av okunnighet genom att överträda dem.

Sedan Jesus öppnat dörren till det allra heligaste, uppenbarades ljuset beträffande sabbaten. Guds folk prövades då, på samma sätt som Israels barn prövades i det förflutna, för att det skulle visa sig om de skulle hålla Guds bud eller inte. Jag såg den tredje ängeln peka uppåt för att visa de besvikna vägen till det allra heligaste i den himmelska helgedomen. När de genom tron gick in i det allra heligaste fann de Jesus, och då väcktes hoppet och glädjen på nytt. Jag såg dem se tillbaka och göra en överblick över det förflutna, från förkunnelsen av Jesu återkomst och ned genom sina erfarenheter, till dess tiden gick förbi år 1844. De såg orsaken till sin besvikelse och fylldes åter med glädje och visshet. Den tredje ängeln hade kastat ljus över det förflutna, den nuvarande tiden och framtiden. De visste att Gud verkligen hade lett dem, genom sin outgrundliga försyn.

Det visades för mig, att kvarlevan av Guds folk följde Jesus in i det allra heligaste. Där såg de arken och nådastolen, och greps av deras härlighet. Jesus lyfte locket på arken, och se, där ligger stentavlorna som de tio buden är skrivna på. De läser de levande orden, men ryggar tillbaka av förskräckelse när de bland de tio heliga buden ser det fjärde budet lysa med starkare sken än de övriga nio buden, helt omgivet av en strålande gloria. De finner ingenting där som antyder att sabbaten har avskaffats eller blivit utbytt mot den första dagen i veckan. Budet har samma ordalydelse, som när Gud högtidligt förkunnade det på Sinai berg, medan blixtar sken och åskan dundrade. Ordalydelsen är precis densamma som när Gud skrev ned budet på stentavlorna: ”Sex dagar skall du arbeta och uträtta alla dina sysslor; men den sjunde dagen är Herrens, din Guds, sabbat” (2 Mos 20:9, 10). När de förstår hur noga de tio buden bevarats blir de mycket förvånade. De ser att buden är placerade nära Jehova, överskuggade och beskyddade av hans helighet. De förstår att de har trampat på det

fjärde budet i lagen, och hållit en dag som kommit från hedendomen och påvemakten, i stället för den dag som Jehova helgat. De ödmjucar sig inför Gud och sörjer över de synder de begått.

Jag såg röken stiga upp från rökelsekaret, medan Jesus sände upp deras bekännelser och böner till Fadern. När röken steg upp vilade ett klart ljus över Jesus och över nådastolen. De allvarliga, bedjande människorna, som var bekymrade eftersom de upptäckt att de hade överträtt Guds lag, blev välsignade, och deras ansikten lystes upp av hopp och glädje. De anslöt sig till den tredje ängeln verk, höjde sina röster och förkunnade den allvarliga varningen. Till en början var det bara några få som tog emot budskapet. Trots det fortsatte de trogna energiskt att förkunna det. Sedan såg jag många som tog emot den tredje ängeln budskap och förenade sina röster med dem som först förkunnat varningen, och de ärade Gud genom att hålla den vilodag som han hade helgat.

Många som tog emot det tredje budskapet hade ingen erfarenhet av de föregående två budskapen. Satan var medveten om detta och gjorde upp onda planer mot dem för att få dem på fall. Men den tredje ängeln gjorde dem uppmärksamma på det allra heligaste, och de som haft en erfarenhet av de föregående budskapen visade dem vägen till den himmelska helgedomen. Många såg den fullkomliga sanningskedjan i änglarnas budskap. Med glädje tog de emot budskapen i deras ordningsföljd, och följde Jesus genom tron in i den himmelska helgedomen. Dessa budskap framställdes för mig som ett ankare för Guds folk. De som förstår och tar emot dem kommer att bevaras från att ryckas med av Satans många villfarelser.

Efter den stora besvikelsen år 1844 var Satan och hans änglar ivrigt upptagna med att lägga ut snaror för att få adventfolkets tro att vackla. Han påverkade en del människor som haft en viss erfarenhet av budskapen och gav intryck av att vara ödmjuka. Några av dessa menade att uppfyllelsen av det första och andra budskapet skulle ske i framtiden, medan andra påstod att de uppfyllts för länge sedan. Dessa

fick inflytande över de oerfarnas sinnen och fick deras tro att vackla. Några sökte svar i Bibeln för att utforma en egen tro, som var oberoende av adventfolket. Satan jublade över allt detta, eftersom han visste att han kunde påverka dem som lösgjorde sig från ankaret genom olika villfarelser och föra bort dem med varje vindkast i läran. Många som hade varit bland de ledande i det första och andra budskapet förkastade nu budskapen. Splittring och förvirring förekom överallt bland adventfolket.

Sedan blev min uppmärksamhet riktad på William Miller. Han såg förvirrad ut och var nedtyngd av ängslan och bekymmer för sitt folk. Den troende skara som 1844 hade varit förenade och älskat varandra, höll på att förlora sin kärlek. De bekämpade varandra och försjönk i ett kallt, avfälligt tillstånd. När Miller såg detta, fylldes han av en sorg, som tärde på hans krafter. Jag såg ledande män som bevakade honom och var rädda för att han skulle ta emot den tredje ängelns budskap och Guds bud. När han drogs mot ljuset från himlen, lade dessa män planer för att leda hans tankar bort från ljuset. Människor påverkade honom för att hålla honom kvar i mörkret och behålla hans eget inflytande bland dem som var i opposition mot sanningen. Till slut höjde William Miller sin röst mot ljuset från himlen. Han tog inte emot det budskap som skulle gett honom en full förklaring på hans besvikelse och kastat ljus och klarhet över den tid som gått. Detta skulle ha återupplivat hans avtagande krafter, lyst upp hans hopp och lett honom till att förhärliga Gud. Men han litade på mänsklig vishet i stället för på Guds vishet. Nedbruten av ålder och hårt arbete i sin Mästares tjänst var han inte ansvarig i samma grad som de, vilka höll honom borta från sanningen. De bär ansvaret. Synden vilar på dem.

Hade William Miller kunnat se ljuset från det tredje budskapet, skulle mycket som såg dunkelt och gåtfullt ut för honom ha fått sin förklaring. Men hans bröder låtsades ha en så djup kärlek och så stort intresse för honom att han inte tyckte sig kunna slita sig loss från dem. Ibland drogs hans hjärta till sanningen, men då vände han sig till sina bröder, och

dessa stod emot sanningen. Kunde han slita sig loss från dem som hade stått vid hans sida i förkunnelsen av Jesu återkomst? Nej, han litade på att de säkert inte skulle leda honom vilse.

Gud lät honom komma under Satans makt, dödens herravälde, för att graven skulle gömma honom för dem, som ständigt drog honom bort från sanningen. Mose begick ett felsteg, när han var på väg att gå in i det utlovade landet. På samma sätt såg jag William Miller begå ett felsteg, då han lät sitt inflytande riktas mot sanningen, när han var på väg att gå in i det himmelska Kanaan. Andra fick honom att göra det, och andra måste ta ansvaret för det. Men Guds änglar vakar över Guds tjänares dyrbara stoft, och han skall uppstå när den sista basunen ljuder.

En fast plattform

Jag såg en skara som var väl skyddad och fast förankrad. De fäste inget avseende vid dem som ville få församlingens fasta tro att vackla. Gud betraktade denna skara med välbehag. Jag blev visad tre steg — den första, den andra och den tredje ängelns budskap. Den ängel som var med mig sade: ”Ve den som ändrar en bokstav eller flyttar en punkt i dessa budskap. En korrekt förståelse av dessa budskap är av livsviktig betydelse. Hur de tas emot är avgörande för människors slutliga öde”.

Jag leddes ännu en gång att gå igenom dessa budskap och såg vilket högt pris Guds folk hade fått betala för sin erfarenhet. De hade skaffat sig den genom mycket lidande och hårda konflikter. Gud hade lett dem framåt steg för steg, tills han hade ställt dem på en fast, orubblig plattform. Jag såg enskilda individer som närmade sig plattformen och undersökte dess grund. Några steg omedelbart upp på den med glädje. Andra började hitta fel på grunden. Dessa ville att den skulle förbättras, så att den blev mer fullkomlig och folket mycket lyckligare. Några steg ned från plattformen för att undersöka den och sade att den var felaktigt lagd. Men jag såg att nästan

samtliga stod orubbligt kvar på plattformen och uppmanade dem som stigit ned att upphöra med sina klagomål, eftersom Gud var Byggmästaren och det var honom de kämpade emot. De som stod kvar berättade om Guds underbara verk och om hur han hade lett dem till den fasta plattformen, och tillsammans såg de upp mot himlen och ärade Gud med hög röst. Några av dem som hade klagat och lämnat plattformen påverkades och steg ödmjukt åter upp på den.

Min uppmärksamhet riktades tillbaka till förkunnelsen av Kristi första ankomst. Johannes döparen blev sänd i Elias ande och kraft för att förbereda vägen för Jesus. De som förkastade Johannes budskap fick ingen nytta av Jesu undervisning. Genom deras motstånd mot det budskap som förutsade hans första ankomst intog de en sådan ställning, att det var svårt för dem att ta till sig även de starkaste bevis för att han var Messias. Satan ledde dem som förkastade Johannes budskap att gå ännu längre – att förkasta och korsfästa Kristus. Genom att göra detta intog de en sådan ställning, att de inte kunde ta emot pingstens välsignelser, som skulle ha visat dem vägen in i den himmelska helgedomen. Att förhänget i templet brast, visade att de judiska offren och förordningarna inte längre skulle tas emot. Det stora Offret hade offrats och blivit godkänt. Den Helige Ande, som sänkte sig ned på pingstdagen, förde lärjungarnas tankar från den jordiska helgedomen till den himmelska, dit Jesus hade gått in med sitt eget blod för att utgjuta förmånerna från sin försoning över sina lärjungar. Judarna lämnades i fullständigt mörker. De gick miste om allt det ljus de kunde ha haft om frälsningsplanen, och de förlitade sig fortfarande på sina värdelösa offer och gåvor. Den jordiska helgedomen hade blivit ersatt av den himmelska, men denna förändring kände de inte till. Därför hade de heller ingen nytta av Kristi medlartjänst i det heliga.

Många ser med förskräckelse på judarnas handlingssätt, när de förkastade och korsfäste Kristus. När de läser om den grymma misshandel som Jesus utstod, tror de att de älskar honom och skulle inte ha förnekat

honom som Petrus gjorde, eller korsfäst honom som judarna gjorde. Men Gud känner varje människas hjärta, och den kärlek som de menar sig ha till Jesus, har han satt på prov. Hela himlen följde med djupaste intresse hur den första ängelns budskap blev mottaget. Många som bekände sig älska Jesus, och fällde tårar när de läste berättelsen om korset, förlöjligade det goda budskapet om hans återkomst. I stället för att ta emot budskapet med glädje påstod de att det var en villfarelse. De hatade dem som älskade Jesu återkomst och uteslöt dem ur sina kyrkosamfund. De som förkastade det första budskapet kunde inte tillgodogöra sig det andra. De fick heller ingen nytta av midnattsropet, som skulle förbereda dem att genom tron gå in i det allra heligaste i den himmelska helgedomen tillsammans med Jesus. Genom att förkasta de två första budskapen har deras förstånd blivit så förmörkat, att de inte kan se något ljus i den tredje ängelns budskap, som visar vägen in i det allra heligaste.

Jag såg att på samma sätt som judarna korsfäste Kristus, har de till namnet kristna samfunden korsfäst dessa budskap. Därför har de ingen kunskap om vägen in i det allra heligaste och kan inte tillgodogöra sig Jesu medlartjänst där. På samma sätt som judarna offrade sina värdelösa offer, sänder dessa upp sina värdelösa böner till den avdelning som Jesus lämnat. Satan, som gläder sig åt detta bedrägeri, tar på sig en religiös kapp och leder dessa så kallade kristnas tankar till sig själv, och arbetar med sin kraft, sina tecken och falska under för att fånga dem i sin fälla. Några förvillar han på ett sätt, andra på ett annat sätt. Han har olika villfarelser i beredskap för att påverka människor med olika åsikter. Några ser med förskräckelse på ett bedrägeri, medan de med lätthet tar till sig ett annat. Satan bedrar några genom spiritism. Ibland kommer han som en ljusets ängel och sprider sitt inflytande över landet med hjälp av falska reformer. Kyrkosamfunden är hänfödda och tror, att Gud verkar på ett underbart sätt bland dem, när det i själva verket är ett verk av en annan ande. När upphetsningen har dött ut, befinner sig världen och kyrkosamfunden i ett sämre tillstånd än förut.

Jag såg att Gud har uppriktiga barn i de fallna kyrkosamfundet och bland dem som kallar sig adventister. Innan plågorna utgjuts skall präster, pastorer och andra kallas ut ur dessa kyrkosamfund och med glädje ta emot sanningen. Detta känner Satan till, och därför sätter han igång en rörelse bland dessa religiösa samfund före den tredje ängels höga rop, så att de som har förkastat sanningen skall tro att Gud är med dem. Han hoppas kunna bedra de uppriktiga och få dem att tro, att Gud fortfarande verkar för dessa kyrkosamfund. Men ljuset skall lysa, och alla som är uppriktiga kommer att lämna de fallna samfundet och ansluta sig till kvarlevan av Guds folk.

Spiritism

Bedrägeriet med knackningarna framställdes för mig, och jag såg att Satan har makt att framställa för oss gestalter som utger sig för att vara avsomnade anhöriga eller vänner, som vilar i Kristus. Det skall komma att se ut som om dessa vänner verkligen är närvarande. De kommer att tala samma ord som de talade medan de var här, och som är bekanta för oss, och samma röst som de hade medan de levde skall nå våra öron. Avsikten med allt detta är att förvilla världen och förleda den att tro på detta bedrägeri. Jag såg att de heliga måste ha en grundlig förståelse av sanningen för vår tid, som de kommer att bli tvungna att försvara från Bibeln. De måste förstå tillståndet i döden, eftersom Djävulens andar kommer att visa sig för dem och utge sig för att vara älskade anhöriga eller vänner och kommer att framhålla obibliska läror för dem. Dessa andar kommer att göra allt som står i deras makt för att väcka sympati, och de skall utföra underverk inför dem för att bekräfta det som de påstår. Guds folk måste vara berett att motstå dessa andar med Bibelns sanning att de döda inte vet någonting, och att de som visar sig för dem är Djävulens andar.

Vi måste noga undersöka grunden för vårt hopp, eftersom vi kommer att få ge skäl för det från Bibeln. Denna villfarelse skall sprida sig och vi kommer att få kämpa mot den

ansikte mot ansikte. Är vi inte förberedda på det kommer vi att bli fångade och besegrade. Men om vi gör vad vi kan för att förbereda oss för den strid som ligger alldeles framför oss, kommer Gud att göra sin del. Hans allsmäktigas arm skall då beskydda oss. Han skulle hellre sända samtliga änglar från härlighetens rike för att bygga upp en skyddsmur omkring de trogna, än att de skulle bli bedragna och vilseledda genom Satans bedrägliga underverk.

Jag såg hur snabbt detta bedrägeri spred sig. Jag blev visad järnvägståg, som gick med blixstens hastighet. Ängeln bad mig att titta noga. Jag fäste då blicken på tåget. Det såg ut som om hela världen var ombord på det. Sedan visade han mig konduktören, en ståtlig och tilldragande person, som alla passagerarna såg upp till med vördnad. Jag var förbryllad och frågade min ledsagande ängel vem han var. Han sade: "Det är Satan. Han är konduktören, men i skepnad av en ljusets ängel. Han har tagit världen till fånga. De är insnärjda i starka villfarelser" så att de tror på lögnen och blir dömda" (2 Tess. 2:11, 12). Lokföraren är hans medarbetare, som står närmast i rang under honom. Andra av hans medarbetare tjänstgör i olika befattningar, där han behöver dem, och de går alla med blixstens hastighet mot sin undergång".

Jag frågade ängeln om det inte fanns någon kvar. Då bad han mig se i motsatt riktning. Där såg jag en liten skara som gick på en smal stig. Alla såg ut att vara fast förenade genom sanningen. Denna lilla skara såg ut att vara tård, som om den hade gått igenom svåra provningar och strider. Det såg ut som om solen just hade kommit fram bakom molnen och sken på deras ansikten. Det fick dem att se segervissa ut, som om deras seger nästan var vunnit.

Jag såg att Herren har gett världen tillfälle att upptäcka bedrägeriet. Om det inte fanns några andra bevis, skulle bara det, att det inte görs någon skillnad mellan goda och onda vara tillräckligt bevis för de kristna. Thomas Paine, vars kropp nu är förmultnad till stoft, kommer att uppväckas vid den andra uppståndelsen, vid slutet av de tusen åren, för att få sin lön

och drabbas av den andra döden. Men Satan påstår att han är i himlen och har en upphöjd position där. Satan använde honom på jorden så länge han kunde, och nu fortsätter han med samma verksamhet genom att få det att se ut som om Thomas Paine är högt upphöjd och hedrad i himlen. Satan vill att det skall se ut som om denne man nu undervisar där på samma sätt som han undervisade här. Det finns några som har sett med förskräckelse på hans liv, död och skadliga undervisning medan han levde, men som ändå nu är villiga att låta sig undervisas av honom. Han var en av världens ondaste och mest fördärvade människor, en som föraktade Gud och hans lag.

Lögnens fader förblindar och bedrar världen genom att sända sina änglar att tala i apostlarnas ställe. De försöker få det att se ut som om apostlarna nu motsäger det de skrev under den Helige Andes ledning, när de var här på jorden. Dessa lögnaktiga änglar låter apostlarna fördärva sin egen lära och förklarar, att den blivit förfalskad. Det gläder Satan att på detta sätt få bekännande kristna, ja, hela världen att tvivla på Guds Ord. Bibeln står direkt i vägen för Satan och omintetgör hans planer. Därför försöker han få människorna att tvivla på dess gudomliga ursprung. Sedan framställer Satan Thomas Paine, som om denne kom till himlen när han dog och nu tillsammans med de heliga apostlarna, som han hatade här på jorden, skulle vara upptagen med att undervisa världen.

Satan ger var och en av sina änglar en uppgift att utföra, och tillsäger dem att vara sluga och listiga. Några ger han i uppdrag att uppträda som apostlarna och tala i deras ställe. Andra får i uppdrag att framträda som icke-troende och ogudaktiga människor, men som numera uppträder som om de var mycket religiösa, trots att de förbannade Gud när de dog. Det görs ingen skillnad mellan de heliga apostlarna och de ondaste gudsförnekarna. Båda undervisar om samma sak. För Satan spelar det ingen roll vem som talar, bara han uppnår sitt syfte. Satan hade ett intimt samarbete med Paine här på jorden och hjälpte honom då med hans arbete. Satan

dikterade mycket av det Paine skrev och känner därför till de ord och den handstil han använde. Det är därför lätt för Satan att härma Paine, som tjänade honom så troget och uppfyllde hans syften så väl. Eftersom Paine, när han levde, var en trogen tjänare till Satan, kan den Onde genom sina änglar nu framföra uppfattningar som får det att se ut som om de kommer från Thomas Paine. Detta är Satans mästerverk. All sådan undervisning, som påstås komma från apostlarna och från såväl heliga som ogudaktiga människor, som alla har dött, kommer direkt från det sataniska majestätet.

Det faktum att Satan påstår att en person som han älskade så högt, och som så intensivt hatade Gud, nu umgås med de heliga apostlarna och änglarna i evigheten, borde vara nog för att avslöja Satans mörka, mystiska verksamhet och ta bort slöjan från alla sinnen. I verkligheten säger han till världen och till de otroende att oavsett hur onda de är, vare sig de tror på Gud och Bibeln eller inte, så är himlen deras hem. De kan leva som de vill. Alla vet, att om Thomas Paine är i himlen och där är en upphöjd person, då skall säkert också de komma dit. Denna lögn är så uppenbar att alla som vill kan se den.

Genom sådana personer som Thomas Paine utför Satan nu det han har försökt göra ända sedan sitt fall. Genom sin makt och falska under rycker han undan grunden för den kristnes hopp och släcker ljuset som skulle lysa upp den smala vägen till himlen. Han får världen att tro att Bibeln inte är inspirerad, och inte är något mer än en sagobok, medan han erbjuder något annat i Bibelns ställe, nämligen spiritistiska uppenbarelsen.

Spiritismen är en kanal som helt och hållet är Satans egen och som han har full kontroll över. Genom den kan han få världen att tro vad han vill. Den bok som skall döma honom och hans anhängare, ställer han i bakgrunden, just där han vill ha den. Världens Frälsare gör han bara till en helt vanlig människa. På samma sätt som överstepräster och de andra religiösa ledarna spred ut en lögn genom de romerska soldaterna, som hade vaktat Jesu grav, skall de stackars bedragna anhängarna

till dessa så kallade andliga uppenbarelser påstå och försöka ge sken av att det inte var något övernaturligt med Frälsarens födelse, död och uppståndelse.

Sedan de har ställt Jesus i bakgrunden, drar de världens uppmärksamhet till sig själva. De påstår att deras mirakler och falska under är mycket större än Kristi gärningar. På detta sätt går världen i fällan och invaggas i en känsla av säkerhet, så att den inte upptäcker det fruktansvärda bedrägeriet förrän de sju sista plågorna kommer att utgutas. Satan ler när han ser att hans plan är så framgångsrik, och att hela världen går i fällan.

Girighetens karaktärsdrag

Jag såg, att Satan befallde sina änglar att lägga ut fällor särskilt för dem som såg fram emot Kristi ankomst och höll alla Guds bud. Satan berättade för sina änglar att samfunden sov, och han skulle nu öka sin makt och sina falska under för att kunna behålla dem. "Men sabbatshållarna hatar vi. De motarbetar oss ständigt och tar ifrån oss våra undersåtar och får dem att hålla Guds förhatliga lag. Gå till dem som äger mark och pengar och fyll dem med bekymmer. Om ni kan få dem att fästa sitt sinne vid dessa ting, kommer vi att behålla dem. De kan få bekänna sig till vad de vill, bara ni får dem att intressera sig mer för pengar än för Kristi rikes framgång eller att sprida de sanningar vi hatar. Framställ världen för dem i det mest tilltalande ljus, så att de kommer att älska och avguda den.

Alla medel vi kan få kontroll över måste vi styra. Ju mer medel Kristi efterföljare använder för att tjäna honom, desto mer kommer de att skada vårt rike genom att beröva oss våra undersåtar. När de ordnar möten på olika platser, är vi i fara. Då måste ni vara på er vakt. Ställ till bråk och förvirring om det är möjligt. Tillintetgör den inbördes kärleken. Vi hatar deras förkunnare. Se till att de tappar modet. Framhåll varje tänkbar ursäkt för dem som äger medel, att inte skänka bort dem. Ta kontroll över de ekonomiska frågorna om ni kan, och se till att

deras förkunnare får brist på medel. Detta kommer att försvaga deras mod och entusiasm. Strid för varje liten del av fältet. Gör girighet och kärlek till jordiska skatter till de dominerande karaktärsdragen i deras liv. Så länge dessa karaktärsdrag får råda, kommer frälsningen och nåden att få en undanskymd plats. Omge dem med allt som är tilldragande, så kommer de med säkerhet att tillhöra oss. Vi kommer inte bara att vara säkra på att de tillhör oss. Deras avskyvärda inflytande kommer då inte heller att leda andra till himlen. Om någon vill ge en gåva, gör då denne missunnsam, så att han snålar med sin gåva”.

Jag såg att Satan noggrant genomför sina planer. Medan Guds tjänare bestämmer möten finns Satan och hans änglar på plats för att hindra arbetet. Satan ger ständigt Guds folk ingivelser. Några leder han på ett sätt, andra på ett annat. Han utnyttjar alltid brödernas och systrarnas dåliga karaktärsdrag för att uppväcka och hetsa upp deras vanemässiga synder. Har de en benägenhet för själviskhet och girighet, ställer Satan sig vid deras sida och försöker med all makt förmå dem att ge efter för dessa syndiga vanor. Guds nåd och sanningens ljus kanske för en liten tid undantränger deras girighet och själviskhet, men om de inte vinner fullständig seger, tränger sig Satan in när de inte står under ett frälsande inflytande och tillintetgör varje god och ädel princip. Då kommer de att tycka att det krävs allt för mycket av dem. De tröttnar på att göra gott och glömmer det stora offer som Jesus gjorde för att återlösa dem från Satans makt och från hopplöst elände.

Satan utnyttjade Judas giriga och själviska läggning och fick honom att klaga, när Maria smorde Jesus med den dyrbara smörjelsen. Judas ansåg att detta var ett stort slöseri, och förklarade att oljan kunde ha blivit såld och behållningen gått till de fattiga. Han brydde sig inte om de fattiga, men ansåg att denna frikostiga offergåva till Jesus var slöseri. Judas värderade inte sin Herre högre än att han kunde sälja honom för några få silverslantar. Jag såg, att bland dem som bekände att de väntade på Herren, fanns sådana som liknade Judas. Satan behärskar

dem, men det inser de inte själva. Gud kan inte godkänna den minsta grad av girighet eller själviskhet, och han avskyr deras böner och förmaningar, som har dessa onda karaktärsdrag.

Eftersom Satan inser att den tid han har kvar är kort, förleder han människorna att bli mer och mer själviska och giriga. Han jublar när han ser att de är helt upptagna med sig själva, snåla, giriga och själviska. Om sådana kunde få upp sina ögon, skulle de se Satan jubla över dem med djävulsk triumf och skratta åt deras dåraktighet, som följer hans ingivelser och låter sig fångas i hans fällor.

Satan och hans änglar lägger märke till alla snåla och giriga handlingar hos dessa personer. Sedan framställer han dem för Jesus och hans heliga änglar och säger förebrående: "Dessa skall vara Kristi efterföljare! De förbereder sig för att förvandlas!" Satan jämför deras gärningar med texter i Bibeln som tydligt fördömer dessa. Sedan hånar han de himmelska änglarna genom att säga: "Dessa sägs följa Kristus och hans ord! Dessa är frukterna av Kristi offer och återlösningsverk!" Änglarna vänder sig med avsky bort. Gud fordrar ständig verksamhet av sitt folk. När de tröttnar på att göra gott, tröttar de ut honom.

Jag såg, att Gud är missnöjd med det minsta uttryck av själviskhet hos sitt bekännande folk, för vilket Jesus inte sparade sitt eget dyrbara liv. Varje självisk och girig person kommer att duka under på vägen. På samma sätt som Judas, som sålde sin Herre, kommer sådana att sälja goda principer och ett ädelt, givmilt sinnelag för en liten jordisk vinst. Men alla sådana kommer att sållas bort från Guds folk. Alla som vill komma till himlen måste med all sin kraft tillägna sig himlens principer. I stället för att förtvina av själviskhet bör de växa i godhet. De bör ta vara på varje tillfälle att göra gott mot varandra och ta till sig de himmelska principerna. Jesus presenterades för mig som den fullkomliga förebilden. Det fanns ingen själviskhet i hans liv. Allt han gjorde var präglad av godhet och oegennyttan.

Sållningen

Jag såg några som med stark tro och kvalfyllda rop bad innerligt till Gud. Deras ansikten var bleka och märkta av djup själsångest, som visade deras inre kamp. Orubblig fasthet och stort allvar visade sig i deras ansikten. Stora svettdroppar föll från deras pannor. Då och då sken deras ansikten upp och bar tecken på Guds välbehag, men åter igen märktes samma allvarliga, ängsliga uttryck hos dem.

Onda änglar trängdes omkring dem och insvepte dem i mörker för att dölja Jesus för dem, och för att deras blick skulle dras till mörkret som omslöt dem. Syftet var att de skulle börja tvivla på Gud och knota mot/klandra honom. Deras enda trygghet var att hålla blicken vänd uppåt. Guds änglar vakade över hans folk, och när den giftiga atmosfären från onda änglar omslöt dessa ängsliga troende, skingrade de himmelska änglarna oavbrutet det tjocka mörkret med sina vingar.

Medan de bedjande troende fortsatte sina allvarliga bönerop, kom ibland en strimma av ljus från Jesus till dem för att uppmuntra deras hjärtan och lysa upp deras ansikten. Jag såg att det var några som inte tog del i dessa kvalfyllda och innerliga böner. De verkade likgiltiga och obekymrade. De stod inte emot mörkret som omgav dem, och det inneslöt dem som ett tjockt moln. Guds änglar lämnade dessa och gick bort för att hjälpa dem som bad allvarligt. Jag såg Guds änglar skynda sig för att hjälpa alla som kämpade med all sin kraft för att stå emot de onda änglarna, och som försökte hjälpa sig själva genom att ihärdigt anropa Gud om hjälp. Men Guds änglar lämnade dem som inte gjorde någon ansträngning för att hjälpa sig själva, och jag förlorade dem ur sikte.

Jag frågade vad denna sållning betydde som jag hade sett, och det visades mig att den skulle åstadkommas av det sanna vittnets klara råd till församlingen i Laodicea. Detta råd kommer att ha sin verkan på mottagarens

hjärta, och det skall leda honom att lyfta rättfärdighetens principer högt och framhålla den tydliga sanningen. Vissa kommer inte att stå ut med detta uppriktiga vittnesbörd. De skall sätta sig upp mot det, och det är detta som kommer att förorsaka en sällning bland Guds folk.

Jag såg att det sanna vittnets vittnesbörd inte ens till hälften blivit uppmärksammat. Det allvarliga vittnesbörd som församlingens öde hänger på har uppskattats mycket litet, om inte fullständigt nonchalerats. Detta vittnesbörd måste åstadkomma djup omvändelse. Alla som verkligen tar emot det kommer att lyda det och bli renade.

”Lyssna!” sade ängeln. Strax hörde jag en röst, som lät som många musikinstrument, alla lät perfekt, behagligt och välljudande. Rösten överträffade all musik jag någonsin hört, och den tycktes vara fylld av barmhärtighet, medkänsla och upplyftande, helig glädje. Den trängde igenom hela min varelse. ”Se ditåt!” sade ängeln. Min uppmärksamhet riktades då mot den grupp som jag sett genomgå sällningen. Jag fick se dem som jag tidigare sett gråta och be under själsångest. Antalet beskyddande änglar omkring dem hade fördubblats, och de var klädda i en rustning från huvudet till fötterna. De rörde sig i fullkomlig ordning, precis som en trupp soldater. Deras ansikten vittnade om den allvarliga strid de hade utkämpat och den själskamp de hade gått igenom. Trots tecken på allvarliga själskval, strålade deras ansikten nu av himmelskt ljus och härlighet. De hade vunnit seger, och det framkallade hos dem den djupaste tacksamhet och en helig glädje.

Deras antal hade minskats. Några hade sällats bort och lämnats vid väggkanten. De likgiltiga och vårdslösa, som inte förenade sig med dem som satte tillräckligt stort värde på segern och frälsningen för att ihärdigt och under själskval be om den, fick den heller inte, och därför blev de kvar i mörkret. Men de ersattes omedelbart av andra som tog emot sanningen och anslöt sig till leden. Onda änglar trängdes fortfarande omkring dessa, men kunde inte få makt över dem.

Jag hörde dem som var klädda i rustningen frambara sanningen med stor kraft. Det gav resultat. Många av dem hade varit bundna, en del hustrur av sina män, och en del barn av sina föräldrar. De uppriktiga som tidigare förhindrats att höra sanningen, tog nu ivrigt emot den. All rädsla för anhöriga var försvunnen, och endast sanningen var betydelsefull för dem. De hade hungrat och törstat efter sanningen. Den var nu dyrbarare för dem än livet. Jag frågade vad som hade åstadkommit denna stora förändring. En ängel svarade: ”Det är senregnet, vederkvickelsen från Herren, den tredje ängels höga rop”.

Stor kraft var med dessa utvalda. ”Se ditåt!” sade ängeln. Min uppmärksamhet riktades då på de ogudaktiga och otroende. En stor rörelse hade uppstått bland dem. Guds folks iver och kraft hade väckt dem och gjort dem rasande. Förvirring och oordning rådde överallt. Jag såg att åtgärder vidtogs mot den grupp som hade Guds ljus och kraft. Mörkret tätnade omkring dem, men trots det var de orubbliga och litade på Gud, vars välbehag vilade över dem. Jag såg, att de var förbryllade, men därefter hörde jag dem ropa allvarligt till Gud. Dag och natt ropade de utan uppehåll: ”Ske din vilja, o Gud! Kan det förhålliga ditt namn, så öppna en väg till räddning för ditt folk! Befria oss från hedningarna runt omkring oss. De har beslutat att döda oss, men din arm kan frälsa oss”. Dessa ord är allt jag kan minnas. Alla tycktes ha en djup känsla av ovärdighet, och underkastade sig fullständigt Guds vilja. Men varenda en, utan undantag, kämpade och bad allvarligt om att bli befriad, precis som Jakob en gång.

Strax efter det att de börjat sin allvarliga bönekamp, ville änglarna befria dem av medkänsla. Men en ståtlig, befallande ängel tillät dem inte göra det. Han sade: ”Guds vilja har ännu inte blivit uppfylld. De måste dricka bågaren ända till botten. De måste döpas med lidandets dop”.

Strax därefter hörde jag Guds röst, som skakade både himlen och jorden. Då uppstod en stor jordbävning. Överallt skakades byggnader sönder. Då hörde jag ett

triumferande segerrop, högt, melodiskt och klart. Jag såg på den skara som en kort tid innan hade befunnit sig i sådan nöd och varit så bunden. Deras fångenskap var nu över. Ett härligt ljus lyste på dem. Hur underbara såg de inte ut nu! Alla spår av bekymmer och trötthet hade försvunnit, och varje ansikte lyste av hälsa och skönhet. Deras fiender, hedningarna runt omkring dem, föll till marken som döda. De kunde inte uthärda det ljus som lyste på de befriade, de heliga.

Detta ljus och denna härlighet fortsatte att lysa på dem till dess att Jesus kunde ses på himlens moln. På ett ögonblick förvandlades då den trogna, prövade skaran från härlighet till härlighet. Gravarna öppnades och de heliga kom ut, klädda i odödlighet, och ropade: ”Seger över döden och graven”. Tillsammans med de levande heliga rycktes de upp för att möta sin Herre i luften, medan mäktiga, melodiska segerrop ljöd från varje odödlig tunga.

Babylons synder

Jag såg att kyrkosamfunden blivit mer och mer fördärvade sedan den andra ängeln förkunnade deras fall. De har namn om sig att vara Kristi efterföljare, men ändå är det omöjligt att se någon skillnad mellan dem och världen. Predikanter använder texter från Guds Ord, men predikar inställsamt, vilket det naturliga hjärtat inte har någonting emot. Det är bara sanningens anda och kraft och frälsningen i Kristus som är förhatligt för det köttsliga hjärtat. Det finns ingenting i den populära förkunnelsen som väcker Satans vrede eller får syndaren att darra. En sådan förkunnelse framställer heller inte för hjärtat och samvetet den fruktansvärda verkligheten, att en dom snart skall komma. Ogudaktiga människor är i allmänhet nöjda med en formell fromhet utan sann gudsfuktan. En sådan religion ger de gärna sin hjälp och sitt stöd.

Ängeln sade: ”Ingenting mindre än rättfärdighetens hela vapenrustning kan förmå en människa att övervinna mörkrets makter

och behålla segern över dem. Satan har tagit kyrkosamfunden som en helhet i full besittning. Man fäster sig mer vid vad människor säger och gör än vid Guds Ords tydliga, skarpa sanningar. Världens anda och vänskapen med världen är fiendskap mot Gud. När sanningen i sin enkelhet och kraft, sådan den är i Jesus, riktas mot världens anda, väcker den genast förföljelsens anda till liv. En mycket stor del av dem som säger sig vara kristna, har inte lärt känna Gud. Det naturliga hjärtat har inte blivit förvandlat, och det köttsliga sinnet finns fortfarande kvar med sin fientliga inställning mot Gud. De är Satans trogna tjänare, även om de kallar sig kristna”.

Jag såg, att sedan Jesus lämnat det heliga i den himmelska helgedomen och gått innanför det andra förhänget, har kyrkosamfunden blivit fyllda med ”alla orena och avskyvärda fåglar” (Upp 18:2). Jag såg stor orättfärdighet och moraliskt fördärv i kyrkosamfunden. Ändå bekänner sig deras medlemmar vara kristna. Deras bekännelse, deras böner och deras förmaningar är en styggelse i Guds ögon. Ängeln sade: ”Gud har inget behag i deras sammankomster. Självskhet, svek och bedrägeri praktiseras av dem utan några samvetsförebärrelser. Och alla dessa onda karaktärsdrag döljer de under religionens kappa”.

De namnkristna samfundens högmod visades mig. Gud finns inte i deras tankar, och deras köttsliga sinne uppehåller sig bara vid dem själva. De pryder sina arma, dödliga kroppar, och ser på sig själva med tillfredsställelse och belåtenhet. Men Jesus och änglarna ser på dem med vrede. Ängeln sade: ”Deras synder och deras stolthet har nått ända upp till himlen. Deras lön väntar på dem. Rättvisa och dom har slumrat länge, men skall snart vakna. ’Min är hämnden, jag skall utkräva den, säger Herren’ (Rom. 12:19)”. Den tredje ängels fruktansvärda varningar skall förverkligas. Alla ogudaktiga människor kommer att få dricka Guds vredes vin. En oräknelig skara av onda änglar sprider sig över hela landet och fyller kyrkosamfunden. Dessa Satans redskap betraktar de religiösa samfundens tillstånd med jubel, eftersom religionens kappa döljer de största brott och den största orättfärdighet.

Hela himlen ser upprört på att människor, Guds händers verk, av sina medmänniskor sänkts ned till den djupaste förnedring och kommit i nivå med djuren, som saknar förstånd. Vår älskade Frälsare greps alltid av medlidande över mänskligt elände. Men hans så kallade efterföljare är djupt inblandade i denna oerhörda och förfärliga synd, att driva slavhandel med människosjälar. Människor plågas genom att föras från plats till plats och köpas och säljas. Änglar har fört anteckningar över allt detta. Det är nedskrivet i boken. Tårar från gudfruktiga förslavade män och kvinnor, tårar från fäder, mödrar, barn, systrar och bröder, är uppsamlade i himlen. Gud kommer att hålla tillbaka sin vrede endast en kort tid till. Guds vrede brinner mot denna nation, och då speciellt mot de religiösa samfund som själva har tagit del i och tillåtit denna fruktansvärda handel.

Många så kallade efterföljare till den ödmjuka och milde Jesus betraktar sådan orättfärdighet, sådant förtryck och sådant lidande med hjärtlös likgiltighet. Många av dem kan själva med avskryvning tillfredsställelse tillfoga andra alla dessa obeskrivliga själskval och ändå våga tillbe Gud. Detta är ett stort hån mot Gud. Satan jublar över detta och klandrar Jesus och hans änglar för en sådan oförenlighet och säger med djävulsk triumf: "Sådana är Kristi efterföljare!"

Dessa så kallade kristna läser om martyrernas lidanden, och tårar rinner ner för kinderna. De förundras över att människor någonsin blivit så förhärdade, att de kunnat vara så grymma mot sina medmänniskor. Men de som tänker och säger så håller samtidigt människor i slaveri. Och inte nog med det. De sliter sönder naturliga band och förtrycker grymt sina medmänniskor. De kan göra sig skyldiga till den mest omänskliga tortyr med samma obarmhärtiga grymhet som hedningarna och påvekyrkans anhängare visade mot Kristi efterföljare. Ängeln sade: "Det kommer att bli lindrigare för hedningar och påvekyrkans anhängare på den dag då Guds straffdomar verkställs, än det blir för dessa människor".

De förtrycktas rop har nått upp till himlen, och änglar står förundrade över de obeskrivligt kvalfyllda lidanden som människor, skapade till Guds avbild, förorsakar sina medmänniskor. Ängeln sade: "Förtryckarnas namn är skrivna med blod, överkorsade med blod, översköljda med lidandets kvalfyllda, brännande tårar. Guds vrede kommer inte att upphöra förrän han har fått detta upplysta land att dricka av hans vredes bägere till botten, inte förrän han har gett Babylon dubbelt tillbaka: 'Ge henne lika för lika, ge henne dubbelt igen för vad hon har gjort. Blanda dubbelt åt henne i den bägere som hon har blandat' " (Upp. 18:6).

Jag såg att slavägaren kommer att hållas ansvarig för sin slavs själ, som han har hållit i okunnighet. (*Se Tillägg, s. 112. "Slavar och deras herre"*) Slavens synder kommer att avkrävas hans herre. Gud kan inte ta den slav till himlen, som hållits i okunnighet och förnedring, utan någon kunskap om Gud eller Bibeln, som inte fruktat någonting annat än sin herres piska och som befinner sig på en lägre nivå än ett djur, som saknar förstånd. Men Gud gör det bästa för honom, som en barmhärtig Gud kan göra. Han låter slaven bli som om han aldrig funnits till. Hans herre, däremot, måste uthärda de sju sista plågorna och sedan uppväckas vid den andra uppståndelsen för att lida den fruktansvärda andra döden. Då kommer Guds rättvisa att ha skipats.

Det höga ropet

Jag såg änglar skynda sig fram och tillbaka i himlen, fara ned till jorden och återvända till himlen för att förbereda fullbordandet av någon viktig händelse. Sedan såg jag en annan mäktig ängel, som fått i uppdrag att fara ned till jorden för att förena sin röst med den tredje ängeln och ge hans budskap kraft och styrka. Denna ängel fick stor kraft och härlighet, och när han for ned till jorden upplystes den av hans härlighet. Det ljus som åtföljde denna ängel trängde igenom överallt, och han ropade med mäktig och stark röst: "Fallet, fallet är det stora Babylon! Det har

blivit en boning för onda andar, ett tillhåll för alla orena andar och ett näste för alla orena och avskryvda fåglar” (Upp. 18:2). Budskapet om Babylons fall, som förkunnas av den andra ängeln, upprepas med det ytterligare fördärv som kommit in i kyrkosamfunden sedan år 1844. Denna ängels verksamhet kommer i rätt tid för att förenas med den tredje ängels sista stora verk, när det växer till ett högt rop. Härigenom blir Guds folk förberedda att bestå under nödens tid, som de snart kommer att gå till mötes. Jag såg ett stort ljus vila över dem, och de förenades för att förkunna den tredje ängels budskap utan fruktan.

Änglar sändes för att bistå den mäktige ängeln från himlen, och jag fick höra röster som tycktes höras överallt: "Gå ut från henne, mitt folk, så att ni inte tar del i hennes synder och drabbas av hennes plågor. Ty hennes synder har nått upp till himlen, och Gud har kommit ihåg hennes brott" (Upp. 18:4, 5). Detta budskap tycktes vara ett tillägg till det tredje budskapet, och anslöt sig till det på samma sätt som midnattsropet förenades med den andra ängels budskap 1844. Guds härlighet vilade över de tålmodigt väntande heliga, och dessa förkunnade utan fruktan den sista allvarliga varningen samt att Babylon var fallet och kallade Guds folk att gå ut från Babylon, så att de kunde undgå hennes fruktansvärda dom.

Det ljus som utgöts över de väntande trängde igenom överallt. De i kyrkosamfunden som hade en del ljus, men som inte hört och förkastat de tre budskapen, lydde kallelsen och lämnade de fallna samfunden. Många hade uppnått en ansvarsfull ålder sedan dessa budskap började förkunnas. Då ljuset lyste över dem och de fick förmånen att välja mellan liv och död, valde några livet och ställde sig på deras sida, som väntade på sin Herre och höll alla hans bud. Det tredje budskapet skulle utföra sitt verk. Det skulle sätta alla på prov, och de som var dyrbara i Guds ögon skulle kallas ut ur de religiösa samfunden.

En tvingande kraft drev de uppriktiga, medan uppenbarelserna av Guds kraft ingöt fruktan

och ett hämmande inflytande bland deras otroende anhöriga och vänner, så att dessa varken vågade eller kunde hindra dem som kände att Guds Ande verkade på dem. Den sista kallelsen gick även ut till de arma slaverna, och de gudfruktiga bland dem sjöng hänfört glädjesånger vid tanken på sin lyckliga befrielse. Deras herrar kunde inte hindra dem. Fruktan och förvåning gjorde dem stumma. Stora underverk blev utförda. Sjuka blev botade, och tecken och under följde de troende. Gud var med i verket. Utan fruktan för följderna följde var och en sitt hjärtas överbevisning och förenade sig med dem som höll alla Guds bud. Med kraft lät de det tredje budskapet höras vitt och brett. Jag såg att detta budskap skall avslutas med en kraft och en styrka som i stor utsträckning överträffar midnattsropet.

Utrustade med kraft från höjden och med ansikten som strålade av helig hängivenhet, gick Guds tjänare ut för att förkunna budskapet från himlen. Människor som var utspridda överallt i de religiösa samfunden besvarade kallelsen, och de som var dyrbara i Guds ögon lämnade de dömda samfunden med hast, liksom Lot hastigt fördes ut ur Sodom innan staden gick under. Guds folk blev styrkta av den underbara härlighet som vilade över dem i överflödande mängd och gjorde dem beredda att uthärda i prövningens stund. Överallt hörde jag ett stort antal röster som sade: "Här är de heligas tålmod. Här är de som håller Guds bud och Jesu tro" (Upp. 14:12, RF).

Det tredje budskapet avslutas

Jag blev visad framåt till den tid när den tredje ängels budskap avslutas. Guds kraft hade vilat över hans folk. De hade fullbordat sitt verk och var förberedda för den prövningens stund, som låg framför dem. De hade tagit emot senregnet, vederkvickelsen från Herren, och det levande vittnesbördet hade blivit återuppväckt. Den sista stora varningen hade hörts överallt, och den hade väckt upp och gjort de av jordens invånare som inte tog emot budskapet rasande.

Jag såg änglar skynda fram och tillbaka i himlen. En ängel med ett skrivdon vid sin sida återvände från jorden och meddelade Jesus att hans verk var fullbordat och att de heliga var räknade och beseglade. Sedan såg jag Jesus, som hade tjänstgjort framför arken med de tio buden, ställa ned rökelsekaret. Han lyfte nu upp sina händer och sade med hög röst: *"Det är avslutat"*.

Och hela änglaskaran lade av sina kronor medan Jesus högtidligt sade: "Den orättfärdige må fortsätta att göra orätt, den orene att orena sig, den rättfärdige må fortsätta att göra vad som är rätt och den helige att helga sig" (Upp. 22:11).

Varje människas fall var nu avgjort, antingen för liv eller för död. Medan Jesus utförde tjänst i helgedomen hade domen pågått, först över de rättfärdiga döda, och sedan över de levande rättfärdiga. Kristus hade mottagit sitt rike, sedan han utfört försoningen för sitt folk och utplånat deras synder. Det var nu avgjort vilka som ingick i hans rike. Lammets bröllop var fullbordat, och "riket, makten och väldet över alla riken under himlen" (Dan 7:27) gavs åt Jesus och frälsningens arvingar. Jesus skulle nu regera som kungarnas Kung och herrarnas Herre.

När Jesus lämnade det allra heligaste, hörde jag ljudet från bjällrorna på hans kläder. När han gick ut sveptes jordens invånare i mörker. Det fanns nu inte längre någon medlare mellan syndiga människor och en förorättad Gud. Så länge Jesus stod mellan Gud och syndiga människor fanns ett hämmande inflytande över folket. Men när Jesus lämnade sin plats mellan människorna och Fadern, togs det hämmande inflytandet bort och Satan fick fullt herravälde över de slutgiltigt obotfärdiga.

Det var omöjligt, att plågorna kunde falla så länge Jesus tjänstgjorde i helgedomen, men när hans verk avslutades där, och hans medlartjänst upphörde, fanns det ingenting som höll tillbaka Guds vrede längre. Då bröt den ut över de oskyddade, skyldiga syndarna, som hade nonchalerat frälsningen och hatat tillrättavising. Under denna fruktansvärda tid, sedan Jesu medlartjänst upphört, levde de

heliga inför Gud utan någon förebedjare. Varje människas öde var då avgjort, varje ädelsten var räknad. Jesus stannade till ett ögonblick i den yttre avdelningen av den himmelska helgedomen, och de synder som blivit bekända medan han ännu var kvar i det allra heligaste placerades nu på Satan, som är syndens upphovsman, och han måste lida straffet för dessa synder.

Därefter såg jag Jesus ta av sig sina prästkläder och ta på sig sin kungliga dräkt. På huvudet bar han många kronor, den ena inuti den andra. Sedan lämnade han himlen, omgiven av änglaskaran. Plågorna föll över jordens invånare. Några anklagade Gud för dem och förbannade honom. Andra rusade fram till Guds folk och bönföll dem att tala om hur de skulle undgå Guds straffdomar. Men de heliga hade inte längre någonting att säga dem. De sista tårarna för syndare hade blivit fällda, den sista innerliga bönen hade blivit uppsänd, den sista bördan buren och den sista varningen given. Nådens milda röst fanns inte längre kvar med sin vädjande inbjudan. När de heliga och hela himlen intresserade sig för deras frälsning, var de själva inte intresserade. De hade fått välja mellan liv och död. Många ville gärna ha livet, men gjorde ingen ansträngning för att få det. De valde inte livet, och nu fanns det inget försoningsblod, som kunde rena dem från deras synd, ingen medlidsam Frälsare som kunde be för dem och vädja: "Spara syndaren, spara honom ännu en liten tid!" Alla himlens invånare samlades kring Jesus när de hörde de fruktansvärda orden: "Det är gjort! Det är fullbordat!" Frälsningsplanen var fullbordad, men få hade valt att ta emot den. Och då nådens milda röst dog ut, greps de ogudaktiga av fruktan och skräck. Med fruktansvärd tydlighet hörde de orden: "För sent! för sent!"

De som inte tidigare hade satt värde på Guds Ord sökte nu ivrigt på alla håll efter Herrens Ord. De reste från hav till hav, från norr till öster för att finna det. Men ängeln sade: "De skall inte finna det. Det är hungersnöd i landet, men inte hunger efter bröd eller törst efter vatten, utan efter att höra Herrens ord" (Se Amos 8:11). Vad skulle de nu inte ge för ett enda godkännande ord från Gud! Men nej,

de måste fortfarande hungra och törsta. Dag efter dag hade de nonchalerat frälsningen, och värderat jordiska skatter och världsliga nöjen högre än någon himmelsk skatt eller längtan till himlen. De hade förkastat Jesus och föraktat hans heliga folk. Den orene måste förbli oren för alltid” (Se Upp. 22:11).

Många av de ogudaktiga blev rasande över det lidande som plågorna orsakade dem. Detta var ohyggligt att se på. Föräldrar gav sina barn skulden, och barnen skyllde på sina föräldrar, bröder anklagade sina systrar och systrarna sina bröder. Högljudda jämmerrop hördes från alla håll: "Det var du som hindrade mig från att ta emot sanningen, som skulle ha frälst mig från denna fruktansvärda stund!" Folket vände sig mot sina pastorer och präster med bittert hat och anklagade dem: "Ni har inte varnat oss. Ni sa till oss att hela jorden skulle bli omvänd och ropade 'Frid, frid', för att stilla varje fruktan som uppkom. Ni har inte varnat oss för denna stund, och de som varnade oss påstod ni vara fanatiker och onda människor, som ville fördärva oss". Jag såg att pastorerna och prästerna inte kunde undgå Guds vrede. Deras lidande blev tiofaldigt större än det som drabbade folket.

Nödens tid

Jag såg de heliga lämna städerna och byarna. De slöt sig samman i grupper och uppehöll sig i de mest ensliga trakter. Änglar gav dem mat och vatten, medan de ogudaktiga led av både hunger och törst. Sedan såg jag jordens ledande män rådslå med varandra, medan Satan och hans änglar ivrigt kretsade omkring dem. Jag såg ett dokument, vars kopior spreds till olika platser i landet. Det innehöll en befallning om, att om inte de heliga avstod från sin egendomliga tro, gav upp sabbaten och höll veckans första dag helig i stället, skulle folket efter en viss tid ha rätt att döda dem. Men under denna prövningens stund var de heliga lugna och samlade. De litade på Gud och hans löfte om att han skulle bereda en utväg till räddning för dem. På några platser rusade de ogudaktiga fram mot de heliga för att döda dem redan innan

dokumentet trädde i kraft. Men änglar i skepnad av soldater stred för de heliga. Satan ville gärna ha privilegiet att förgöra den Högstes heliga, men Jesus befallde sina änglar att beskydda dem. Gud skulle bli ärad genom att, inför de otroende runt omkring dem, ingå ett förbund med dem som hållit hans lag, och Jesus skulle bli ärad genom att förvandla de trogna, de som så länge hade väntat på honom, utan att de skulle se döden.

Snart såg jag de heliga lida svåra psykiska kval. De tycktes vara omringade av jordens ogudaktiga invånare. Allt tycktes vara emot dem. Några började frukta att Gud till slut hade överlämnat dem att dö genom de ogudaktigas händer. Men om deras ögon hade kunnat öppnas, skulle de ha sett att de var omgivna av Guds änglar. Därefter kom en stor skara ursinniga, ogudaktiga människor, och så ytterligare en mängd onda änglar, som försökte hetsa de ogudaktiga till att döda de heliga. Men för att närma sig de heliga måste de ogudaktiga först komma förbi den mäktiga skaran av heliga änglar. Detta var omöjligt. Guds änglar fick dem att avlägsna sig, och fick också de onda änglarna som trängdes omkring dem att dra sig tillbaka.

Detta var en fruktansvärt ångestfylld stund för de heliga. Dag och natt ropade de till Gud efter befrielse. Att döma av de yttre omständigheterna fanns det ingen möjlighet för dem att komma undan, och de ogudaktiga hade redan börjat triumfera och ropa: "Hur kommer det sig att inte er Gud befriar er ur våra händer? Varför far ni inte upp till himlen och räddar era liv?" Men de heliga brydde sig inte om vad dessa sade. Liksom Jakob kämpade de med Gud. Änglarna längtade efter att befria dem, men de måste vänta lite till. Guds folk måste dricka ur bågaren och döpas med dopet. Trogna sin uppgift fortsatte änglarna sin bevakning. Gud skulle inte tillåta att hans namn blev utsatt för klander bland hedningarna. Tiden var nästan inne när han skulle uppenbara sin väldiga makt och befria sina heliga på ett underbart sätt. För sitt namns förhålligande skulle Gud befria var och en som tålmodigt hade väntat på honom och som hade fått sina namn skrivna i boken.

Jag blev hänvisad till den trogne Noa. När det började regna och floden kom, hade Noa och hans familj gått in i arken, och Gud hade stängt igen dörren efter dem. Noa hade troget varnat världens invånare före syndafloden, medan dessa hade hånat och förlöjligt honom. Men när vattenmassorna störtade ned över jorden och den ene efter den andre höll på att drunkna, såg de på arken som de tidigare hade skämtat så mycket om. Den flöt lugnt på vågorna med den trofaste Noa och hans familj väl skyddade. Och jag såg, att på liknande sätt skulle Guds folk, som troget varnat världen för hans kommande vrede, bli räddat. Gud skulle inte låta de ogudaktiga förgöra dem som såg fram emot att bli förvandlade, och som inte skulle böja sig för vilddjurets befallning och ta dess märke. Jag såg, att om de ogudaktiga fick tillåtelse att förgöra de heliga, skulle Satan och hela hans onda härskara och alla som hatar Gud bli nöjda. Vilken triumf skulle det inte bli för Satan om han i den sista avgörande striden skulle få makt över dem som så länge väntat att få se honom, som de älskat! De som har skrattat åt tanken på de heligas himmelsfärd kommer att få se hur Gud tar hand om sitt folk och bevittna deras underbara befrielse.

När de heliga lämnade städerna och byarna, blev de förföljda av de ogudaktiga, som försökte döda dem. Men de svärd som lyftes för att döda Guds folk gick sönder och föll till marken lika kraftlösa som halmstrån. Guds änglar beskyddade de heliga. Medan de dag och natt ropade efter befrielse, steg deras rop upp till Gud.

De heligas befrielse

Det var vid midnatt som Gud valde att befria sitt folk. Medan de ogudaktiga hånande omringade dem, bröt solen plötsligt fram och sken i sin fulla kraft, och månen stod stilla. Förundrade betraktade de ogudaktiga detta skådespel, medan de heliga med högtidlig glädje såg tecknen på sin befrielse. Tecken och under följde på varandra i snabb följd. Allt tycktes ha kommit i otakt med sitt naturliga förlopp. Floderna upphörde att flyta.

Mörka, tunga moln tornade upp sig och stötte mot varandra. Men det fanns en lucka i molnen med en oföränderlig härlighet. Därifrån hördes Guds röst likt vattenmassors dån, som skakade himmel och jord. Det inträffade en stor jordbävning. Gravarna öppnades, och de som hade dött i tron under den tredje ängelns budskap, och hållit sabbaten, kom förhärligade fram från sina jordbetäckta viloplatsen för att höra Guds fridsförbund, som han skulle sluta med dem som hållit hans lag.

Himlen öppnade sig och slöt sig och var i uppror. Bergen skakade som vass i vinden och ojämna klippblock kastades omkring överallt. Havet kokade som en gryta och kastade upp stenar på land. Gud tillkännagav dagen och stunden för Jesu ankomst och förkunnade det eviga förbundet för sitt folk. När han hade talat en mening gjorde han uppehåll, medan orden rullade fram över jorden. Guds Israel stod med blicken riktad uppåt och lyssnade på orden, som kom från Jehovas mun och rullade ut över jorden likt dån från det starkaste åskväder. Scenen var oerhört högtidlig. Vid slutet av varje mening ropade de heliga: "Äran tillhör Gud!" Deras ansikten lystes upp av Guds härlighet och strålade som Moses ansikte, när han kom ned från Sinai. De ogudaktiga kunde inte se på dem på grund av den härlighet som utstrålade från dem. Och när den eviga välsignelsen uttalades över dem som hade ärat Gud genom att hålla hans sabbat helig, hördes ett mäktigt segerrop över vilddjuret och dess bild.

Därefter började jubelåret, när landet skulle vila. Jag såg den gudfruktige slaven resa sig i seger och triumf och skaka av de bojor som höll honom fast. Samtidigt var hans ogudaktige herre förvirrad och visste inte vad han skulle göra, eftersom de ogudaktiga inte kunde förstå de ord som Gud talade.

Snart visade sig det stora vita molnet, som Människosonen satt på. När det först visade sig på avstånd såg det mycket litet ut. Ängeln sade att det var Människosonens tecken. När det kom närmare jorden kunde vi se Jesu obeskrivliga härlighet och majestät, då han drog ut till seger. Ett följe av heliga änglar

med skinande, strålande kronor på sina huvuden följde med honom på hans färd. Inget språk kan beskriva denna underbara scen. Det levande molnet, majestätiskt och med oöverträffad härlighet, kom ännu närmare och vi kunde tydligt se Jesu tilldragande gestalt. Han bar inte en törnekrona, utan en härlighetskrona satt på hans heliga huvud. På hans mantel och höft var ett namn skrivet: kungarnas Kung och herrarnas Herre. Hans ansikte lyste lika klart som solen mitt på dagen, och hans ögon var som eldslågor. Hans fötter såg ut som skinande malm, och hans röst lät som många musikinstrument.

Jorden skakade framför honom, och himlen vek undan som när en bokrulle rullas ihop. Alla berg och öar flyttades ur sina lägen: "Kungarna på jorden, stormännen och härförarna, de rika och de mäktiga, alla slavar och fria, gömde sig i hålor och bland bergsklyftor, och de sade till bergen och klipporna: 'Fall över oss och göm oss för hans ansikte som sitter på tronen och för Lammets vrede. Ty deras vredes stora dag har kommit, och vem kan då bestå?'" (Upp. 6:15–17). De som kort tid innan ville utplåna Guds trogna barn från jorden kunde nu se att Guds härlighet vilade över dem. Och mitt i all sin förskräckelse hörde de de heliga ropa av glädje: "Se, här är vår Gud! Honom väntade vi på, han skall frälsa oss!" (Jes. 25:9).

Jorden skakade våldsamt, när Guds Sons röst kallade fram de avsomnade heliga. De hörde kallelsen och kom fram klädda i odödlighet och ropade: "Seger, seger över döden och graven! 'Du död, var är din seger? Du död, var är din udd?' (1 Kor. 15:55). Grav, var är din seger?" De levande heliga och de som uppstått höjde nu sina röster i ett långt hänryckt segerrop. De kroppar som lagts i graven märkta av sjukdom och död uppstod med odödlig hälsa och kraft. De levande heliga förvandlades på en gång, i ett ögonblick, och tillsammans med de uppståndna lyftes de upp i luften för att möta sin Herre. Vilket underbart möte! Vänner som döden hade skilt åt förenades, för att aldrig mer skiljas.

På varje sida av molnvagnen fanns vingar, och på undersidan levande hjul. När vagnen for uppåt, ropade hjulen: "Helig!", och när vingarna rörde sig ropade även de: "Helig!" Den heliga änglaskaran runt molnet ropade: "Helig, helig, helig är Herren Gud, den allsmäktige!" (Upp. 4:8) och de frälsta på molnet ropade: "Äran tillhör Gud!" Och molnvagnen for upp till den heliga staden. Innan de frälsta trädde in i staden, ställdes de upp i en fullkomlig fyrkant, med Jesus i mitten. Hans huvud och axlar sträckte sig över de heliga och över änglarna. Hans majestätiska gestalt och älskvärda ansikte kunde ses av alla i fyrkanten.

De heligas belöning

Sedan såg jag ett mycket stort antal änglar som bar fram strålande kronor från staden – en krona för varje helig, med deras namn skrivna på dem. När Jesus bad om kronorna, bar änglar fram dem till honom, och Jesus satte själv med sin högra hand kronorna på de heligas huvuden. På samma sätt hämtade änglarna harporna, och Jesus räckte även dessa till de heliga. De ledande änglarna slog först an tonen, och sedan höjde alla sin röst i tacksam, lycklig lovsång. Varje hand rörde sig skickligt över harpans strängar och frambringade melodisk musik med fylliga och fullkomliga toner.

Sedan såg jag Jesus föra den återlösta skaran till stadens port. Han fattade tag i porten och svängde upp den på sina glittrande gångjärn och bjöd dem som hade hållit fast vid sanningen att träda in. Allt inne i staden var en fröjd för ögat. Allt de såg var underbart vackert. Sedan betraktade Jesus sina återlösta heliga. Deras ansikten lyste av härlighet. Medan han fäste sina kärleksfulla ögon på dem, sade han med sin vackra, melodiska stämma: "Jag ser frukten av det som min själ gått igenom, och jag är nöjd. Denna överväldigande härlighet tillhör er för att njuta av i all evighet. Era bedrövelser är över. Där skall aldrig mer finnas någon död, inte heller någon sorg eller gråt, eller någon plåga". Jag såg den återlösta skaran böja sig

ned och lägga sina skinande kronor för Jesu fötter. Sedan hans kärleksfulla hand hade rest dem upp, berörde de sina guldharpor och fyllde hela himlen med sång och musik till Lammets ära.

Därefter såg jag Jesus föra sitt folk till livets träd, och åter igen hörde vi hans kärleksfulla röst, vackrare än någon musik som dödliga människor någonsin hört, säga: ”Löven på detta träd är till för läkedom åt folken. Ät alla av dem”. På livets träd fanns de mest underbara frukter, som de heliga fritt kunde äta av. Inne i staden stod en underbart vacker tron, och från den utgick en ren flod med livets vatten, klar som kristall. På båda sidor om floden stod livets träd, och på flodens stränder fanns andra vackra träd, vilka bar frukter som var goda att äta. Se Upp. 22:2.

Ord är alltför kraftlösa för att ens försöka beskriva himlen. När dessa scener framställs för mig, grips jag av förundran. Överväldigad av den obeskrivliga skönheten och ojämförliga härligheten, lägger jag undan pennan och utbrister: ”Vilken kärlek! Vilken underbar kärlek!” Det mest upphöjda språk kan inte beskriva himlens härlighet, eller det ojämförliga djupet i Frälsarens kärlek.

Jorden ödeläggs

Min uppmärksamhet riktades åter till jorden. De ogudaktiga hade blivit dödade, och deras döda kroppar låg kvar på marken. Guds vrede hade hemsökt jordens invånare genom de sju sista plågorna, och fick dem att bita sönder sina tungor av smärta och förbanna Gud. De falska herdarna hade på ett särskilt sätt varit föremål för Jehovas vrede. Medan de ännu stod på sina fötter hade deras ögon blivit uppfrätta i sina hålor, liksom tungan i deras mun. Efter att de heliga hade befriats genom Guds röst, vände de ogudaktiga sitt ursinne mot varandra. Jorden såg ut att vara översvämmad av blod, och döda kroppar låg från dess ena ända till den andra.

Jorden liknade en öde vildmark. Genom jordbävningen hade städer och byar lagts i

ruiner. Bergen hade flyttats från sina platser och lämnat stora fördjupningar efter sig. Sönderslitna klippblock, som hade kastats upp av havet eller blivit upprivna från marken, låg utspridda över hela jordytan. Stora träd hade blivit uppryckta med rötterna och låg kringströdda över landet. Här skall Satan och hans änglar ha sitt hem i tusen år. Här skall Satan vara instängd för att vandra fram och tillbaka över jordens sönderrivna yta och se följderna av sitt uppror mot Guds lag. I tusen år kan han njuta frukterna av den förbannelse som han förorsakat. Han kommer att vara begränsad till denna jord, och skall inte få privilegiet att besöka andra världar för att fresta och plåga dem som inte har fallit i synd. Under den här tiden lider Satan oerhört. Sedan hans fall har hans onda egenskaper ständigt varit i verksamhet. Men då skall han berövas sin makt och få tillfälle att tänka över den roll han spelat sedan sitt fall samt med bävan och skräck se fram mot den hemska tid, när han måste lida för allt det onda han har gjort och straffas för alla synder som han har fått andra att begå.

Jag hörde triumferande rop från änglarna och de återlösta heliga, vilket lät som tio tusen musikinstrument. Anledningen var att Satan inte längre skulle kunna plåga och fresta dem, men också därför att invånarna i andra världar var befriade från hans närvaro och frestelser.

Sedan såg jag troner, och Jesus och de återlösta heliga satt på dem, och de heliga regerade som kungar och präster inför Gud. Tillsammans med sitt folk dömde Kristus de ogudaktiga döda och jämförde deras gärningar med lagboken, Guds Ord. Varje enskilt fall avgjordes efter de gärningar som hade blivit gjorda. Därefter utmättes det straff som de ogudaktiga måste lida enligt sina gärningar, och detta blev skrivet vid deras namn i dödens bok. Även Satan och hans änglar blev dömda av Jesus och de heliga. Satans straff skulle bli mycket större än deras, som han bedragit. Hans lidande skulle bli så mycket större än deras, att det inte ens går att jämföra. Efter att alla som han bedragit blivit utplånade, skulle Satan fortfarande leva och lida mycket längre.

Efter att domen av de ogudaktiga döda avslutats, vid slutet av de tusen åren, lämnade Jesus staden, och de heliga och en härskara änglar följde honom. Jesus steg ned på ett stort berg, och så snart hans fötter berörde det, delade det sig och blev till en väldig slätt. Därefter vände vi blicken uppåt och såg den stora och vackra staden. Den hade tolv grundstenar och tolv portar, tre på var sida, och en ängel stod vid varje port. Vi ropade: ”Staden! Den stora staden! Den kommer ned från himlen, från Gud!” Och den kom ned i all sin prakt och bländande härlighet och tog plats på den väldiga slätten, som Jesus hade förberett för den.

Den andra uppståndelsen

Därefter lämnade Jesus staden tillsammans med hela änglaskaran och de återlösta heliga. Änglarna var samlade runt sin Härförare och ledsagade honom på hans väg, och den återlösta skaran följde efter. I fruktansvärt majestät kallade Jesus sedan fram de ogudaktiga döda. Dessa uppstod med samma svaga och sjukliga kroppar, som de hade när de lades i graven. Vilken syn! Vilket skådespel! Vid den första uppståndelsen kom alla fram med odödlig hälsa och kraft. Men vid den andra uppståndelsen är förbannelsens märken synliga på alla. Jordens kungar och stormän, höga och låga, lärda och olärda kommer fram tillsammans.

Alla ser på Människosonen. Samma män som föraktade och hånade honom, satt törnekronan på hans heliga huvud och slog honom med käppen ser honom nu i allt hans kungliga majestät. De som spottade på honom i hans prövningsstund, vänder sig nu bort för att undgå hans genomträngande blick och hans ansiktes härlighet. De som slog spikarna genom hans händer och fötter ser nu märkena efter hans korsfästelse, och de som stack spjutet i hans sida betraktar märkena efter sin grymhet på hans kropp. Och de vet att han är densamme som de korsfäste och som de förlöjligade under hans dödsångest. Och då stiger det upp ett långt, utdraget, kvalfullt

jämmerrop, när de flyr för att gömma sig för kungarnas Kung och herrarnas Herre.

Alla försöker gömma sig bland klipporna för att skydda sig mot den för dem outhärdliga härlighet som omger honom, som de en gång föraktade. Överväldigade och plågade vid åsynen av hans majestät och obeskrivliga härlighet utbrister de samstämmigt och med fruktansvärt tydlighet: ”Välsignad är han som kommer i Herrens namn!” (Matt. 21:9).

Jesus och de heliga änglarna, åtföljda av de frälsta, återvänder därefter till staden, medan de dömdas bittra klagan och jämmerrop fyller luften. Då såg jag, att Satan åter igen började med sin verksamhet. Han gick omkring bland sina undersåtar och gjorde de svaga och skröpliga starka, och försäkrade dem att han och hans änglar hade stor makt. Han pekade på de oräkneliga miljoner som blivit uppväckta. Bland dem fanns mäktiga krigare och kungar, som var skickliga på att föra krig och hade erövrat riken. Där fanns väldiga kämpar och tappra män som aldrig förlorat ett slag. Där fanns den stolte, äregirige Napoleon, vars antåg fått riken att bäva. Där stod höga, ståtliga män, som under sin törst efter seger hade fallit i striden. När de kommer fram ur sina gravar fortsätter deras tankegångar i samma banor som innan de hade avbrutits av döden. De hyser samma begär efter seger, som behärskade dem när de dog. Satan överlägger med sina änglar och sedan med dessa kungar, erövrare och mäktiga män. Sedan blickar han ut över den väldiga armén och säger till den, att den skara som finns i staden är fåtalig och svag, och att de kan gå dit och inta staden. De kan kasta ut dess invånare och själva ta dess rikedom och härlighet i besittning.

Satan lyckas bedra dem, och alla förbereder sig omedelbart för striden. Det finns många skickliga män i denna ofantliga armé, och dessa konstruerar nu alla slags krigsredskap. Därefter rycker den väldiga hären fram, med Satan i spetsen. Kungar och krigsmän följer tätt efter Satan, och därefter följer hären, som är indelad i kompanier. Varje kompani har sin härförare, och disciplin upprätthålls medan de marscherar fram över den sargade jordytan

mot den heliga staden. Jesus stänger stadens portar, och den ofantliga armén omringar staden och ställer upp sig i slagordning, i väntan på en våldsamt strid. Jesus och hela härskaran av änglar samt alla de heliga med skinande kronor på sina huvuden stiger nu upp överst på stadens mur. Jesus talar majestätiskt och säger: ”Ni syndare, se de rättfärdigas lön! Och ni mina återlösta, se de ogudaktigas lön!” Den ofantliga mängden får syn på den härliga skaran på stadens murar. Medan de betraktar deras glittrande, praktfulla kronor och ser deras strålande ansikten, som återspeglar Jesus, och sedan betraktar kungarnas Kung och herrarnas Herre i hans obeskrivliga härlighet och majestät, förlorar de modet. En känsla av den rikedom och härlighet, som de har förlorat, tränger sig nu på dem, och de inser att syndens lön är döden. Den heliga, lyckliga skaran, som de föraktat, ser de nu iklädd härlighet, ära, odödlighet och evigt liv, medan de själva står utanför staden tillsammans med allt som är lågt och avskyvärt.

Den andra döden

Satan rusar nu in mitt bland sina anhängare och försöker hetsa massorna till handling. Men eld regnar ned över dem från himlen, från Gud, och de framstående och mäktiga, de rika, de fattiga och eländiga förtärs tillsammans. Jag såg att några förintades snabbt, medan andra led längre. De straffades alla efter de gärningar de hade gjort. Därför fick några lida många dagar innan de blev förtärda. Så länge det fanns någonting kvar av dem som inte var förtärt fanns all känsla av lidande kvar. Ängeln sade: ”Livets mask skall inte dö, och deras eld skall inte slockna, så länge det finns det minsta kvar som kan nära den”.

Satan och hans änglar led länge. Satan bar inte endast ansvaret och straffet för sina egna synder, utan även för den återlösta skaras synder, som blivit lagda på honom. Han måste dessutom lida för de människors undergång, som han förorsakat. Sedan såg jag att Satan och hela den ogudaktiga skaran hade blivit

förintade, och Guds rättvisa var tillgodosedd. Hela änglaskaran och alla återlösta heliga sade då med hög röst: ”Amen!”

Ängeln sade: ”Satan är roten och hans barn är grenarna. Både rot och grenar är nu förtärda. [Se Mal. 4:1.] De har dött en evig död. De skall aldrig mer uppstå, och Gud skall ha ett rent universum”. Sedan såg jag elden, som hade förtärt de ogudaktiga, bränna upp allt avskräde på jorden och rena den. Åter igen såg jag på jorden, och då hade den blivit renad. Det fanns inte ett enda spår kvar av förbannelsen. Jordens sönderbrutna, ojämna yta liknade nu en vidsträckt, plan slätt. Hela Guds universum var rent, och den stora striden var slut för evigt. Vart vi än såg var allt som ögat vilade på vackert och heligt. Och hela den återlösta skaran, gamla och unga, stora och små, lade sina skinande kronor vid Återlösarens fötter och föll ned och tillbad honom som lever i evigheternas evigheter. Den vackra nya jorden, med all sin härlighet, var de heligas eviga arv. Riket och makten och väldet över alla riken under himlen gavs till den Högstes heliga, som skulle besitta det för evigt, ja, från evighet till evighet.

Tillägg

Sidan: *Min första syn*. Det som presenteras i detta kapitel publicerades första gången av redaktören för *Day-Star* den 24 jan 1846, som "A Letter from Sister Harmon", daterat "Portland Maine Dec 20 1845". Det publicerades åter igen 1846, 1847 och 1851 under titeln, "To the Remnant Scattered Abroad". Den nuvarande titeln, *My First Vision*, fick den i 1882 års utgåva av *Experience and Views*. Detaljerade självbiografiska redogörelser som publicerades 1860 och 1885 visar att *Min första syn* innehåller detaljer från två olika syner. Dessa två är "My First Vision", i *Spiritual Gifts*, band 2, s. 30-35, *Testimonies*, band 1, s. 58-61; och "Vision of the New Earth" i *Spiritual Gifts*, band 2, s. 52-55; *Testimonies*, band 1, s. 67-70.

Sidan 5-6: *Beskrivning av framtida händelser*. - Då Ellen White beskriver det som Gud uppenbarade för henne beträffande händelser i framtiden, framställer hon det ibland som om hon själv var närvarande vid dessa händelser, oavsett om de utspelades i förfluten tid, i nutid, eller i framtiden. I ett svar på frågan om hennes tillstånd vid synerna skrev hon:

När Herrens ser att det är lämpligt att ge mig en syn, blir jag fördd inför Jesus och änglar, och blir helt omedveten om de jordiska tingena runt mig... Min uppmärksamhet riktas ofta på scener som utspelar sig på jorden. Ibland förs jag långt in i framtiden och blir visad vad som skall äga rum. Sedan blev jag åter visad sådant som har hänt i det förgångna.» *Spiritual Gifts*, band 2, s. 292.

Ellen White, själv sjundedagsadventist, skrev som en vilken var närvarande och såg och hörde det som skall inträffa, t. ex. i *Early Writings*: Snart hörde vi Guds röst, likt brusset från stora vattenmassor, kungöra för oss dagen och stunden för Jesu ankomst". - s. 5.

Tillsammans steg vi alla upp på molnet, och i sju dagar färdades vi uppåt tills vi kom till glashavet. Där tog Jesus fram kronorna och med sin egen högra hand satte han dem på våra huvuden". - s. 5.

"Vi gick då alla in och kände oss fullt berättigade att vara i staden".

"Där inne såg vi livets träd och Guds tron".

"Med Jesus i spetsen for vi alla från staden ner till denna jord". - s. 5.

-Just som vi skulle gå in i det heliga templet..."

"Jag kan inte beskriva allt det underbara som jag såg där". - s. 6.

Efter synerna kunde hon minnas mycket av vad hon hade sett, men det som skulle bevaras okänt och inte bli uppenbart, kunde hon inte återkalla ur minnet. Som en del av det som skulle inträffa när Guds folk befrias (s. 103), hörde hon Gud tillkännage "dagen och

stunden för Jesu ankomst" (se s. 4 och 11). Om detta skrev hon senare:

"Jag har inte den ringaste kännedom om tiden som Gud uttalade. Jag hörde tiden kungöras, men har inget minne av när, efter att jag kom ut ur synen. Scener med sådant gripande och allvarligt intresse utspelades framför mig, att inget språk förmår beskriva dem. Men de var en levande verklighet för mig". ? Ellen G White Letter 38, 1888, publicerat i *Selected Messages*, band 1, s. 76.

Det faktum att hon tycks ha medverkat i vissa händelser betyder emellertid inte att hon garanteras vara med i dem när de faktiskt äger rum.

Sidan: *Bröderna Fitch och Stockman*. ? I redovisningen av sin första syn nämner Ellen White "bröderna Fitch och Stockman" som personer vilka hon träffade och talade med i det nya Jerusalem. Båda hade varit predikanter som Ellen White blivit bekant med. De hade tagit aktiv del i förkunnelsen av budskapet om Kristi ankomst, men hade avlidit kort före besvikelsen den 22 okt 1844.

Charles Fitch var predikant hos presbyterianerna och tog emot adventbudskapet när han läste William Millers föredrag och genom sitt möte med Josia Litch. Fitch kastade sig helhjärtat in i förkunnelsen av Kristi förväntade ankomst vid slutet av de 2300 åren, och blev en framstående ledare i adventväckelsen. 1842 utarbetade han ett profetiskt diagram som användes framgångsrikt och omnämns i *Erfarenheter och syner*, s. 26. Fitch dog drygt en vecka före den 22 okt 1844. Hans död förorsakades av sjukdom, förvärrad av nedkylning när han förrättade tre dop en kall höstdag. (*Prophetic Faith of Our Fathers*, band 4, s. 533-545.)

Levi F Stockman var en ung predikant hos metodisterna i staten Maine. 1842 började han, och omkring trettio andra metodistpredikanter, förkunna Kristi återkomst. Stockman hade sin verksamhet i Portland, Maine, när han 1843 blev sjuk och dog i tuberkulos den 25 juni 1844. Det var till

denne Stockman Ellen White, som flicka, gick för att få råd när hon blivit modfärdig av det som Gud sagt till henne i två drömmar. (*Erfarenheter och syner*, s.28 - 29 och *Prophetic Faith of Our Fathers*, band 4, s. 780-782.)

Sidan: *Hypnos (mesmerism)*. - För att rättfärdiga sin egen uppfattning antydde några världsliga personer som var fientligt inställda till Ellen Whites syner, att hennes erfarenheter framkallades genom mesmerism, vilket är ett fenomen som idag är känt under beteckningen hypnos. Hypnos är ett tillstånd som påminner om sömn, framkallad av suggestiv påverkan. Den hypnotiserade blir mottaglig och är bunden till dens vilja som leder personen in i detta tillstånd. Men då Ellen White konfronterades med en läkare som använde hypnos och han försökte hypnotisera henne, var han maktlös och misslyckades.

Tidigt i sin erfarenhet hade Ellen White blivit varnad för hypnosens faror, och fick vid ett flertal tillfällen instruktioner om den under de följande åren. Hon varnade för de allvarliga konsekvenser som följde med varje tillämpning av att någon person får behärska en annan persons vilja. (*The Ministry of Healing*, s. 242-244, *Medical Ministry*, s. 110-112, *Selected Messages*, band 2, s. 349, 350, 353.)

Sidan 11: *Adventister till namnet (nominal adventists)*.- De som förenades för att förkunna den första och andra ängelns budskap, men förkastade den tredje ängelns budskap med sanningen om sabbaten, och ändå fortsatte att omfatta hoppet om Kristi ankomst, betecknas av Ellen White som de vilka "till namnet är adventister", eller de som "förkastar sanningen för vår tid" (s. 25), men också de "olika partierna bland dem som bekänner sig tro på Kristi ankomst" (s. 46). I vår tidiga litteratur betecknas dessa människor också som "förstadagsadventister".

Ett stort antal kristna gick igenom besvikelsen hösten 1844, när Kristus inte kom som de hade förväntat. Dessa adventister delades upp i flera grupper. Återstoden av dem som finns kvar idag representeras av

sjundedagsadventisterna och en liten grupp som heter Advent Christian Church.

Endast ett fåtal adventister fortsatte att hålla fast vid tron på att profetian hade uppfyllts 1844. De som gjorde det gick vidare till den tredje ängelns budskap med sjundedagssabbaten. Beträffande denna kritiska period, skrev Ellen White:

"Hade adventisterna hållit fast vid sin tro efter besvikelsen 1844, och förenade fortsatt att följa Guds ledning, allt eftersom han öppnade vägen, tagit emot den tredje ängelns budskap och genom den helige Andes kraft förkunnat det för världen, skulle de ha fått uppleva Guds frälsning. Herren skulle ha verkat mäktigt tillsammans med deras ansträngningar. Verket skulle ha avslutats och Kristus skulle strax ha kommit för att ta emot sitt folk och ge dem deras belöning.

Men under den period av osäkerhet och tvivel som följde efter besvikelsen övergav många adventister sin tro, och oenighet och splittring uppstod. Majoriteten gav ut skrifter och gjorde uttalanden mot det lilla fåtal som följde Guds ledning, och som tog emot sabbatsreformen och började förkunna den tredje ängelns budskap. Många som skulle ha använt sin tid och begåvning för att låta varningen ljuda för världen, ägnade sig i stället åt att motarbeta sabbatsanningen. I stället för att verka för utbredningen av budskapet blev det nödvändigt för de trogna att bemöta motståndet och försvara sanningen. På så sätt hindrades verket och världen lämnades i mörker. Hur annorlunda hade inte vår historia blivit om hela adventrörelsen hade förenats kring Guds bud och Jesu tro!"(*Selected Messages*, band 1, s. 68.)

Sidan 15: *Den öppna och stängda dörren*. - I *Den stora striden*, på det ställe där Ellen White beskriver den stora adventrörelsen och besvikelsen den 22 oktober 1844, och hänvisar till den ståndpunkt som togs omedelbart efter misräkningen, nämner hon den oundvikliga slutsatsen som man drog en kort tid, att "nådens dörr var stängd". Men, som hon uppger, "klarare ljus kom i och med

forskningen om helgedomen" (*Den stora striden*, s. 392, och hela kapitlet, "I det allra heligaste", s. 387-395.)

Beträffande sin egen personliga inställning till denna fråga, skrev hon 1874 att hon "aldrig hade haft någon syn om att ingen mer syndare skulle bli omvänd". Inte heller förkunnade hon denna åsikt. Vid ett annat tillfälle skrev hon: "Det var det ljus som Gud gav mig som rättade till våra villfarelser och hjälpte oss att se det sanna förhållandet" (*Selected Messages*, band 1, s. 74, 63.)

Sidan 21 31.: *De mystiska knackningarna i New York, och Rochester-knackningarna*. - Dessa hänvisningar har att göra med början till den moderna spiritismen. 1848 hördes mystiska knackningar hemma hos familjen Fox i Hydesville, ett samhälle som ligger omkring 5,5 mil öster om staden Rochester, New York. Vid en tid när det förekom olika gissningar beträffande dessa knackningar, tillkännagav Ellen White genom auktoriteten av en syn som hon fick, att de var en manifestation av spiritismen. Hon såg att på grund av utvecklingen av Satans bedrägliga mästerverk i de yttersta dagarna skulle dessa fenomen snabbt utbreda sig och, i religionens namn, vinna popularitet och bedra mängder av människor.

Sidan, 22-23: *Budbärare utan budskap*. I Detta uttryck förekom i en syn som Ellen White fick/hade den 26 januari 1850. Vid den tiden hade de sabbatshållande adventisterna ingen samfundsorganisation. Nästan alla var rädda för att varje typ av organisation skulle införa formalism bland de troende. Men allt eftersom tiden gick började oenighet komma in i leden. Budskap och varningar kom från Ellen White, och de sabbatshållande adventisterna leddes steg för steg till att införa en form av samfundsorganisation. Som ett resultat knöts grupper av troende samman, närmare än förut. En väg förbereddes för att erkänna förkunnare som gav bevis på/bevisade att de kunde predika budskapet och stödja det med sina liv. Bestämmelser utarbetades också för att utesluta dem som, under förevändning att presentera sanningen,

förkunnade villoläror. Se *Early Writings*, "Historical Prologue".

Sidan 29: *Herdarnas enhet*. - se ovan "Budbärare utan budskap".

Sidan 27: *Plikten att resa till Jerusalem*. - Ellen White syftar här på ett mindre antal adventister som höll fast vid villfarelsen att det var deras plikt att resa till Jerusalem. Den 7 oktober 1851, året efter att Ellen White skrev detta, skrev James White en artikel i *Review and Herald* om dem som tror på den "förvirrade och föga givande åsikten om det gamla Jerusalem och judarna ... som är i omlopp i denna tid", och "den märkliga föreställningen som några har, att de heligas uppgift fortfarande är att resa till det gamla Jerusalem".

Sidan 28: *Utgivaren av Day-Star*. - Enoch Jacobs bodde i Cincinnati, Ohio, och var utgivare av *Day-Star*, en av de tidiga tidskrifterna som förkunnade Kristi andra ankomst. Det var till Enoch Jacobs som Ellen Harmon i december 1845 skickade en redogörelse av sin första syn, i hopp om att göra honom fast i tron/befästa hans tro. Hon hade märkt att han vacklade i sitt förtroende för Guds ledning beträffande adventerfarenheten. *Day-Star*, publicerade Ellen Whites första syn den 25 januari 1846. I ett specialnummer, *Day-Star Extra* den 7 februari 1846, publicerades den minnesvärda artikeln om den himmelska helgedomen och dess rening. Denna artikel var iordningställd av Hiram Edson, dr. Hahn och O. R. L. Crozier. Den framställde Bibelns undervisning beträffande Kristi medlartjänst i det allra heligaste i den himmelska helgedomen, som började den 22 okt 1844. I *Day-Star*, den 14 mars 1846, fanns också ett andra budskap från Ellen Harmonns penna. (Se *Erfarenheter och syner*, s 11 - 12.)

Sidan 32: *Thomas Paine*. - Thomas Paines skrifter var väl kända och vitt utbredda i Amerika på 1840?talet. Hans bok *Age of Reason* var ett deistiskt verk och destruktiv för kristen tro och utövning.

Boken började med orden, "Jag tror på en Gud, men inte mer". Paine trodde inte på Kristus, och användes framgångsrikt av Satan i sina angrepp på församlingen. Ellen White angav att om en sådan person som Paine skulle få tillträde till himlen och bli högt ärad där, skulle varje syndare, utan reformation i sitt liv och utan tro på Jesus Kristus, kunna få komma dit. Hon kommenterade denna bedrägliga åsikt i kraftfulla ordalag och underströk det orimliga i spiritismens lära.

(Deism är tron på en gud som finns i allt, i gräset, i stenen, i maten vi äter och i luften vi andas. Den deistiska guden griper inte in i händelserna. Deismen är en människocentrerad religion utan att Guds verkar med sin kraft som svar på bön. Se 2 Tim. 3:5. Övers. anm.)

Sidan 37: *Perfektionism* - Några bland de tidiga adventisterna förlorade, kort tid efter erfarenheten 1844, sitt grepp om Gud och drev in i fanatism. Ellen White bemötte dessa extremister med ett: "Så säger Herren". Hon tillrättavisade dem som talade om ett tillstånd av fullkomlighet i köttet och som därför inte kunde synda. Beträffande dessa skrev hon senare:

De hävdar åsikten att den som är helgad inte kan synda. Detta leder självfallet till tron att känslorna och önskingarna hos dem som är helgade alltid är de rätta, och att det inte finns någon fara för att dessa leder dem till att synda. I enlighet med dessa spetsfundigheter praktiseras de värsta synder under helighetens kappa. Genom deras bedrägliga, hypnotiserande inflytande fick de en underlig makt över några av sina anhängare som inte insåg det onda i de synbarligen underbara, men förföriska teorierna...

Dessa falska lärares bedrägerier lades klart fram för mig. Jag såg den fruktansvärda redogörelsen som var dokumenterad om dem i den bok där allt står nedtecknat, och den fruktansvärda skuld som vilade på dem, eftersom de bekände sig vara fullkomligt heliga medan deras dagliga gärningar var motbjudande i Guds ögon" (*Life Sketches*, s. 83, 84.).

Sidorna 43: *Herrens nattvard: Kvinnor tvår mäns fötter, och den heliga kyssen.* - När sjundedagsadventistförsamlingens pionjärer hade tagit emot sabbatssanningen var de ivriga att följa Guds Ord i varje detalj. Samtidigt var de försiktiga och skyddade sig mot förvanskade tolkningar av Ordet och mot varje extrem eller fanatisk yttring. De såg klart förmånen och förpliktelsen att hålla Herrens nattvard, som instiftades av Herren för församlingen. Det fanns några frågeställningar beträffande fottvagningen och den heliga kyssen. I denna syn klargjorde Herren särskilt ömtåliga punkter, om vilka han gav dem vägledning för att skydda den unga församlingen.

Beträffande hur ofta nattvard med fottvagning skulle firas, ansåg några att det skulle ske en gång om året. Men undervisning gavs att detta skulle göras oftare. Idag följer församlingen en regel att hålla nattvard fyra gånger per år.

Råd blev givna angående fottvagningen. Uppenbarligen fanns det olika meningar om hur denna skulle gå till. Några hade varit omdömeslösa och resultatet hade blivit oordning. Råd gavs att denna förordning skulle utföras med varsamhet och omtanke, på ett sådant sätt att den inte väcker fördomar. Några frågeställningar handlade om det anständiga i att män och kvinnor tvår varandras fötter. På denna punkt framhöll Ellen White bibliska bevis som antydde att kvinnor - uppenbarligen under vissa förhållanden - kunde två mäns fötter. Men hon avrådde från att män skulle två kvinnors fötter.

Angående den heliga kyssen uppger *SDA Bible Commentary*:

I österländska kulturer var särskilt kyssen ett vanligt sätt att uttrycka kärlek och vänskap när man hälsade på varandra (Luk. 7:45, Apg. 20:37). Den heliga kyssen, eller kärlekens kyss (1 Pet. 5: 14), var en symbol på kristen tillgivenhet. Det ser ut som om denna hade blivit en sed bland de första kristna när de utbytte lyckönskningar i samband med Herrens nattvard (Justianus Martyr, *First*

Apology, s. 65). Senare skrifter antyder att det inte var sed att utdela denna heliga kyss till det motsatta könet (*Apostolic Constitutions ii*, 57; viii. II).

SDA Bible Commentary, band 7, s. 257, 258.

Det var en sed bland de första sabbatshållande adventisterna att man utbytte en helig kyss vid ödmjukhetsförordningen. Ingen tydlig hänvisning gjordes emellertid om det opassande i att utbyta en helig kyss mellan män och kvinnor, men det finns en uppmaning till samtliga att avstå från allt som kan misstolkas som något ont.

Sidan 43: *Högljudd utövning av gudstjänsten*. - Evangeliets nät samlar in alla slags människor. Där hamnar några som tycker att deras religiösa erfarenhet inte är äkta om den inte kännetecknas av högljudda yttringar, demonstrativa rop för att prisa Gud, hög och upphetsad bön, och livliga uttal av amen. Även i detta avseende fick församlingen en varning i sin tidiga erfarenhet, och uppmanades till värdighet och högtidlighet i gudstjänsten.

Sidorna 81-85 *William Miller*. - I hänvisningar till den stora adventväckelsen i Amerika på 1830-1840-talen nämns ofta William Miller. I *Den stora striden* finns ett helt kapitel som ägnas åt hans liv och verksamhet och som heter, "En amerikansk reformator (s. 291-314). William Miller föddes i Pittsfield Massachusetts 1782 och dog i Low Hampton, New York, 1849. Vid fyra års ålder flyttade han med sina föräldrar till Low Hampton, nära Lake Champlain, och växte upp på en bondgård.

William Miller var studieinriktad, läste mycket och blev en ledare på orten där han bodde. 1816 bestämde han sig för att noga studera Guds Ord. Studierna ledde honom till de stora tidsprofetiorna och de profetior som hade anknytning till Jesu andra ankomst. Han drog slutsatsen att Kristi andra ankomst låg nära i tiden. Efter att ha omprövat sin uppfattning under ett antal år och försäkrat sig själv om dess tillförlitlighet, accepterade han i början av augusti 1831 en inbjudan till att

offentligt redogöra för sin syn på profetiorna. Från den stunden blev han en hängiven förkunnare av adventbudskapet. Med tiden förenades hundratals andra protestantiska predikanter med honom, vilka deltog i den stora adventväckelsen på 1840?talet.

Vid den stora besvikelsen den 22 oktober 1844 var Miller utarbetad och sjuk. Han litade på och hade stort förtroende för sina yngre trosbröder som hade stått vid hans sida och förkunnat adventbudskapet. De ledde honom att förkasta sabbatssanningen, som han blev uppmärksam på strax efter den stora besvikelsen. Dessa får därför bära ansvaret för Millers beslut och inte han själv. Ellen White skriver om detta på sidan 92, - 92 och försäkrar oss om att William Miller kommer att vara bland dem som blir kallade fram ur sina gravar vid ljudet av den sista basunen.

Sidorna 83, 85, 91: *De tre änglarnas budskap i Uppenbarelseboken 14*. - I en serie med tre kapitel, med början på sidan 83, presenterar Ellen White den första, andra och tredje ängelns budskap. Detta skrev hon för dem som med henne hade deltagit i den stora adventväckelsen och gått igenom besvikelsen på våren och hösten 1844. Hon försökte inte förklara dessa tre budskap utan förutsatte att läsarna hade full kunskap om denna erfarenhet. Hon presenterade sådant som, i ljuset av deras erfarenhet, skulle ge hennes trosfränder uppmuntran och förståelse. För att få en detaljerad redogörelse av tyngden i dessa budskap måste vi gå till boken *Den stora striden*. I den första ängelns budskap ges varningen att stunden för Guds dom har kommit. Se kapitlen "Morgonens budbärare", *Den stora striden*, s. 274-290, och "En amerikansk reformator", s. 291-314, och "En stor religiös väckelse", s. 326-342. Presentationen av den andra ängelns budskap finns i kapitlet, "Varningen förkastad", s. 343-356. Redovisningen för den stora besvikelsen finns i kapitlet, "Uppfyllda profetior", s. 357-372, "Vad är helgedomen?", s. 373-386, och i "Det allra heligaste", s. 387-395. Den tredje ängelns budskap beskrivs i kapitlet, "Guds oföränderliga lag", s. 396-413, och "Ett reformarbete", s. 414-422. (1994 1858-års utgåva av *Den stora striden*).

Sidan 85: *Slutet av den andra ängelns budskap.* - När vi förstår att de tre änglarnas budskap har sin tillämpning idag, inser vi också att deras början med den första ängelns budskap, att "stunden är kommen då han skall hålla dom", är sammanlänkad med förkunnelsen om Kristi förväntade ankomst på 1830?talet och början av 1840-talet. Den andra ängelns budskap började förkunnas på försommaren 1844, och kallade ut de adventtroende ur de namnkristna samfunden som hade förkastat den första ängelns budskap. Även om det är riktigt att den andra ängelns budskap fortfarande är en sanning för vår tid, hade den en avslutande höjdpunkt omedelbart före den 22 oktober 1844. När de tre änglarnas budskap åter blir framträdande inför världen, alldeles före Kristi återkomst, förenas ängeln i Upp. 18:1 med den andra ängeln i budskapet om att "Babylon är fallet ... drag ut ifrån henne, ni mitt folk". Se kapitlet, "Den sista varningen", i *Den stora striden*, s. 558-556. (1994 års utgåva).

Sidan 99: *Slavar och deras herre.* - Enligt Upp. 6:15, 16 förekommer slaveri vid Kristi andra ankomst. Här finner vi orden "alla, både trälar och fria". Uttalandet av Ellen White antyder att hon i en syn blev visad slavar och slavägare vid Kristi andra ankomst och är helt i enlighet med Bibeln. Både Johannes och Ellen White fick se tillståndet i världen vid Herrens andra ankomst. Trots att det är riktigt att färgade slavar i USA blev fria genom Deklarationen om slaveriets avskaffande, sex år efter att Ellen White skrivit ned sitt uttalande, blev budskapet emellertid inte ogiltigt. Även idag befinner sig miljoner män och kvinnor i verkligt slaveri på olika platser på jorden. En profetia beträffande framtiden kan inte ogiltigförklaras innan vi kommit fram till den tid när profetian skall fullbordas.